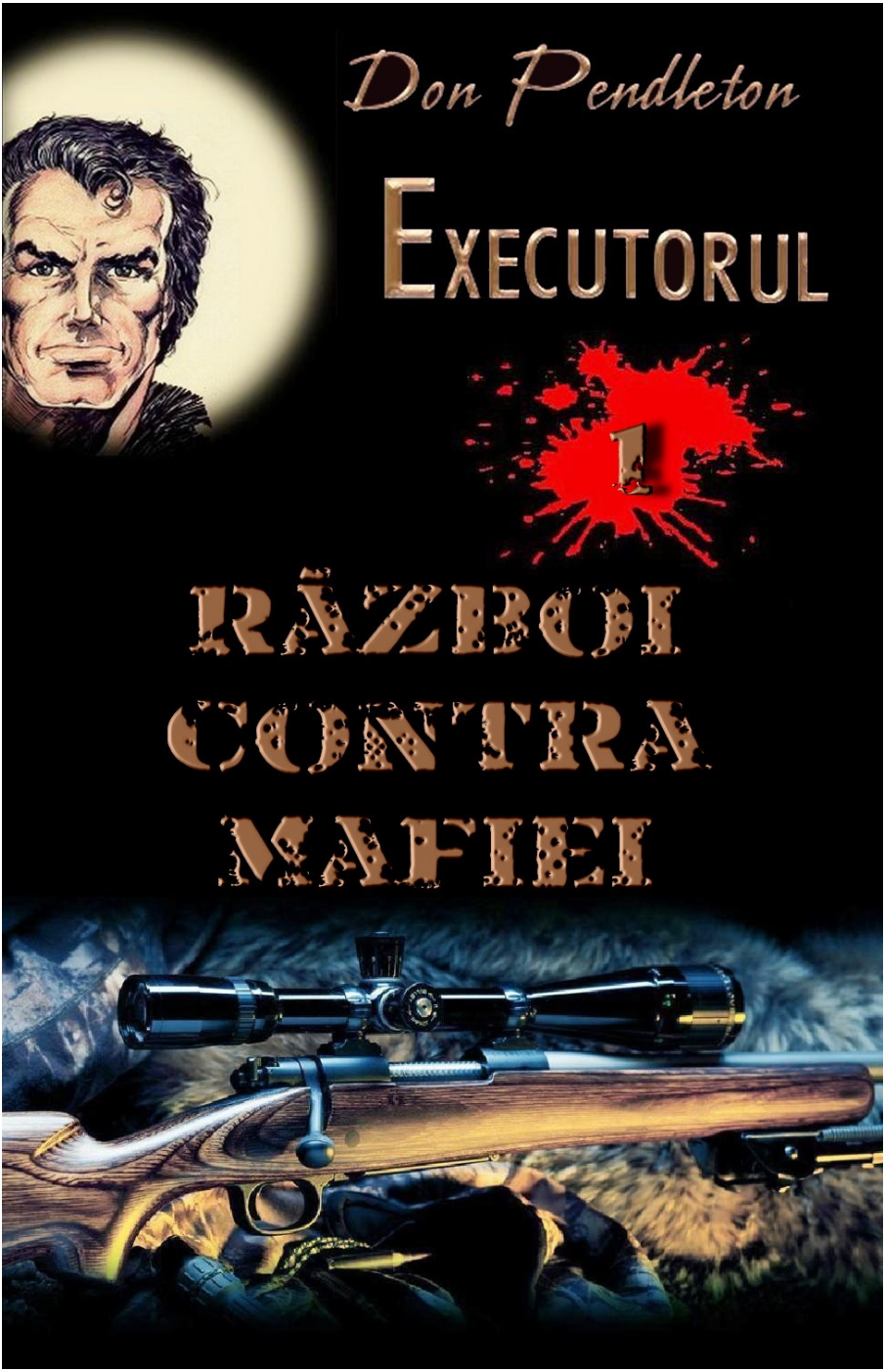
Don Pendleton
EXECUTORUL
1
RĂZBOI CONTRA MAFIEI

Don Pendleton

Executorul – Război contra Mafiei

Traducere: Irina Horea

The Executioner – War Against the Mafia
Copyright 1969 by Pinnacle Books
Editura Ulise, Bucureşti

Prelucrare EBook*:*
www.virtual-project.eu

Spuneţi că o cauză dreaptă va
sfinţii războiul.
Iar eu vă spun, că războiul drept
sfinţeşte orice cauză!

Friedrich Nietzsche

Eu nu sunt judecătorul lor!
Eu sunt judecata lor.
Sunt pedepsitorul lor.

Mack Bolan, Executorul

PROLOG

CARTEA ÎNTÂI

1. Parcele surâzătoare
2. Planul
3. Problemă de legalitate
4. Şanse egale
5. Lovitură de teatru
6. Chestiune de perspectivă
7. Supraveghetorii de fete
8. Afurisitul de Bolan-Om-de-Fier

CARTEA A DOUA

1. Cauza
2. Agitatorul
3. Pătrunderea
4. Înţelegerea
5. O tranzacţie curajoasă
6. Consiliul
7. Gafa
8. Sanctuarul
9. Acalmia

CARTEA A TREIA

1. Un nou început
2. Adevărul gol-goluţ
3. Starea vremii: în curs de-ncălzire la noapte şi mâine
4. Preludiul
5. Adunarea
6. Colina execuţiei
7. Comandă de asalt
8. Marele masacru
9. Victoria

EPILOG

PROLOG

Mack Bolan nu se născuse ucigaş, după cum credeau mulţi dintre camarazii şi şefii lui. El nu era un robot ucigaş care acţiona mecanic, după cum susţineau în gura mare partenerii ceilalţi din echipa lui de lunetişti. Nu era nici măcar un individ care omora cu sânge rece şi fără cruţare, aşa cum îl etichetase un corespondent de ştiri cu idei de stânga.

Mack era pur şi simplu un om capabil să se stăpânească. Era personificarea idealului preconizat de psihologul armatei care selecţiona şi examina candidaţii pentru echipa de lunetişti. „Un bun lunetist trebuie să fie un om capabil să omoare metodic, fără emoţie şi impersonal. Impersonal pentru că alta-i calimera când poţi vedea până şi culoarea ochilor victimei tale prin luneta puştii, şi privirea uimită şi înspăimântată când înţelege că a fost împuşcată.

În cele mai multe cazuri, orice bun soldat poate fi un bun lunetist o singură dată – a doua sau a treia oară, după ce amintirile actului său de ucidere sunt înregistrate în conştiinţă, „soldatul” se delimitează de „executor”.

Pentru foarte mulţi bărbaţi, uciderea în acest fel este îndeaproape înrudită cu crima.

Desigur, nu vrem nici câini turbaţi într-un asemenea program. Pe scurt, ceea ce dorim este un om care poate discerne între crimă şi datorie şi care poate pricepe că un omor din datorie nu este un act criminal. În acelaşi timp, un om care rămâne rece şi calm când este el însuşi în primejdie. Şi astfel am completat imaginea idealului nostru de lunetist.”

Sergentul Mack Bolan era, în mod evident, un asemenea om. Specialist în armament şi armurier calificat, el obţinuse de asemenea distincţii ca trăgător pentru toate categoriile de arme individuale. Sergentul nu ţinea o contabilitate personală a „uciderilor” sale, dar raportul oficial indica cifra exactă de 32 ofiţeri superiori din forţele armate ale Vietnamului de Nord, printre care generalul Ngo An; 46 conducători ai guerillei Viet Cong şi 17 persoane oficiale Viet Cong din zona rurală. Ceea ce urmează este prezentarea unei misiuni tipice pentru lunetişti, înregistrată într-un raport întocmit de supraveghetorul lui Bolan,

caporalul T.L. Minnegas, şi care sintetizează misiunea lor finală.

Echipa ajunge în apropiere de staţia B la ora 04.35; soldaţii Thomas şi Yancey au fost în recunoaştere şi au raportat la înapoiere că „totul este curat”. La ora 04.50 staţia B s-a grupat şi s-a echipat. La ora 06.30 satul a început să se mişte.

Echipa de recunoaştere Viet Cong a ajuns la 06.42 şi a controlat satul. La ora 06.50 Tra Huong cu escorta a ajuns în faţa casei şefului. Şeful şi un bărbat necunoscut au ieşit afară pentru a saluta echipa lui Huong. Ţintele au fost confirmate cu sergentul Bolan şi călăuza vietnameză. În prima tură sergentul Bolan l-a executat pe Tra Huong (prin ceafă). Al doilea foc s-a efectuat prin tâmpla dreaptă a şefului satului; al treilea l-a ţintit pe la spate pe ajutorul colonelului Huong (neidentificat). Plecarea de la staţia B la aproximativ ora 06.52 cu toate obiectivele atinse. S-a ajuns la câmpul Baza la ora 09.40. Nimic neobişnuit În privinţa echipei de lunetişti Able.

Vietnamul a reprezentat pentru soldatul american un nou tip de a purta războiul. Tineretul american a descoperit în luptă o serie de „specializări” dintre cele mai sălbatice, pe care apoi le-a perfecţionat. Dar niciuna dintre ele nu întrecea în sălbăticie şi în perfecţiune pe cele întruchipate de sergentul Mack Bolan.

Bolan era soldat de carieră. La vârsta de 30 de ani era un veteran de 12 ani şi la al doilea tur în Vietnam. Nu se căsătorise niciodată. Mama lui, Elsa, în vârstă de 47 de ani, o poloneză americană din a doua generaţie, plină de vigoare, îi scria cu statornicie în zilele de marţi şi vineri ale fiecărei săptămâni şi de două ori pe lună îi trimitea un pachet „de ajutor”, cu cârnaţi polonezi puternic condimentaţi, cornuleţe crocante şi unul sau doi cozonaci mici. Scrisorile ei erau totdeauna vesele şi fără văicăreli, deseori îi punea înăuntru şi poze, instantanee cu Cindy, drăgălaşa soră a lui Mack, în vârstă de 17 ani şi Johnny, mezinul care împlinea 14. Sam Bolan, tatăl lui Mack, se angajase ca muncitor metalurgist încă de la vârsta de 16 ani. Când se gândea la Sam Bolan, Mack îl considera întotdeauna la fel de trainic şi tot atât de indestructibil ca şi oţelul pe care-l făcea, şi cu toate că Mack şi Sam nu îşi scriau niciodată direct, scrisorile dintre mamă şi fiu purtau numeroase mesaje între cei doi bărbaţi Bolan. Iată, de exemplu, una din scrisorile Elsei: „Tata vrea să ştie dacă este adevărat ce se spune despre

femeile asiatice. Ha!” Şi răspunsul lui Mack: „Spune-i tatei că e mult adevăr în ceea ce se zice despre femeile asiatice, eu caut cu perseverenţă să aflu întreaga poveste. A-ha!”

Când s-a întâmplat tragedia, Cindy Bolan tocmai terminase liceul. Fratele ei mai mare reprezenta pentru ea idealul perfecţiunii masculine. Îi scria în fiecare noapte, continuând tradiţia de corespondenţă – jurnal, scrisori pe care i le trimitea săptămânal şi în care-şi împărtăşea fără o coerenţă anume temerile şi problemele ei tainice. De pildă: „Mary Ann încerca să mă convingă să merg cu ea la o petrecere cu marijuana. Ai fumat vreodată marijuana? Am auzit că acolo se foloseşte pe scară largă”.

Răspunsul consilierului Mack de dincolo de ocean a fost: „Cu prieteni ca Mary Ann n-ai mare nevoie de duşmani, nu-i aşa? În ce mă priveşte am destui inamici aici fără a mai pune şi marijuana pe listă!”

Într-un alt asemenea schimb, Cindy făcea observaţia: „Totdeauna există o problemă. Adică ştii, vreau să spun, cât de mult înseamnă prea mult? Cu Steves n-am avut niciodată problema asta, dar Chuck mă ţine tot timpul în priză. Adică are o problemă cu mâinile. Înţelegi ce vreau să spun? Sunt nebună după el, dar nu ştiu cum să mă descurc cu problema asta a lui”.

Răspunsul dat drept sfat de către fratele ei era tipic: „Nu-i a lui Chuck problema, iubito. Ci a ta. Ştii tu cum să te descurci, numai să vrei într-adevăr. Aşa-i?”

La fel de tipic pentru acest schimb strict personal de epistole între frate şi soră a fost şi răspunsul lui Cindy: „Oh, apropos, nu mai am nicio problemă cu Chuck. Cum m-am descurcat? Nu mai există niciun fel de Chuck!!!”

Într-o scrisoare a doamnei Bolan de pe la sfârşitul primăverii, i-a scris fiului: „Acum că a trecut ce-a fost mai rău trebuie să-ţi spun că tata a avut necazuri o bucată de vreme. A suferit în ianuarie un infarct uşor, iar medicul nu a vrut să-l lase să lucreze câtva timp. Am pus ban pe ban şi am trecut cu bine prin asta, şi-a folosit şi ajutorul de boală, şi tata este acum din nou la lucru; totul pare a fi perfect Fără îndoială că s-au strâns câteva somaţii de plată, dar vom recupera totul cu bine. Cindy s-a decis deja să lucreze un an înainte de a intra la facultate şi cred că asta l-a îngrijorat cel mai rău pe tata; educaţia ei. Ştii că s-a simţit totdeauna prost că nu te-a văzut trecând printr-o

facultate. Dar totul este bine acum, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji. Şi nu trebuie să trimiţi bani acasă. Tata ar face şoc!”

În august, pe 12, Bolan a fost chemat la bază, în biroul preotului militar unde a aflat despre moartea tatălui său şi a mamei sale şi a surorii.

În comunicatul oficial se spunea de asemenea că tânărul Johnny Bolan se afla într-o stare critică, dar existau speranţe că va supravieţui. Bolan a fost trimis acasă cu avionul într-o învoire de urgenţă, ca să se ocupe de funeralii şi de îngrijirea fratelui rămas orfan.

Pentru acest soldat profesionist, revenirea acasă a fost tristă şi traumatizantă. Trauma i s-a adâncit când sergentul Bolan a aflat împrejurările deceselor de la detectivul criminalist care l-a întâmpinat la aeroport. Pe bătrânul Bolan „îl apucase amocul” şi, fără vreo provocare aparentă, îşi împuşcase soţia, fiul şi fiica, întorcând în cele din urmă arma împotriva lui însuşi. Singurul care a supravieţuit a fost fiul.

Au trecut 48 de ore până când tânărul Johnny Bolan a fost scos de pe lista critică a spitalului, şi soldatul îndurerat a putut pune cap la cap evenimentele care duseseră la această tragedie.

În declaraţia lui Johnny făcută de pe un pat de spital unui stenograf al poliţiei, se puteau citi următoarele:

„Tata a fost bolnav şi nu a putut lucra o vreme. Avea câteva restanţe de plată şi îşi făcea griji din pricina unor bani pe care îi împrumutase cam cu un an în urmă. S-a dus înapoi la lucru şi din cauza inimii nu a mai putut face faţă serviciului pe care-l avusese, iar cel pe care i l-au dat era mai prost plătit. Şi asta îl necăjea şi mai mult, din cauza somaţiilor pentru că nu le putea plăti.

Pe urmă tipii ăia au început să-l sâcâie la lucru. Tipii ăia cărora le datora bani. Într-o noapte l-am auzit spunând mamei că erau nişte vampiri că nu voiau să-i lase pe săptămână nici măcar atâta cu cât să-şi întreţină familia. El spunea că n-aveau decât să se ducă toţi dracului. Apoi într-o noapte a venit acasă cu braţul sărit din încheietură. Vreau să spun din umăr. L-au mătrăşit nemernicii ăia.

Asta a dat-o pe mama peste cap de tot. Era înspăimântată că tata va face un nou infarct. Era gata să cheme poliţia dar tata nu a vrut s-o lase. I-a zis că aveau să-i scoată sufletul ei şi copiilor. Am auzit-o pe mama spunându-i toate acestea lui Cindy. Apoi, acum câteva săptămâni, lucrurile s-au îndreptat din nou. Tata nu pricepea de ce, dar îi povestea mamei că ticăloşii aceia îl lăsaseră în pace şi

că sigur nu avea să se ducă să-i întrebe de ce. Apoi, acum două nopţi s-a întâmplat ceva. Nu ştiu ce. Ştiu doar că tata a început să urle şi să-şi iasă îngrozitor din pepeni.

Mama cu Cindy au încercat să-l calmeze, erau speriate că va face un nou infarct. Apoi următorul lucru pe care-l ştiu este că şi-a luat pistolul cel vechi şi că trăgea cu el. Una din împuşcături m-a nimerit pe mine.

Tata s-a dus în dormitor şi am auzit încă un foc înainte să leşin. Asta este tot ce ştiu."

Era „tot" ce ştia Johnny pentru raportul oficial al poliţiei şi declaraţia a fost suficientă pentru a încheia cazul cu verdictul „sinucidere-crimă". Dar pentru sergentul Bolan, cazul era departe de a fi închis. Johnny nu era câtuşi de puţin dispus să ascundă ceva fratelui său şi, într-o convorbire între patru ochi, el i-a mărturisit că Cindy se încurcase în povestea cu „ticăloşii care-i ameninţau tatăl". S-a dus să-i vadă pe tipii ăia, i-a povestit Johnny, şi le-a spus despre inima tatei şi i-a rugat să-l lase în pace.

— Despre asta mi-a povestit şi mie. Ceea ce nu mi-a spus a fost despre înţelegerea care a urmat şi în care ea s-a lăsat atrasă. La început le-a trimis cecul ei de plată săptămânal. Ea nu câştiga decât treizeci şi cinci de dolari pe săptămână, care ar fi trebuit să meargă la banca pentru colegiu, pricepi. Apoi am aflat ce începuse să facă pentru ei. A început să lucreze pentru indivizii ăia, Mack. Îşi vindea fundul. Nu te uita aşa la mine, asta făcea. Am urmărit-o într-o noapte şi aşa am aflat, singur. Ştiam că o frământă ceva. N-am încercat să o spionez, voiam doar să aflu ce anume nu era în regulă. Ei bine, am prins-o. Am urmărit-o până la motelul acela şi m-am învârtit pe-afară. L-am văzut pe tipul ăla intrând. După ce a plecat, am dat buzna înăuntru. Uşa nici nu era încuiată. Cindy era în pat cu fundul gol şi plângea. Să moară, nu alta, când m-a văzut. Mi-a spus că trebuia să dea repede banii ăia înapoi, altfel aveau să-l ia din nou pe tata în primire. Mi-a spus că-i dăduseră o lună, numai o lună, să facă la ei cinci sute de verzi şi i-au spus cum să strângă banii ăia. Au pus la cale toată treaba şi l-au trimis pe tipul ăla căruia ea îi spunea Leo să stea de vorbă cu ea. Leo i-a stabilit întâlniri, o suna şi-i spunea unde şi când. Tocmai terminase a treia „întâlnire" când am prins-o. I-am spus că nu face bine, că tata n-ar fi acceptat aşa ceva. Ea mi-a răspuns că nu era vorba de ceea

ce tata ar fi acceptat sau nu, ci doar de ceea ce trebuia făcut. Ei bine, n-am ajuns la niciun rezultat cu ea. Aşa că am făcut un lucru tâmpit. Tot ce m-a dus capul să fac a fost să-i spun tatii. Vreau să spun, ştiam că n-o să stea cu braţele încrucişate să se uite la ea. Dumnezeule, Mack nu mi-am închipuit că o s-o ia razna. Şi aşa a fost. L-au apucat pandaliile. Ca din senin mi-a tras un pumn în falcă de m-a lăsat lat. Am văzut stele verzi.

Eram întins pe jos iar el sărea, urla în jurul meu ca un apucat. Ştii ce cred? Cred că-i trecuse deja prin minte că se petrecea ceva neobişnuit. Mă gândesc la privirea din ochii lui când i-am spus. Ca o lumină când se stinge, înţelegi? Aşa nu l-am văzut niciodată. S-a aplecat, m-a luat iar în primire şi mă pocnea cu toată palma şi urla. „Spune-mi că minţi. Spune-mi că minţi”.

Apoi Cindy a intrat în fuga mare. A încercat să-l tragă pe tata de pe mine şi amândoi ţipau şi urlau. În cele din urmă tata mi-a dat drumul şi nu ştiu exact ce şi-au spus unul altuia, doar că tata nu înceta să bâlbâie cuvinte fără şir. „E o minciună, e o minciună” iar Cindy încerca să-i explice că nu face nimic, că nu asta avea importanţă. Oh, da, aşa i-a spus ea, că şi-ar fi vândut şi sufletul dacă asta ar fi trebuit, că el însemna mult mai mult pentru ea decât orice împuţită, mincinoasă de moralitate – şi cred că într-adevăr aceasta l-a mişcat. Pe urmă s-a liniştit de-a binelea şi apoi a intrat mama în fugă.

Aşa repede s-au petrecut toate acestea. Mama aţipise în dormitor şi tu ştii ce uşor dormea ea. Dar până să se trezească şi să vină acolo, toate strigătele încetaseră. Ea cu Cindy au încercat să-mi oprească sângele. Tata stătea într-un colţ cu braţele încrucişate la piept şi nu făcea altceva decât să se uite la noi. Nu cred că am să uit vreodată privirea de pe chipul lui, Mack. Mi-amintesc că a spus ceva, chiar pe tonul acela liniştit pe care-l avea uneori când vorbea, ţi-aduci aminte? Genul acela de voce de om căzut pe gânduri? El a spus: „Cindy, vreau să ai o educaţie, iubito”. Nu cred că Cindy l-a auzit. Încerca să scoată nişte gheaţă dintr-o tăviţă, ca să-mi pună pe buză, aşa cred. În orice caz ea nu i-a răspuns nimic. El a ieşit din cameră, s-a dus în dormitor. Următorul lucru pe care-l ştiu este că tata s-a întors şi s-a oprit în prag. Ţinea în mână revolverul acela vechi, Smith&Wesson, pe care i l-a dat unchiul Billy. Am încercat să strig ceva dar nu am izbutit. Mama şi Cindy mă oblojeau amândouă, aplecate asupra mea. Eu am fost primul în care a

tras, l-am văzut atunci cum a apăsat pe trăgaci, vreau să spun că i-am văzut degetul mişcându-se. Apoi a fost ca şi când s-a sfârşit lumea. Apăsa încontinuu pe trăgaci. Le-am văzut pe mama şi pe Cindy căzând, şi el continua să tragă. Stătea acolo fixându-mă, după ce golise pistolul, stătea numai şi se uita la mine. Mama şi Cindy zăceau peste mine şi unul din braţele mamei atârna pe capul meu. Mă uitam pe furiş la el pe lângă trupul mamei. Părea că nici nu-şi dădea seama că mama şi Cindy se găseau acolo, ca şi cum n-am fi fost decât eu cu el de faţă. S-a uitat drept în ochii mei şi a spus: „Îmi pare rău că ţi-am zdrobit buza John”. Apoi s-a răsucit deodată şi a ieşit afară, înapoi spre dormitor. Câteva minute mai târziu am auzit o nouă împuşcătură. Apoi cineva a început să bată în uşa din faţă şi eu am leşinat.

Singura replică a lui Mack Bolan la povestea emoţionantă a fratelui său a fost o înjurătură: „Pui de curvă”, şoptit. Dar ceea ce a notat în jurnal pe 16 august pune totuşi mai bine în lumină reacţia lui faţă de tripla tragedie: „Cindy nu a făcut decât ceea ce a crezut că trebuia făcut. În felul său incoerent, cred că şi tata a făcut tot ce a putut. Cum aş putea face eu mai puţin?”.

Iar pe 17 august, Bolan scria: „Am impresia că am luptat cu cine nu trebuia. De ce să apărăm o linie de front la opt mii de mile depărtare, când duşmanul *adevărat* distruge în urma ta, acasă, tot ce iubeşti? Am vorbit cu poliţia despre toată situaţia şi ei par total neputincioşi în această privinţă. Aşa cum văd eu lucrurile, problema este aceea că regulile luptei sunt toate îndreptate împotriva poliţiştilor. Nu este suficient *doar* să cunoască duşmanul. Ei trebuie să dovedească şi că el este duşmanul, chiar şi atunci individul poate să le scape. Aici trebuie o acţiune directă, plănuită strategic, şi dă-le dracului de regulamente. Acolo în Vietnam îl numeam «războiul de uzură». *Descoperă şi distruge*. *Exterminâ-l pe duşman*. Cred că a sosit timpul să se declanşeze un război pe frontul de acasă. Acelaşi gen de război pe care l-am purtat în Vietnam. Exact acelaşi gen.”

Pe 18 august, un magazin de articole sportive din Pittsfield a fost jefuit. Proprietarul a declarat că fuseseră furate o armă de vânătoare de calibru greu, o lunetă de mare precizie, câteva ţinte şi mai multe cutii cu muniţie. Un plic cu bani, suficient pentru a acoperi paguba, fusese lăsat pe registrul de încasări.

„O vânzare nocturnă fără niciun vânzător de faţă”, a relatat poliţiei proprietarul magazinului. „În mod evident nu a fost mişcat nimic altceva din loc, şi din punctul meu de vedere nu s-a comis nicio crimă”.

La 19 august, paznicul unei cariere de piatră părăsite, aflată la câteva mile de Pittsfield, a vrut să descopere pricina zgomotului de împuşcături ce se auzeau într-unul din defileele retrase ale carierei. „Nu m-am dus chiar până acolo ca să vorbesc cu tipul”, a relatat paznicul mai târziu. „Nu strica nimic şi nu făcea rău nimănui. Îşi ridicase un rând de ţinte şi trăgea în ele cam de la 100 de metri. Cu un fel de armă de mare calibru, răsuna mai puternic decât una de 30-06, doar atât că pereţii ăia de rocă deformează sunetul, aşa că n-aş putea spune exact. M-am uitat la el o vreme. Părea că din timp în timp făcea ceva puştii, ştiţi, o regla, sau aşa ceva. Trăgea 5 focuri, apoi gâdila puşca, alte 5 focuri, iar o gâdila. Trebuie că a stat acolo vreo două ore, dar nu am coborât să-i spun nimic. Nici că se poate loc mai bun pentru tras la ţintă. Nu strica nimic. Şi eu fac acolo exerciţii de tragere cu pistolul. Cine ce strică?”.

Într-o altă însemnare din jurnalul lui Bolan, datată 19 august, se putea citi: „Într-adevăr Marlin-ul m-a surprins, n-am folosit niciodată până acum un .444. Cred că rezistenţa ţevii trebuie să fie de aproximativ o tonă şi jumătate. Oricum, destul să doboare şi un grizzly; n-ar trebui să-mi fac griji cu şobolanii la care mă gândesc eu. Am ţintit de la o sută, o sută zece şi o sută douăzeci de metri şi corecţiile sunt calibrate în telescop. N-am avut probleme. Am slăbit întrucâtva acţiunea înălţătorului, prea mare tensiunea pentru focul rapid de care am nevoie.

Totuşi, mâine mă duc la groapă să verific distanţa şi am să folosesc luneta. Nu vreau nicio eroare”.

La 21 august Bolan scria: „În regulă, am stabilit şi identificat prima gâscă şi sunt gata. Locotenentul de poliţie mi-a povestit tot despre T.I.F. Asta însemna *Triangle Industrial Finance*. O organizaţie de cămătari cu firmă în regulă, dar folosesc procedee murdare de a stoarce banii şi au găsit un mod de a păcăli legea şi de a obţine nişte dobânzi uriaşe. Legea nu are cum să-i atingă; Executorul, însă, poate s-o facă. Investigaţia mea este completă şi identificarea celor vizaţi pozitivă. Motorul este Laurenti, boss-ul, iniţiatorul organizaţiei locale. În fiecare noapte maşina lui este parcată la ora 17.50 de către omul numit

Domnu' Erwin.

Celălalt domn este un şpalarete numit Janus – *Domnu'* Janus. Trebuie să fie un banc, singurii pe care-i denumesc «domn» sunt cei cu arme, pe care le poartă în toc de piele la subsuoară. Pe tipul care arată ca un vânzător îl cheamă Brokaw. Cred că se ocupă de chiţibuşurile biroului. Pete Rodriguez este tipul studentului. El ştie evidenţele conturilor şi e cel mai împuţit păduche din toţi.

Cei cinci pleacă în fiecare seară la ora 18.00, cu o aproximaţie de un minut în plus sau în minus, şi se duc apoi la filialele lor de legătură. Mai târziu fac apeluri personale pentru conturi pe termene lungi. Dar mâine seară nu! Executorul are o mică filială de colectare proprie, la etajul patru din clădirea Delsey. Este o ascunzătoare perfectă. Mi-am pus în mişcare instalaţia noaptea trecută şi din nou în noaptea asta. O să-i iau ca din oală pe toţi şobolanii ăştia. Un aranjament care-mi aminteşte de un loc asemănător la Nha Tran. Ţintele n-or să aibă unde să se ducă, decât în jos, la pământ. Tocmai asta şi vreau din partea lor. Am să-i achit întâi pe cei doi «domni». Aşa nu vor mai putea riposta şi n-or să zboare nici gloanţe aiurea-n jur. Nu văd să fie vreo problemă. O să am timp berechet pentru Laurenti. Am cronometrat la şase secunde exerciţiul de astă seară, iar asta înseamnă să-i pulverizez în toate direcţiile după prima rundă. Cred că mâine voi scoate un timp mai bun, pentru că sunt sigur că şpalareţii ăştia n-au mai fost niciodată sub foc. Probabil că treaba va fi pe jumătate făcută înainte să înceapă vreo reacţie. Ei, o să vedem. O să vedem, tată."

La 22 august, opt zile după înmormântarea rudelor decedate ale lui Bolan, cinci funcţionari ai unei societăţi de împrumuturi au fost împuşcaţi pe stradă în faţa biroului companiei din Pittsfield; oraşul natal al lui Bolan. Cele ce urmează reprezintă o dare de seamă a incidentului, după relatările unui martor ocular, vânzător de ziare, a cărui gheretă era plasată în apropierea locului unde s-au tras focurile:

„Ăia cinci ies de la societatea de împrumuturi. E pe la ora închiderii. Doi parcă se ciorovăiesc din ceva. Unu' duce o sacoşă. Se opresc lângă maşina asta, parcată acolo la curbă, în faţa birourilor. Unu' iese afară în stradă. Cred că voia să înconjoare maşina, spre locul şoferului. Apoi se opreşte deodată şi face un fel de învârtitură scurtă. Îi văd ochii, aşa e de

aproape, larg deschişi şi trăsniţi. Îi văd sângele ieşind din gât. Văd chestiile astea înainte să aud prima împuşcătură. Vine de sus de undeva, din susul străzii. Bubuie, parcă s-ar rostogoli în jos, printre clădiri, ştiţi, ca un ecou, ca detunătura unei puşti grele pentru elefanţi sau cam aşa ceva.

Nu pot să spun exact de unde venea, de undeva din susu' străzii. Una-două s-a petrecut totu'. Adică începe să-i zboare în toate părţile. Dumnezeule, a explodat uite-aşa, şi am văzut bucăţi din el cum zburau fiecare în altă parte. Ăilalţi încercau s-o ia din loc repede. Unu' să se bage în maşină. Mai sunt doi care dau să se întoarcă în birou. Şi împuşcăturile nu se mai termină, tot împuşca aşa ca pocnitorile vreau să spun, bang, bang, bang, cam aşa ceva. Da a fost doar de cinci ori bang. M-am gândit bine la asta, ştiu că a fost doar cinci focuri. Ca un ritm aşa poc, poc, poc, poc, poc, chiar aşa. Şi e cinci tipi morţi zvârliţi în jur, adică morţi ca toţi morţii. Şi toţi a luat-o undeva deasupra umerilor, fiecare în parte. Baie de sânge, omule, baie".

Un agent în civil al poliţiei remarca într-o conversaţie neoficială cu un ziarist în legătură cu uciderile: „Nu pot să mă simt deosebit de impresionat de uciderea unor criminali. Şi asta aşa e, fără îndoială. Noi ştim de multă vreme că organizaţia aceea (societatea de împrumuturi) avea legături cu Mafia. Numai că nu am putut descoperi niciodată ceva cu care să-i ducem în faţa curţii. Atâta vreme cât treaba e curată, vreau să spun fără a fi implicate persoane prezente nevinovate, n-au decât să-şi dea în cap unul altuia cât poftesc şi n-ai să vezi o afurisită de lacrimă în ochii mei.

Da, aşa e lumea interlopă care ia purgativ. Mie-mi miroase a război între bande de ucigaşi".

Într-un anume sens, ofiţerul avea dreptate – dar greşea în altul. Atacul a semnalat într-adevăr începutul unui război, dar dintr-un anumit punct de vedere n-a fost decât campania strictă a unui singur om. Ucigaşul din datorie, Mack Bolan, găsise un nou câmp de bătălie pentru o cauză veche de când lumea şi declarase un război fără condiţii celui mai bine organizat sindicat al crimei din istoria omenirii. De notat această observaţie scurtă din jurnalul lui Bolan, datat 22 august:

„Distrus cinci. Rezultatele pozitive. Identificarea confirmată de un raport neoficial al poliţiei. Mafia, pentru numele lui Dumnezeu. Ei, aşa care va să zică? Nu pot fi mai primejdioşi sau

cât de cât mai deştepţi decât Vietnamezii. Distrugi cinci şi câţi mai rămân? O sută? O mie? Zece mii? Da, am iarăşi în mâini un război ce nu se poate câştiga. Dar nu contează victoria. Va rămâne doar lupta. Cartea cea mare va spune că Mack Bolan a dat lupta cea dreaptă. Ăsta-i singurul lucru care contează. Acum de găsit Leo”.

Executorul Bolan lua în primire Mafia.

CARTEA ÎNTÂI

1
Parcele surâzătoare

Pe geamul mat al uşii stătea scris cu litere aurii: „Agenţia Plasky”. Un bărbat înalt, îmbrăcat în uniformă militară, se opri pentru o clipă cu mâna pe lemnul uşii, apoi deschise încet uşa, intră şi o închise încet în urma lui. Se trezi într-o încăpere imensă, împărţită în separeuri mici printr-o reţea de grilaje din fier forjat. Fiecare „cuşcă” era dotată cu un birou modern şi o mescioară aşezată în unghi drept faţă de birou. Două scaune simple, din metal tapisat, erau puse în dreptul fiecărui birou. Deocamdată, toate separeurile tip cuşcă erau pustii.

O brunetă drăguţă ocupa scaunul din faţa unui birou de recepţie amplasat în afara reţelei de grilaje. Mâzgălea pe o pagină din teancul de foi pentru notat, iar scaunul şi-l rotise astfel încât ea să stea îndreptată înspre uşa de la intrare, doar cu partea de sus a trupului întoarsă şi aplecată deasupra biroului: în schimb, picioarele se înfăţişau în toată lungimea lor, îmbrăcate în mătase, încrucişate în dreptul genunchilor şi dezvăluindu-se provocatoare dintr-o fustă strâmtă care abia dacă îi ajungea până la jumătatea coapsei. Se uită la noul venit cu un zâmbet plictisit, fără să se sinchisească să-şi schimbe poziţia.

— Bună dimineaţa, salută musafirul.

Vocea adâncă era plăcută şi trăda deprinderea de a i se da ascultare.

— Toată lumea e plecată… răspunse tinerica în loc de salut, aruncându-şi privirile spre separeurile goale ca şi când ar fi vrut să întărească astfel spusele… dacă doriţi să aşteptaţi.

Fără să se ostenească să-şi ascundă interesul pentru picioarele ei, atât cât se vedeau de la tivul rochiei în jos, bărbatul explică:

— Sunt Mack Bolan. Domnul Plasky zicea că vrea să mă vadă la ora nouă. Se uită la ceas: Acum este nouă.

— Aha, păi, cred că s-ar putea ca domnul Plasky să fie în birou, se fâstâci fata, învăluindu-l cu priviri brusc respectuoase.

Ridică receptorul şi apăsă un buton aflat în partea de jos a aparatului, fără ca să-şi mute vreo clipă privirile apreciative dar reci de la Bolan.

— E un domn Bolan aici, gânguri ea în receptor; apoi, ţinând în continuare receptorul la ureche, se adresă lui Bolan: Puteţi intra.

Bărbatul cel înalt aruncă o privire piezişă spre capătul celălalt al camerei, unde se găsea o uşă, şi înălţă întrebător din sprâncene. Fata dădu doar din cap, apoi chicoti în receptor şi suspină:

— Ah, domnule Plasky!

Rânjind, Bolan împinse uşa batantă a grilajului, Trecu pe lângă şirul de separeuri şi ajunse la uşa de lemn a biroului personal, pe care o deschise; înainte să treacă pragul, se mai uită o dată scurt, peste umăr, la brunetă. Tot la telefon era, chicotind la fel de încântată. Închise uşa şi-şi îndreptă atenţia asupra celui aflat la birou. Plasky îşi răsucise scaunul astfel încât îşi oferea vizitatorului spatele; picioarele şi le încrucişase pe pervazul scund al ferestrei, din care pricină stătea mai degrabă răsturnat. Ţinea receptorul cu două degete, în timp ce-i turuia recepţionerei o poveste fără perdea, fapt care-i dădea în mod vădit o satisfacţie uriaşă.

Bolan se trânti într-un fotoliu de piele şi-şi aprinse o ţigară. Plasky isprăvi povestea cu o rafală de hohote şi imediat se lansă într-o altă picanterie, răsucindu-se de data asta cu scaunul spre birou şi ridicând vocea, ca să audă şi musafirul. În ciuda atmosferei de veselie debordantă, Bolan îşi dădu seama că privirile gazdei îl studiau cu de-amănuntul, astfel că făcu şi el acelaşi lucru. Plasky era mătăhălos, fără moliciuni însă, cu piept lat şi umeri aşijderea. Mâna cu care ţinea receptorul era puternică, degetele butucănoase, pătrate la vârf şi cu unghiile frumos tăiate. Un bărbat la vreo patruzeci de ani, socoti Bolan. Părul castaniu deschis, aproape blond, şi tuns îngrijit. Trăsăturile feţei erau delicate, obrajii rumeni, alcătuind toate la un loc o imagine deloc neatrăgătoare.

Bolan rânji la poantă şi auzi diafragma receptorului zăngănind atunci când bruneta chiui încântată.

Plasky dădu drumul receptorului în furcă, expresia bonomă a

chipului său se modifică instantaneu într-una flegmatică, iar ochii se înşurubară în cei ai musafirului.

— Contribuţia cotidiană la relaţiile cu angajaţii, explică el cu o voce dintr-odată eficientă şi întrebă imediat, aproape din aceeaşi suflare: Eşti Bolan, zici?

— Mack Bolan. Nu rămân mult în oraş. Mi-am zis că-i mai bine să rezolv odată chestia asta.

Plasky mută de ici-colo un plic manila, format mare, care zăcea încă nedeschis pe biroul său.

— Amabil din partea dumitale că ai luat legătura cu noi, zise. Desigur, înţelegi circumstanţele – noi suntem o agenţie de control financiar. Înţelegi, desigur, ăăă, circumstanţele... ăăă... nefericite în legătură cu *Triangle Industrial*...

— Nu stau mult în oraş, repetă Bolan. Am fost informat că deocamdată firma dumitale se ocupă de registrele de la *Triangle*.

— Nu-i aşa că a fost o chestie groaznică? murmură Plasky. Cinci oameni buni – numai închipuieşte-ţi un nebun, un descreierat, şi cinci oameni buni – gata, raşi de pe faţa pământului – *uite-aşa*! Pocni din degetele groase ca să arate cum. Eu... ăăă... am aici registrul tatălui dumitale, domnule Bolan, – continuă el cu voce stinsă.

Desfăcu plicul manila, aruncă o privire scurtă la ce se găsea înăuntru şi îl închise la loc.

— Cinstit, în registrul ăsta e o aiureală. Tatăl dumitale are datorii serioase.

Bolan scoase la iveală un carneţel cu spirală şi îl aruncă pe masă.

— După câte se arată aici, situaţia nu stă chiar aşa. Acesta este registrul ţinut de tatăl meu. A împrumutat patru sute de dolari în urmă cu unsprezece luni. A înapoiat cinci sute cincizeci. Şi am motive să cred că au fost făcute şi alte plăţi, care nu-s menţionate aici, de către alţi membri ai familiei. Este evident că registrele dumitale sunt greşite.

Plasky zâmbi politicos şi-şi răşchiră pe birou mâinile, cu palmele în sus, ignorând carneţelul lui Bolan.

— Agenţiile de împrumut nu sunt instituţii de caritate, domnule Bolan, şi vă asigur, ascultaţi-mă ce vă zic, – noi nu facem greşeli în registrele noastre. Fiecare socoteală este controlată de două ori şi...

— El a împrumutat patru, a dat înapoi cinci cincizeci, diferenţa trebuie returnată.

Plasky îşi controla cu multă atenţie zâmbetul.

— Confuzia dumitale, soldat, este de înţeles. Exprimându-se astfel, îi amintea lui Bolan de poziţia inferioară pe care o ocupa în ierarhia inteligenţei. Continuă:

— Cum am spus adineaori, oamenii de afaceri nu prea ştiu ce e aia generozitatea. Ei îşi închiriază banii. Este vorba de un simplu contract de închiriere. Dacă închiriezi o casă ori o maşină, se presupune că îţi plăteşti lunar chiria şi, de asemenea, că restitui obiectul închiriat – întreg, cu tot ceea ce a avut el – atunci când a luat sfârşit perioada prevăzută în contract. Corect?

Bolan se mulţumi să dea din cap.

— I-am închiriat tatălui dumitale o sumă de bani. Perioada prevăzută a fost de nouăzeci de zile. Dacă tatăl dumitale ar fi returnat obiectul respectiv la data expirării sus-menţionatului interval, şi dacă la acea dată şi-ar fi plătit toată chiria, datoria ar fi fost lichidată. Dar el n-a făcut aşa. Firesc, în orice înţelegere de afaceri există nişte amendamente de penalizare care se aplică atunci când una din părţi nu-şi plăteşte datoriile. Sunt mulţi oameni care nu reuşesc să înţeleagă structura financiară a lumii afacerilor. Tot ceea ce a reuşit tatăl dumitale să facă a fost să achite cu chiu cu vai ratele de închiriere şi să plătească o parte din penalizări. *Încă* mai are asupra sa tot ceea ce a închiriat – în cazul în speţă, banii *noştri*. Îi vrem înapoi. Să fie pretenţia noastră chiar atât de nerezonabilă?

— Cinci sute cincizeci de dolari reprezintă o chirie cam mare pentru *patru sute de dolari*, nu crezi? observă Bolan pe un ton liniştit.

— Ai uitat penalizările, i-o întoarse Plasky. Zâmbi: Perfect, domnule Bolan, eşti un om inteligent. Sunt de acord, avem dobânzi ridicate. Oferim servicii cu un risc pe care foarte puţini oameni de afaceri şi-l asumă. De ce n-a împrumutat tatăl dumitale banii aceştia de la o bancă? Ei? Cunoşti răspunsul la această întrebare. Nicio bancă nu ar fi riscat o leţcaie cu tatăl dumitale. Noi am făcut-o. Am riscat patru sute de dolari cu el. Pe bune, soldat, bătrânu' matale a fost un risc foarte mare pentru noi. Evident că dobânzile noastre trebuie să ţină cont de această realitate crudă. Şi, desigur, noi nu obligăm pe nimeni să încheie

afaceri cu noi. Noi…

— Tot dai înainte cu „noi”, îl întrerupse Bolan. Eu credeam…

— „Agenţia Plasky” este asociată cu *Triangle*, desigur, explică Plasky. Trecem la afaceri? Eşti pregătit să onorezi datoria tatălui dumitale?

— Din punctul meu de vedere, problema este rezolvată, răspunse Bolan liniştit. Am venit doar ca să-ţi spun acest lucru.

— Afacerile noastre sunt cu tatăl dumitale, domnule Bolan, se aprinse Plasky la vorbă şi la obraz. Va trebui să vină personal să şi le rezolve.

— Ce banc nemaipomenit ar mai fi, domnule Plasky. A fost îngropat acum zece zile.

Urmă o clipă de tăcere, timp în care Plasky deschise şi închise de câteva ori coperta carnetului adus de Bolan. În cele din urmă spuse:

— O să supunem cauza contenciosului nostru. Putem pune poprire pe proprietate, să ştii.

— Iar dumneata să ştii că nu există nicio proprietate, i-o reteză Bolan. Datoria este plătită, Plasky. A luat patru, a dat înapoi cinci jumate. Datoria este plătită.

Se ridică să plece.

— Tipu’, nu ştii ce vorbeşti, mârâi Plasky ridicându-se în acelaşi timp.

— Şi vine *contenciosu’* matale cu cătuşele după mine în Vietnam? făcu Bolan pe un ton uşor batjocoritor.

— Vietnam? repetă celălalt ca un ecou.

— Am primit învoire de necesitate, ca să-l îngrop pe bătrân. În două zile o iau din loc. Că veni vorba…

Bolan se aşeză la loc.

— Ascult, scrâşni celălalt şi faţa rumenă se congestionă şi mai puternic din pricina furiei înăbuşite.

— I-am văzut pe tipii care au încasat-o.

— Ce? Ce tipi?

— Tipii de la *Triangle*. I-am văzut cum au murit.

— Şi ce dacă?

Plasky îşi ţinea mâinile încleştate de birou.

— Cred că l-am văzut pe tipu’ care le-a făcut-o.

O tăcere electrizată cuprinse atmosfera din încăperea somptuoasă. Încheieturile degetelor lui Plasky trosniră, făcând tăcerea şi mai grea.

— Te-ai dus la poliţie? întrebă într-un târziu.

— Să mă bag într-o belea ca asta? Tonul lui Bolan sugera foarte limpede că aşa ceva era de neconceput.

— Ăăăăă… asociaţii mei ar fi interesaţi să… ăăăă… afle despre cele văzute.

— După cum am spus, în două zile plec în Vietnam, se făcu Bolan că nu aude.

— Aş… ăăă… putea aranja o întâlnire de urgenţă.

— Am chef de distracţii şi hârjoneală înainte să mă întorc în putreziciunea aia de junglă, stătu în cumpănă bărbatul cel înalt. N-am chef să mă leg de nicio obligaţie.

— Îţi pun la dispoziţie distracţie şi zbenguială cât te ţine cureaua, se grăbi Plasky să ofere, punând deja mâna pe receptor.

Dar îl opri mâna lui Bolan.

— Şi mai e chestia astalaltă, zise.

— Care astalaltă?

— Relaţia asta încordată cu clientul. Eu spun că datoria lui Bolan este lichidată.

— Desigur! Desigur că este lichidată!

— Vreau chitanţă. Plasky vârî mâna în plic, o scoase de acolo cu o hârtie, care pur şi simplu impresiona prin legalitatea ei, şi i-o întinse lui Bolan. Vlăjganul îi aruncă o privire, se lăsă mârâind pe speteaza scaunului, împături hârtia şi o puse în buzunar. Arătătorul butucănos al lui Plasky se înfipse în discul telefonului.

— Crezi în soartă, Bolan? întrebă Plasky vădit încântat de felul în care evoluaseră lucrurile în acea dimineaţă.

— Daaaa, nici nu-ţi poţi închipui, dom’le, cât de mult cred eu în soartă, răspunse vlăjganul.

Şi Executorul zâmbi.

2
Planul

Mack Bolan nu-şi făcea nicio iluzie în ceea ce privea sarcina pe care singur şi-o asumase. Nu era câtuşi de puţin un cruciat visător. Şi niciun habotnic mânat de setea de răzbunare. Mottoul său realist era: „Fără ranchiună”. Nu credea neapărat că era nevoie să-şi dea sufletul pentru o cauză dreaptă; ci mai degrabă că un bărbat trebuie să-şi facă datoria aşa cum crede el de cuviinţă. Poate că asta era o trăsătură de familie, şi îl putea împinge la gesturi la fel de necugetate cum fuseseră cele comise în ultima vreme de sora, fratele şi tatăl lui. Dar datoria pe care o avea acum de îndeplinit i se părea lui Mack Bolan foarte clară.

Vedea parazitul canceros lipit de gâtul Americii şi îşi dădea seama şi de incapacitatea sau lipsa de voinţă a instituţiilor americane de a-l stârpi. Realiza faptul că el deţinea atât echipamentul cât şi poziţia favorabilă de a aplica o lovitură capitală chiar şi numai unui singur tentacul al monstrului tot mai întins. Pentru un bărbat aşa ca Mack Bolan, aceasta era o chemare la arme cum nu se putea de limpede. Iluzii însă nu-şi făcea. Cunoştea prea bine pericolele, piedicile ce i se ridicau în cale. El însuşi încălca legea, ştia asta. Încă de pe acum, pentru cei din lumea sa el era de cinci ori criminal.

Dacă ar fi fost arestat, n-ar fi avut parte de clemenţă şi înţelegere din partea tribunalelor. Poate că poliţia alerga deja cu limba scoasă pe urmele lui. Iar cu vizita la biroul lui Plasky îşi confirmase faptul că „organizaţia” era şi ea extrem de interesată de crimele de la *Triangle Industrials*. În sinea sa era satisfăcut de faptul că cei din organizaţie aveau contacte atât în afara cât şi înăuntrul societăţii, precum şi o reţea puternică de informaţii care avea să-i conducă în curând şi în mod inevitabil până la Mack Bolan.

Dar vizita sa la „Agenţia Plasky” nu fusese un gest de bravadă prostească şi nici nu nimerise acolo din întâmplare, ca orice amator. Ştia cu multă exactitate ce făcea sau ce încerca să facă. Se deplasa în direcţia duşmanului conform unui plan de bătaie

lucid şi atent pus la punct. *Caută şi distruge*. Acesta era planul. Găseşte, identifică, apoi execută – înainte ca ei să se regrupeze şi să contraatace. Deocamdată avantajul era de partea lui. Şi trebuia să-l forţeze. Găsise legătura ce se afla în spatele societăţii *Triangle*. Planul de luptă impunea acum o infiltrare în acea legătură.

Infiltrare!

Identificarea ţintei!

Confirmare!

DISTRUGERE!

Acesta era planul. Pe undeva, în toată încâlcitura va da peste unul Leo. Şi Bolan trebuia să recunoască faptul că aştepta această întâlnire cu ceva mai mult decât un banal sentiment neutru al datoriei. Leo făcea şi el parte din plan.

3
Problemă de legalitate

Locotenentul de detectivi Al Weatherbee se holbă orb la teancul de rapoarte întocmite de departamentul său şi care se înălţa exact în mijlocul biroului; câteva clipe îşi muşcă meditativ buza inferioară, apoi ţâşni din scaun şi-şi îndreptă masivitatea de o sută cincizeci de kilograme în direcţia aproximativă a uşii închise. Se opri în mijlocul drumului, se întoarse la birou, frunzări prin rapoarte şi extrase o singură coală, o reciti, mormăi, o puse înapoi în teanc şi îşi reluă călătoria întreruptă spre uşă. O deschise, prinse privirea unui bărbat oacheş care stătea chiar lângă uşă şi spuse:

— Adu-l pe soldatul ăla, Mack.

Lăsă uşa întredeschisă şi se reîntoarse la locul său din spatele biroului. Aprinse o ţigară şi-şi fixă din nou ochii la teancul impunător de hârţoage din mijlocul mesei; în clipa următoare în încăpere intră un bărbat în uniformă, însoţit de un alt bărbat în uniformă. Weatherbee îşi mută privirile spre silueta înaltă şi se strâmbă, o schimonosire a buzelor şi a obrajilor care, cu oarece îngăduinţă, putea închipui un zâmbet.

— Doriţi să rămân şi eu, Locotenente? întrebă poliţistul.

Weatherbee clătină scurt din cap în semn de nu, şi se ridică din jilţul său, întinzând mâna spre lunganul îmbrăcat în uniforma Armatei Americane.

— Sunt locotenent Weatherbee. Ia loc, sergent Bolan.

Vlăjganul îi strânse mâna, apoi se aşeză într-un scaun de lemn necapitonat, care se găsea lângă birou, şi se aplecă în faţă, încordat, cu mâinile încleştate pe genunchi şi privirile sfredelitoare înfipte în cele ale locotenentului. Weatherbee aşteptă ca poliţistul să închidă uşa, apoi zâmbi fermecător şi spuse:

— Interesantă colecţie de salată de fructe.

Se întinse peste colţul mesei ca să studieze decoraţiile militare agăţate pe pieptul soldatului.

— Recunosc Inima Purpurie şi medalia ţintaşului de frunte – aaa, da, şi Steaua de Bronz – restul cred că nu mai face parte

din era mea. În câte arme te-ai calificat ca expert?

Bolan se văzu scrutat de o privire brusc iscoditoare.

— Să zicem că în aproape toate armele individuale, răspunse.

— Eşti destul de priceput ca să tragi cinci focuri în mai puţin de cinci secunde, cu atingerea ţintei la milimetru de la o distanţă de peste o sută de metri?

— Depinde de armă, făcu Bolan degajat. Am făcut şi din astea.

— Cu un pistolet?

— N-avem pistolete în Armată, răspunse Bolan imperturbabil.

— Aha.

Weatherbee trase adânc din ţigară, apoi dădu fumul afară cu zgomot.

— Am avut două conversaţii telex cu un prieten de-al meu din Saigon. Cunoşti un maior Harrington?

Bolan făcu din cap că nu.

— Poliţia militară din Saigon. Ne-am cunoscut mai demult. Mi-a zis ceva interesant despre tine, sergent.

Faţa detectivului se înăspri. Strivi ţigara într-o scrumieră şi îşi înălţă ochii scormonitori spre chipul soldatului.

— Mi-a zis că la unitatea ta au o poreclă pentru tine. Mi-a zis că ţi se spune „Executorul”. De ce să-ţi spună ţie aşa, sergent?

Foindu-se în scaun, Bolan îşi plimbă câteva clipe ochii peste faţa ofiţerului de poliţie.

— Dacă vreţi să vă jucaţi cu mine, domnule, măcar spuneţi-mi şi mie cum se numeşte jocul ăsta.

— Jocul acesta se numeşte *omucidere*, trânti Weatherbee.

— De câte ori am omorât în Vietnam a însemnat că mi-am făcut datoria, se explică Bolan cu vioiciune.

— Aici nu e Vietnam! Şi un trăgător de elită nu poate să se plimbe pe străzile oraşului şi să decidă cu de la sine putere cine are dreptul să trăiască şi cine nu!

Bolan ridică din umeri.

— Dacă încercaţi să găsiţi o legătură între mine şi împuşcăturile de alaltăieri noapte, numai pentru că sunt ţintaş de elită…

— Nu *numai* pentru că! ripostă poliţistul. Uite ce-i, Bolan. Alaltăieri ai fost aici şi ai făcut un tărăboi de pomină împreună cu Howard, căpitanul, din pricina tipilor ălora de la *Triangle*, susţineai că erau vinovaţi că l-au apucat pandaliile pe bătrânu’

tău! Tu...

— Nu dumneavoastră aţi fost cel care aţi condus investigaţiile? îl întrerupse Bolan. Mă refer la decesele din familia mea.

Weatherbee deschise gura, apoi o închise şi dădu scurt din cap.

— Atunci, aţi văzut şi singur. Ştiţi şi de ce s-a întâmplat. Şi nimeni n-a mişcat un deget împotriva tipilor ălora. Până noaptea trecută. Cineva a făcut în sfârşit o mutare. S-a plâns cineva de ceva? În ziare se vorbeşte de răfuială între bande. Cui îi pasă cine a comis-o, atâta vreme cât s-a comis?

Weatherbee se uită lung la el, fără să spargă tăcerea ce se lăsă câtăva vreme bună. Apoi strivi ţigara, aprinse alta şi spuse încet:

— *Mie* îmi pasă, Bolan. Justiţia nu este perfectă în ţara asta, dar, pentru Dumnezeu, este cea mai bună justiţie din câte există pe pământ. Nu putem îngădui ca oamenii să-şi asume cu de la sine putere rolul de judecători şi juraţi şi să umble cu pistoalele în mână pe stradă, după bunul lor plac... Fir'ar a dracului, omule, aici nu e Vietnam!

— Dacă sunt acuzat de vreo crimă, nu trebuie urmate anumite proceduri? se interesă Bolan cu un zâmbet înţepenit pe chip.

— Nu eşti acuzat, replică locotenentul. Încă nu. Dar ştiu exact ce s-a petrecut, Bolan. Înţelege asta! Eu ştiu. Ştiu că cineva a intrat cu forţa în magazinul de articole de vânătoare pe data de cincisprezece august, a luat o puşcă Marlin de .444, armă nouă şi bine lustruită, şi o lunetă de mare precizie. Ştiu că s-a dus cu arma la cariera cea veche, s-o regleze acolo. Ştiu că *cineva* a fost acolo timp de două ore în dimineaţa zilei de nouăsprezece august şi a tras metodic în rafale de câte cinci, de-a lungul a trei linii de bătaie – una de o sută de yarzi, a doua de o sută zece şi a treia de o sută douăzeci. Paznicul carierei n-a prea luat în seamă chestia asta, până azi dimineaţă, când a văzut în ziar. N-am să-ţi jignesc inteligenţa făcându-te să crezi că omul a mers până-ntr-acolo încât să identifice pe cineva. Asta ca să ştii că nu joc niciun joc cu tine, sergent. După care, acum două zile, ţintaşul nostru a urcat până la etajul patru a Clădirii Delsey. S-a oprit în dreptul unei ferestre deschise a unui birou pustiu. A fumat patru Pall-Mall-uri – marca *ta*, dacă văd bine – şi a folosit o

sticlă de Coca drept scrumieră. La aproape şase fix, a făcut una cu pământul cinci limacşi cu râturi moi, jos în stradă, găurindu-i cu o puşcă de omorât urşi, şi pe neaşteptate compania *Triangle Industrial Finance* se retrage pentru o vreme din afaceri... Şi sunt răzbunat, spus-a Executorul.

Sergentul deşirat se mişcă în scaun, făcându-l să scârţâie sub greutatea lui.

— Dacă *ştiţi* atât de multe, spuse încet, de ce nu mă arestaţi?

— Eşti dispus să dai o declaraţie?

— Doar dacă sunt arestat.

— Ştii că nu eşti arestat.

— Atunci n-am nimic de declarat, şi Bolan zâmbi crispat.

— Ce idei creţe ai vârâte în dovleacul ăla de pe umeri, sergent?

Bolan ridică mâinile cu palmele în sus.

— Nici-o încreţitură.

— Când trebuie să te întorci în Vietnam?

— Nu trebuie să mă întorc, rânji Bolan plin de farmec. Ieri au sosit dispoziţii noi. Transferare din motive umanitare.

— Transferare *unde*? se repezi Weatherbee.

— La unitatea ROTC, Franklin High, chiar aici în Pittsfield.

— Ahh, *paştele*! explodă poliţistul.

— Din pricina fratelui cel mic, adăugă Bolan cu umilinţă. Numai pe mine mă mai are.

Weatherbee ţâşni în picioare şi începu să bată camera între birou şi uşă, înfruntând furios un atac neaşteptat de energie statică.

— Ei bine, chestia asta complică a dracului toată povestea, spuse în sfârşit. Credeam că o să te înfunzi la loc sigur prin junglele alea şi dispari naibii de pe capul meu, – şi împungea cu degetul aerul la fiecare cuvânt, continuând apoi: Linia întâi a frontului în Vietnam ar fi transferul cel mai umanitar pe care l-ai putea primi!

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, se învioră Bolan.

— Ba ştii despre ce vorbesc, şi încă foarte bine. Vorbesc despre Mafia, o organizaţie care nu-şi permite nici să ierte şi nici să uite. Vorbesc despre un tip poreclit „Executorul”, care poate că a executat, dar se prea poate nici să nu fi executat pe cinci dintre ai lor – şi tipii ăia nu acordă nimănui circumstanţe atenuante, aşa cum poate să acorde Justiţia. Adică vreau să zic

că străzile astea ale oraşului meu se pot transforma în poligon de tir, şi eu nu voi fi în stare să fac nimic altceva decât să stau pe margine şi să mă uit ca orice spectator, pentru că nu am nicio dovadă fizică pe care să o prezint la tribunal.

Nu umblu cu cioara vopsită cu tine, sergent, înţelege chestia asta! Ai sfeclit-o, indiferent dacă eşti sau nu vinovat! *Arăţi* vinovat ca dracu' – poate că nu destul de vinovat pentru un tribunal, da' pentru legea Mafiei eşti mai vinovat ca dracu'! Poate că nu ajung la tine azi, poate nici mâine, dar ia de bună ce-ţi spun, o s-ajungă. Şi eu sunt pe tuşă. Înţelegi? Nu pot să mişc o sprânceană ca să te ajut – chiar dacă, să zicem, aş vrea. Da' ce-o să se-ntâmple cu frăţiorul, în cazul ăsta, poţi să-mi zici? Ce-o să se-ntâmple cu frăţiorul după ce sângele tău o să umple canalele oraşului meu, Bolan?

— Şi care ar fi sugestia dumneavoastră? îl săgetă Bolan cu privirile.

— Dă-mi o declaraţie. O mărturisire. Este singura cale să obţii protecţia poliţiei.

— Halal protecţie, pufni Bolan într-un râs acru. Voi fi condus până la scaunul electric, greşesc? Şi dup'aia ce se va-ntâmpla cu frăţiorul, ei, Weatherbee?

— Nu cred că va fi chiar aşa de dură chestia. Există circumstanţe.

— Cum să nu. *Cum să nu*, sunt. Bolan se ridică în picioare.

— Vă jucaţi cu mine, locotenente. Dacă-s liber şi pot pleca…

— Uite ce-i, soldat, n-am nicio dovadă împotriva ta, făcu exasperat poliţistul. Sunt sincer? Arată-mi poliţistul care-i mai sincer decât mine. Nu pot să târăsc un erou de război prin sălile tribunalului doar pentru că mi-a mirosit mie ceva şi am bănuielile mele. Nu am destule dovezi să te pun sub acuzare. Dar nu pot da uitării faptul că un individ ca tine umblă lela pe străzile oraşului meu: „Executorul", fir'ar să fie, cu pata pusă împotriva bandei ăleia de criminali. Şi să nu-ţi închipui nici măcar o fracţiune de secundă că *ei* vor uita.

— Acestea fiind zise – mulţumesc pentru onestitate, zâmbi tânărul. Ne mai vedem.

Deschise uşa, ieşi, făcu un gest scurt cu capul în direcţia ofiţerului în uniformă şi se îndreptă spre uşa deschisă din cealaltă parte a uriaşei încăperi. Matahala de poliţist îmbrăcat în civil stătea rezemat de tocul uşii, cu mâinile vârâte adânc în

buzunarele pantalonilor, şi se uita dezumflat în urma lui. Bolan simţi brusc un sloi de gheaţă pe şira spinării şi o clipă îl cuprinse îndoiala.

Oare nu-şi supraestima puterile? Era într-adevăr în stare să poarte de unul singur un război eficient împotriva unei organizaţii faţă de care se dovediseră neputincioase până şi talentele şi tehnologiile reunite ale poliţiei mondiale? Ridică din umeri; coborî mai departe scările. Nu exista drum de întoarcere. Războiul începuse. Şi în acea după-masă Executorul avea întâlnire cu câţiva din cercul interior. Legea îşi susţinuse cauza, dar Executorul nu o putea accepta.

4
Şanse egale

Ar fi putut fi considerată ca o întrunire între oameni de afaceri prosperi, care se relaxau în atmosfera oferită de un club de provincie. Faţa îmbujorată a lui Nat Plasky era doar o idee mai deschisă decât fâşia purpurie care-i împărţea masa de păr în două părţi egale. Stătea rezemat de o cabină de lângă piscină, cu un pahar aburit, plin cu lichid şi cuburi de gheaţă, ţinut nepăsător şi parcă uitat într-o labă uriaşă, şi sporovăia cu o blondină numai ocheade, înveşmântată într-un bikini aproape inexistent. Câteva individe ameţitoare, din seria Miss Univers, zăceau împrăştiate ici şi colo pe marginea piscinei, oferind ochiului un bogat sortiment de soluţii pentru moda costumului de baie nud, sub forma plaselor pescăreşti, a panglicilor de culoarea pielii şi a amplasamentelor dintre cele mai strategice şi prin aceasta mai încântătoare, de mini-materiale. Nimeni nu părea să fie ud, şi nici nu manifesta vreunul dorinţa să devină astfel.

Un bărbat plin de sine şi pedant, îmbrăcat pretenţios în pantaloni albi de doc, pantofi sport din pânză groasă şi cămaşă cu guler răsfrânt, şedea sub umbrelă la o masă împreună cu un tânăr în ţinută sport de la jachetă până la pantof. Mai erau şi alţi bărbaţi care se fâţâiau fără nicio ţintă precisă, contopindu-se aproape în fundalul cu terase pentru plajă, echipament plutitor din plastic şi câţiva body-guarzi vioi – acesta era tabloul care se întipări în mintea lui Bolan la un prim contact vizual. Şi toţi se uitau la el. Un semnal surd, un instinct de ciurdă declanşa butonul care întoarse toţi ochii din jurul piscinei înspre Bolan, atunci când îşi făcu apariţia printre ei. Plasky ridică mâna cu paharul în semn de salut în direcţia lui, mişcă din buze în direcţia blondei şi se ridică iute ca să iasă în întâmpinarea musafirului.

— Am fost invadaţi de armata americană, gânguri leneş o fată, vădit interesată de vlăjganul în uniformă.

— Taci, toanto, mârâi Plasky dându-i un ghiont când trecu pe lângă ea.

Se apropie de Bolan cu mâna întinsă, apoi, cu aerul că a întâlnit un prieten pe care nu l-a mai văzut de mult, îl conduse la masa la care şedeau ceilalţi doi.

— Walt Seymour, ţi-l prezint pe sergent Mack Bolan, anunţă pe un ton oficial, adresându-se mai întâi bătrânului.

Lui Bolan nu-i scăpă acest protocol evident. Drept care zâmbi şi întinse mâna, conştient că astfel urcase cel puţin o treaptă mai sus decât Plasky şi că mâna celuilalt se strângea ferm, dar neimplicat, semn doar de politeţe mondenă. De cum mâna lui Bolan se eliberă din strânsoare, încăpu pe mâna tânărului care o scutură entuziasmat, felul de scuturătură ce nu-i era străină lui Bolan, şi nici de neînţeles, aşa că îl învălui pe tânăr cu o privire caldă.

— Leo Turrin, spuse entuziasmatul zâmbind. Am auzit că de-abia ai picat din Vietnam. Bun venit! Ce unitate?

— A noua infanterie, răspunse Bolan, sperând să nu fi avut niciun fel de reacţie la auzul numelui.

Nu-i era greu să recunoască tonul camaraderesc al veteranului întors la vatră. Chipul omului din faţa sa nu-i trezea nicio amintire, în schimb vorbele lui Johnny Bolan, *tipu' ăla pe care ea îl numea Leo*, îl asurzeau pe dinăuntru.

— Am fost la Beretele Verzi, turuia Turrin. Şi eu am fost sergent… Specialist de rang cinci, mă rog.

Bolan înţelese cât de valoroasă putea fi legătura bazată pe interese comune cu acest membru, fără îndoială „activ", al cercului. Zâmbi cu toată gura şi încercă o mişcare cu bătaie lungă:

— Am auzit că specialiştii cei mai valoroşi la Berete erau furnizorii de sex feminin.

Observaţia lovi drept la ţintă. Turrin aruncă o privire surprinsă spre Seymour care şedea tolănit într-o poziţie afectată, apoi izbucni în hohote, înghiontindu-l cu cotul pe Bolan.

— Ha, ha… să fiu al dracu'… – strigă, dar se opri brusc, amuţit de privirea dezaprobatoare, glacială pe care i-o aruncă Seymour.

Fostul soldat îi făcu din ochi lui Bolan şi se afundă în scaun.

Una dintre cvasi-nudiste apăru chiar în acel moment şi puse un pahar aburit în mâna lui Bolan. El îi mulţumi şi, urmând invitaţia lui Plasky, se aşeză pe scaunul din faţa lui Seymour.

— Frumoasă fată, murmură Bolan admirativ.

— Da, care nu e, făcu Plasky sictirit. O placi, e a ta. *După* ce am isprăvit cu afacerile noastre.

Privirea lui se aţinti asupra dosului unduitor al fetei care se îndrepta spre bar, ca şi când voia să se convingă dacă nu cumva îi scăpase ceva până acum.

Bolan băgă de seamă că body-guarzii se aşezaseră ocupând parcă nişte poziţii ştiute dinainte.

— Păi, atunci să trecem la treabă, rânji el. Plasky îşi drese glasul şi-şi cufundă privirile în paharul pe care-l ţinea în mână.

— Seymour, Turrin şi cu mine am fost parteneri de afaceri cu Joseph Laurenti. Unul dintre cei care au fost omorâţi… Şi, desigur, îi cunoşteam pe toţi cinci – aş putea zice că eram ca într-o familie. Suntem foarte interesaţi să… ajutăm poliţia în prinderea ucigaşului şi aducerea lui în faţa justiţiei. Ai vorbit cu poliţia până acum, sergent Bolan?

Bolan se aşteptase la această întrebare, mai ales dacă avea în vedere faptul că fusese cules de dimineaţă aproape de uşa agenţiei lui Plasky, astfel că nu era surprins nepregătit.

— Da, m-au agăţat azi dimineaţă, răspunse. Imediat după ce am ieşit de la tine.

— Te-ai dus la ei de bună voie, îl contrazise Seymour calm.

— N-aş prea zice, rânji Bolan.

— Şi de ce nu? vru să ştie Seymour.

— Cum îi spuneam şi domnului Plasky, nu doream să mă văd vârât în ceva care să-mi strice puţinele zile ce le petreceam acasă.

Îşi lărgi zâmbetul.

— Dar, după cum se arată lucrurile, nu mă mai întorc în Vietnam. Am fost transferat, o vreme voi rămâne chiar aici, în Pittsfield.

— De ce? insistă Seymour.

— Din pricina fratelui meu mai mic. N-are decât paisprezece ani. Şi sunt singura rudă pe care o mai are.

— Ce frumos din partea Armatei, interveni Plasky.

Seymour însă nu era impresionat de frumuseţea din partea armatei.

— Deci ai hotărât să cooperezi cu poliţia, continuă el. După ce ai plecat azi dimineaţă de la domnul Plasky şi ai primit vestea aceasta atât de bună, imediat ai contactat poliţia, aşa cum ar face orice cetăţean integru.

Lui Bolan nu-i pieri zâmbetul.

— Nu eşti atent când ţi se vorbeşte, am impresia. Ţi-am zis c-am fost pescuit. Când am plecat de la Plasky azi dimineaţă, în spatele maşinii mele era o patrulă a poliţiei. Un detectiv de la omucideri dorea să discute cu mine.

— De ce?

Seymour părea să se fi fixat definitiv pe această întrebare.

— O coincidenţă din acelea foarte bizare, explică Bolan, devenind dintr-o dată foarte grav. Acelaşi poliţist care a investigat moartea tatălui meu se ocupă şi de povestea asta cu *Triangle*. Voia…

— Şi tatăl dumitale a fost omorât? se repezi Seymour.

— S-a sinucis, preciză Bolan. Epuizare nervoasă, sau cam aşa ceva, nu sunt sigur. Deprimat, bolnav, înglodat în datorii. Sticletele ăsta de la omucideri şi-a amintit că datora bani şi la *Triangle*. Şi se întreba dacă nu există vreo legătură, poate-am fost eu ăla cu puşca. Aşa că a vrut să stea de vorbă cu mine.

Bolan îşi dădu seama că aluneca foarte aproape de buza prăpastiei şi în sinea sa spera că nu şarja prea mult povestea cu interogatoriul de rutină.

— La dracu', zâmbi el, nu-s eu ăla care să plătesc datoriile băneşti cu puşca. Dădu din cap în direcţia lui Plasky: Tu poţi depune mărturie pentru asta. Oricum, ăluia de la poliţie i-am satisfăcut curiozitatea. El mi-a mulţumit că am trecut pe acolo şi cu asta basta.

— Nu spui tot, remarcă leneş Seymour.

— Zău?

— Zău. Sam Bolan şi-a împuşcat fata şi nevasta înainte.

— Hei, potoleşte-te, Walt, murmură Turrin.

— E-n regulă, făcu Bolan, fără să-şi clintească ochii de la Seymour. Nu-i fac nicio vină bătrânului că a făcut ce a făcut. Mai clar – am rupt-o cu ei de când am crescut suficient de mare. Cu cât vorbim mai puţin despre femeile din familia mea, cu atât mai bine. În regulă?

Seymour şi Turrin se priviră semnificativ: *Ei ştiu*, înţelese Bolan.

— Sigur, sergent, am înţeles, se grăbi Seymour să răspundă. Nu te supăra pe mine, voiam doar să ştiu ce calibru ai. În regulă?

— În regulă. Şi acum ştii?

— Cred că da. Ce-ar fi să ne expui versiunea ta ca martor la crima asta, ce zici?

Bolan căscă ochii mari la el.

— Da' de ce să-ţi fac eu ţie vreo favoare, poţi să-mi spui?

— Adică, la urma urmei... Perplex, Seymour îşi frecă nasul şi pufni într-un chicot. Păi, tu eşti cel care ai pomenit de toată chestia asta. Şi ai bătut tot drumul până aici, la mine, ca să discuţi anume despre asta. Sau nu-i aşa?

— Nu.

— Nu? Sprâncenele lui Seymour se înălţară şi ochii priviră pieziş la Plasky.

Bolan îşi aprinse calm o ţigară. Suflă fumul drept în sus şi apoi răspunse:

— Caralii au schimbat totul.

— Aha, pricepu Seymour. Dar era limpede că nu pricepuse.

— Într-adevăr am văzut ceva. Am fost acolo când s-a tras. L-am văzut pe tipul ăla ieşind din clădirea Delsey. Mai să ne ciocnim nas în nas.

— Şi? mârâi Plasky ameninţător.

— Şi n-aş putea să depun mărturie într-o asemenea poveste. Mă scoate în faţă, şi cu Weatherbee ăsta care-mi dă târcoale nu-mi pot permite să ies în faţă.

— Cine-i Weatherbee? vru să ştie Seymour.

— Detectiv la criminalistică.

Seymour oftă şi zâmbi în direcţia lui Plasky.

— Noi nu vrem să depui mărturie, sergent. Noi n-am trece informaţiile tale în mâna poliţiei.

— Ştiu.

— Chiar?

Bolan dădu din cap.

— Dar tot aia e. Uite care-i chestia, primul meu gând a fost să vă vând vouă ce ştiam. Da' acum nu mai e aşa. Ăia de la poliţie mi-au zis cine sunteţi, pricepi, şi asta schimbă tot.

Seymour azvârli încă o privire lui Plasky.

— Şi, mă rog, cine suntem noi?

— Sunteţi Mafia.

Zâmbetul lui Seymour păli. Plasky tuşi. Degetele lui Turrin începură să bată darabana pe masă.

— *Ce* suntem? bolborosi Seymour.

— Ei, draci, scrie pe toate gardurile, făcu Bolan. Cel puţin la

ăia de la poliţie. Ei mi-au spus că *Triangle* are legături cu Mafia.

— Ia ascultă, soldăţel, ce fel de joc vrei tu să joci? şuieră Plasky.

— Calm, Nat, calm, îl domoli Seymour şi se întoarse spre Bolan, scrutându-l: Să zicem că sticleţii ăştia au avut dreptate. Cu ce schimbă asta situaţia?

— Schimbă preţul, spuse Bolan, fără să-şi plece ochii sub căutătura lui Seymour.

Turrin chicoti şi se lăsă moale în scaun. Plasky pufni şi mormăi ceva ininteligibil. Seymour nu reacţionă în niciun fel. La un moment dat oftă şi spuse:

— Ori eşti dat naibii de deştept, ori dai în gropi de prost, Bolan. Şi care este jocul?

— Jocul, tărăgănă Bolan, este că eu pot să-l identific pe criminal, dacă voi vreţi. Şi dintr-o dată îmi dau seama că ăsta este de fapt *ultimul* lucru pe care-l vreţi. Voi nu *vreţi* nicio identificare. Uite ce-i – eu nu mă cert cu voi. Ştiu cum sunt chestiile astea. Nu am habar de ciorovăielile dintre voi şi Laurenti, dar am învăţat ce-i aia disciplină. Dacă Laurenti a încercat să vă ducă, atunci voi aţi făcut ceea ce se impunea să faceţi. Vreau numai ca *voi* să înţelegeţi că nu-s gură spartă. Nu mă ţin cu sticleţii. Deci, s-a schimbat preţul. Adică nu mai există niciun preţ. Nu mai există nicio poveste a martorului. N-am *văzut* nimic, nu *spun* nimic.

Lui Plasky îi căzu faţa. Se uită la Seymour cu priviri uluite şi mârâi:

— Tipu’ crede că…

— Ştiu ce crede! lătră Seymour. A fost clar tot timpul ce crede.

Ochii lui nu slăbiseră nicio clipă chipul uşor amuzat al soldatului.

— N-a fost nicio ciorovăială, îl informă pe Bolan. Indiferent de ce au spus ziarele, Laurenti şi oamenii lui nu au fost omorâţi de nicio organizaţie teroristă. Aşa că-ţi pierzi vremea şi ne mănânci şi nouă timpul cu jocul tău mărunt. Dacă ai…

— Ce-ar fi să jucăm jocul cu cărţile pe masă? sugeră Bolan.

— Ale tale care-s, sergent? întrebă Seymour şi ochii lui sclipiră în direcţia lui Plasky.

— Caut slujbă. Ieri au decedat cinci dintre ai voştri. Socotesc că aveţi vreun post liber.

Turrin se foi încurcat.

— Ce nevoie are un soldat de slujbă? întrebă molfăit Plasky.

— Doişpe ani am purtat uniforma asta, răspunse Bolan. Am învăţat o meserie, dar nu mi-a adus niciun ban până acum. N-am o leţcaie şi nici n-o să am vreuna câtă vreme aştept ceva de la uniforma asta.

Seymour părea tot mai curios.

— Ce fel de meserie? se interesă el.

— Mă ocup de arme.

— Arme? pufni Seymour. Şi-ţi închipui că noi ne ocupăm de arme?

— Pot să le construiesc, continuă Bolan să explice ignorând întrebarea, mă pricep să le modific, să le repar, să prepar muniţia şi să o folosesc.

Seymour nu se dădea bătut.

— Să presupunem că *suntem*, cloncăni el, ceea ce *crezi* că suntem, numa' că mata ai cam încurcat epocile. Aici nu e Chicago în douăzeci sau treizeci. Suntem în Pittsfield, deceniul şase. Clătină din cap: Ne confunzi, sergent.

Bolan făcu un semn din cap spre un bărbat pierdut în peisaj, ascuns până atunci privirilor de umbra tarabei de pe malul piscinei.

— *El* poartă armă, spuse şi arătă cu degetul spre trambulină: Şi cel de acolo la fel. Am numărat cinci cu armă în clipa în care am pus piciorul pe proprietatea voastră. Aş zice că aveţi aici o armată civilă pe cinste. Şi aveţi şi locuri libere. Iar eu am nevoie de slujbă.

— Plănuieşti să dezertezi din armată? se amestecă în vorbă Turrin.

Soldatul clătină liniştit din cap.

— Tu ştii, Turrin, ce înseamnă încartiruirea ROTC? Adevărată trufanda.

— Ia zi-ne şi nouă, se arătă interesat Seymour.

— E vorba de noua mea repartizare din motive umanitare. La unitatea ROTC de aici, de la Franklin High. Armata pune la dispoziţie instructori pentru aceste programe de instruire. O trufanda pentru orice soldat. Nu se plăteşte cazarea, lucrăm cu program fix, ca orice profesor, şi dormim şi trăim ca toţi civilii.

— Chestia cu programul fix – cum vrei ca să poţi lucra în două locuri în acelaşi timp?

Bolan zâmbi, arătându-şi dinţii.

— Nu sunt eu instructorul cu normă întreagă. Postul e deja ocupat de un tip. Eu sunt doar pentru chestii ocazionale. De genul, câteva cursuri despre mânuirea armamentului, poate dau o mână de ajutor la poligon. Dar mi s-a dat de înţeles că am să fiu mai mult sau mai puţin liber să vin şi să plec cum poftesc.

— Asta nu-mi prea sună a armată, zâmbi Turrin.

— Nici mie, recunoscu Bolan. Dar la sfârşitul anului voi fi iar pe lista înregimentărilor. Până atunci am problema asta cu puştiu' de frate-meu, înţelegi. Mi se dă răgaz până la sfârşitul anului să pun ceva bani deoparte pentru el. Cred că socoteala lor e că ori mă întorc la normă întreagă, ori ies dracului de tot din armată.

— După mintea mea, ar trebui să-ţi convină de minune aranjamentul ăsta, observă Seymour.

— Da, dar acum îl am pe puşti, preciză Bolan. Şi cum ziceam, n-am nicio leţcaie pe numele meu. Cred că-n decembrie am să aleg demobilizarea. Şi nu văd ce sens ar avea să-mi pierd vremea şi să mă apuc de ceva nou în viaţa civilă. Zâmbi generos: Plus că sunt posturile astea libere.

— Cred că sergentul este un oportunist pişicher, decretă Seymour fără să se adreseze nimănui în mod particular.

— Noi tocmai de oportunişti avem nevoie – sau mă înşel? sări Turrin.

— Nu, nu, oftă Seymour. Exact de oportunişti avem nevoie. Atunci – adu-le pe fetele alea aici, Leo. Şi împinge şi baruncoace. Se pare c-avem un angajat nou pe care o să-l primim cum se cuvine. Îi zâmbi acru lui Bolan: Ziua asta-i şansa ta de aur, Bolan. Ai grijă să nu se transforme în alamă.

Bolan îi întoarse zâmbetul şi-şi luă paharul. Băutura se trezise între timp şi se încălzise. Dar ce conta? drace, mai conta asta? Dădu băutura pe gât.

Intrase în cercul lor. Şi după semnele ce se vădeau, era pe cale să mai intre şi în altceva. Numele ei, îi şoptise careva, era Mara; rolul ei era de neconfundat. Se instală în braţele lui fără să fie invitată, dându-i un alt pahar şi aranjându-şi peticelul – sau aşa-zisul peticel – de bikini, pe motiv că voia să şadă cât mai confortabil, fără să ţină seamă de cât de confortabil se simţea Bolan.

— Ador soldaţii, mărturisi ea şoptit, strecurându-şi o mână pe

sub cămaşă.

Bikiniul abia dacă reuşea să acopere cupola de sub pântecele ei, era doar o bucăţică subţire de supraelastic ce traversa linia centrală a coapselor frumos curbate, coborând înspre spate şi cufundându-se în despicătura bine pronunţată dintre cele două fese proeminente. Şnurul sutienului nu era decât o fâşie elastică de genul „uite-o-nu-e”. Mâna liberă a lui Bolan găsi o poziţie foarte firească de relaxare pe trupul ei mătăsos, într-o zonă aflată la mijlocul distanţei între marginea de sus şi cea de jos a „costumului de baie”, iar degetele lui se răsfirară peste uşoara umflătură a buricului. Aruncă o privire scurtă în jur, ca să-şi treacă rapid în revistă companionii, observă că toţi erau în aceeaşi măsură de îngropaţi şi preocupaţi şi abia atunci îşi lăsă degetele să alunece spre sud.

Fata chicoti, îl prinse de mână, se ridică puţin din poala lui ca să se uite la ce era sub ea şi murmură:

— N-ai prea fost cu femei în ultima vreme, nu-i aşa?

După care se reaşeză, fâţâindu-se ca să se lipească şi mai mult de el şi, apucându-i mâna, o puse pe unul din sâni.

— Pe ăştia i-ai uitat cum sunt? întrebă cu glas încărcat de mistere.

Bolan îşi furişă mâna pe sub fâşia elastică şi îi dovedi că nu a uitat nicio clipă. Fata chicoti din nou, îi luă paharul din mână, punându-l pe măsuţa din apropiere, şi, jucăuşă, îl trase în sus din scaun.

— Trebuie să te îmbrăcăm în slipi, spuse.

Se lipi de el, cuibărindu-se sub braţul lui, îl apucă strâns pe după mijloc, îşi frecă şoldul de al lui şi astfel îl conduse spre o cabină. Intră după el, încuie uşa, se repezi în braţele lui, îşi ridică buzele spre ale lui. El o primi flămând, căci abia acum realiza de câtă vreme nu mai cuprinsese în braţe un trup tremurător de americancă. Respiraţia fetei era uşor îndulcită de alcool, fierbinte, pofticioasă, tulburătoare, iar vârful limbii ei mărea şi mai mult efectul. Coapsele încordate ca două arcuri se ridicară şi se împinseră înainte, într-o mişcare sacadată ce-l răscolea până-n străfund. Mâinile lui apucară fesele pline, dar deodată îşi înfipse degetele mari în şoldurile ei şi o împinse deoparte, punând capăt şi unirii buzelor.

Însă ea se apropie iarăşi dorind să continue jocul. Bolan se feri, pentru că-şi simţea mintea – ce trebuia să gândească –

parcă amorţită acum şi stăpânită doar de reacţii instinctuale.

— Te temi că te scapi în pantaloni? murmură ea. Mâna ei se strecură între trupurile lor.

— Oho-ho, făcu Mara. Ai stat cam mult fără, sergent.

Se depărtă de el, mutându-şi atenţia spre peretele micii cabine, acolo unde atârnau agăţaţi de cuier câţiva slipi. Privirile ei reveniră la şoldurile bărbatului, îl măsurară, apoi mâna alese o pereche.

— Pune-i pe ăştia, îi zise, şi aruncă slipii în spatele lui pe banchetă.

Bolan îşi dădea seama că se mişcă şi reacţionează mecanic. Fără să fi gândit asta, degetele sale deja se îndeletniceau cu nasturii şi butonierele. Fata iar se apropie de el şi începu să-i scoată cravata. Câteva clipe mai târziu, agăţă cu grijă cravata şi cămaşa de un cui; pe Bolan îl împinse pe banchetă şi se aplecă să-i scoată pantofii şi şosetele.

— Nu fac serviciul ăsta chiar pentru oricine, îi spuse, zâmbindu-i tainic. Mâinile urcară la curea. Tu eşti altfel decât ceilalţi.

Dar el îi dădu mâinile la o parte şi se ridică în picioare.

— Fiecare e diferit de ceilalţi, mârâi simţind cum i se limpezeşte mintea.

Degetele i se încurcau în curea şi cataramă.

— În câteva clipe-s afară, mai zise uitându-se la fată cu înţeles.

— Nu cred că vorbeşti serios, îl tachină ea şi, iute de mână, îşi scoase sutienul.

Eliberate atât de brusc, conurile luminoase ţâşniră înainte, tresăltară sfidătoare, părând şi mai ascuţite din pricina sfârcurilor rozalii. Fata şi-i cuprinse în palme, frecându-şi uşor mugurii cu degetele mari; sfârcurile creşteau şi se întăreau văzând cu ochii; Bolan îi sorbea din priviri fascinat.

— Plasticul ăla îmi produce mâncărimi. Nu vrei tu să mi-i scarpini?

Fără niciun cuvânt, Bolan întinse mâna şi trase în jos chiloţeii. Ea păşi afară din ei, chicotind răguşit, şi îl apucă de pantaloni cu ambele mâini, trăgându-i în jos, cu chiloţi cu tot, dintr-o singură mişcare, apoi se prăvăli asupra lui cu mişcări iscusite, menite să-l stârnească şi mai mult. Bolan gemu, îi lipi trupul de al său şi simţi cum îl cuprinde beţia atingerii dintre carnea femeii şi cea a

bărbatului. Braţele ei îl cuprinseră, mâinile alergară febrile pe spatele lui, iar coapsele energice intrară din nou în acţiune. Bolan alunecă din îmbrăţişare, abia stăpânindu-şi respiraţia aspră şi zdrenţuită.

— A *fost* ceva vreme, cu adevărat, recunoscu el.

— Nu te gândi la asta, îl linişti ea, vădit încântată de efectul exploziv al întâlnirii lor.

Nu era loc în cabină să se întindă pe jos; dar nici fata nu părea să fie la prima situaţie de acest gen.

Drept care trase bancheta la perete şi-l împinse pe Bolan să se aşeze la capătul ei, apoi se aşează şi ea călare, apucându-l şi aducându-l între picioarele ei cu o mişcare exersată, după care se aşează deasupra lui cu un zvâcnet brutal. Bolan simţi o cutremurare aproape instantanee, braţele lui îi cuprinseră trupul, îl striviră cu sălbăticie de pieptul lui, în timp ce spatele căuta netezimea banchetei. „Bine, bine”, murmură ea, cufundându-se odată cu el.

Totul s-a petrecut atât de repede, încât Bolan avu sentimentul că trăise ceva ireal.

— Nu prea cred c-a fost grozav pentru tine, ce zici? murmură el drept scuză.

Încă nu se ridicase de pe el, sânii i se odihneau de pieptul lui, buzele îi netezeau gâtul, trupul îi era relaxat.

— Putem aştepta, îi răspunse. Voi ăştia veniţi de acolo căptuşiţi bine cu heroină sau alte de-astea.

Se ridică anevoie în picioare, se uită la coapsele lui cu un zâmbet jalnic, trase un prosop de pe o etajeră şi-l aruncă peste el.

— Eşti prostituată? o întrebă scurt şi concis. Pentru o clipă doar, miji ochii la el, apoi zâmbi:

— Desigur.

— Atunci chiar că nu contează, nu-i aşa? Adică…

— Ştiu ce vrei să spui.

Se aplecă, ridică slipii de unde alunecaseră pe podea şi i-i aruncă în poală, apoi îşi luă şi ea bikinii. O vreme rămase cu privirile aţintite asupra lui, fără să scoată un cuvânt, culese sutienul, păru să stea în cumpănă, după care îl atârnă într-un cui din perete.

— Dar greşeşti, zise deodată. Contează, şi am să-ţi dovedesc. Data viitoare va fi mai bine. Acum te-ai descărcat. Bun – hai să

mergem. Să facem baie. Şi după aia… Găsim noi un loc mai bun decât cuşca asta nenorocită. De acord?

— De acord, zâmbi el.

Îşi trase pe el slipii şi ieşi după femeie şi amândoi se aruncară în piscină, ea fără sutien, iar el aşteptând cu nerăbdare ocazia şi locul următoarei întâlniri. Se vedea cu ochiul liber că şi Mara aştepta acelaşi lucru. Iar baia aceasta a fost cea mai înviorătoare pe care a făcut-o vreodată Mack Bolan.

5
Lovitură de teatru

Walter Seymour era neliniştit. Nu-i fusese deloc uşor să-şi consolideze un loc al lui în cadrul organizaţiei, în orice caz, nu cu numele ăsta pe care-l avea, Walter Seymour. Ei, dacă s-ar fi numit Giovanni Scalavini – sau ceva de genul ăsta – drumul i-ar fi fost cu mult mai neted. Chiar şi Nat Plasky era în avantaj faţă de el, numai pentru că numele *suna* mai bine în urechea bătrânului gardian – deşi orice idiot i-ar fi putut spune că Plasky nu era macaronar. Seymour i-a luat-o înainte lui Laurenti pentru simplu motiv că, indiferent de cât de bun i-ar fi fost sângele, Laurenti nu fusese şi nici n-ar fi avut vreodată cum să fie altceva decât un nimeni-n-drum. Avea minte de terchea-berchea şi inimă de terchea-berchea – o combinaţie perfectă şi o mentalitate ideală pentru afacerile de doi bani cu care se ocupa el, adică strângea datoriile în zilele de plată. Lui Seymour nu-i plăcuse niciodată operaţia *Triangle*. Era destul de sincer cu sine însuşi să recunoască faptul că mai mult şi mai mult în această afacere îi displăcea Laurenti. Faţada *Triangle* oferea o ascunzătoare ideală pentru dolarii murdari, iar Seymour ar fi fost mulţumit să vadă compania funcţionând ca o companie de credit legitimă până la cel mai mic amănunt – numai mintea aia scurtă a lui Laurenti a transformat *Triangle* într-o metodă de dat la cap. Omul ăsta avea, pur şi simplu, o mentalitate de escroc în afaceri de genul acesta, cu împrumuturi şi, bineînţeles, *Triangle* era creaţia lui Laurenti. Tipu’ era macaronar, iar macaronarii ăi bătrâni îl plăceau, unde mai pui că legăturile lui cu organizaţia se întindeau în timp pe mai multe generaţii, chiar până în ţara cea de baştină.

Aşa că – într-un fel – Seymour aproape că a fost cuprins de fericire când l-a văzut pe Laurenti mort. Nu numai dintr-un punct de vedere personal, îşi tot spunea el, încercând să se autoconvingă, ci şi din acela al afacerilor în sine. Laurenti şi cei de teapa lui erau elemente negative pentru organizaţie. Seymour se bucura că individul era mort. În acelaşi timp, însă, îl tulburau crimele care se comiseseră. Cine dracu’ hotărâse ca

Laurenti şi oamenii lui să crape? Cine dracu' şi *de ce* dracu'?

Seymour era o persoană realistă. Ştia că „omul de sus", din Pittsfield, nu-l acceptase niciodată pe deplin. Zece ani afurisiţi fusese pus la încercare, şi nimeni n-ar fi putut să vorbească despre asta mai bine ca Walter Seymour însuşi. Acuma, dacă soldatul ăsta blestemat, Bolan ăsta, putea să vină cu idei d-astea, cum că cineva umblă să mierlească organizaţia, şi dacă presa gândea la fel, şi dacă sticleţii gândeau la fel – atunci al dracu' să fie dacă nu era el sigur că şi omul de sus şi toţi cei de sus de peste tot din ţară puteau foarte bine să gândească la fel. Faptul că între Seymour şi Laurenti fusese discordie era un secret cunoscut de toată lumea.

Da, Walter Seymour era tulburat. Mai multe chestii nu-i dădeau pace. Blestematul ăla de soldat îl neliniştea. Chiar dacă-l verificase pe toate părţile şi îl ştampilase de „autentic", era ceva cu tipul ăsta care nu se potrivea. Walt Seymour nu-l lua pe Bolan de „bun" – cel puţin deocamdată. Prea mulţi tipi, prea al dracului de mulţi tipi care-şi băgau nasu-n toate erau interesaţi de organizaţie. Comitete ale Congresului, Departamentul Justiţiei, Departamentul Finanţelor, FBI-ul – care mai de care cu nasuri mai lungi şi degete care-i mâncau mai abitir în orice era legat de organizaţie. Şi Walter Seymour se întreba ce hram purtau nasul şi degetele lui Bolan. Cu ei se încercaseră toate metodele de infiltrare, copoii locali încercaseră, cei de la federală încercaseră, chiar şi alte organizaţii încercaseră – dar niciunul nu a reuşit vreodată, adică n-au reuşit în vreun fel care să aibă cu adevărat importanţă. Mack Bolan îl tulbura pe Walt Seymour.

Ceva – *ceva* anume – pur şi simplu nu se potrivea mănuşă cu sergentul Mack Bolan. Cel mai bun mijloc de a depista un suspect era acela de a face o observare cât mai amănunţită – aşa gândea Seymour. Deci, ca să-l observe cât mai bine pe Mack Bolan trebuia să-l treacă pe statul de plată. Să-i dea frâu liber şi să fie apoi cu ochii, urechile şi instinctele la pândă – şi escrocul se va da singur de gol. Putea fi trimis de absolut oricine. Poate l-a trimis chiar omul de sus. Desigur, dacă *nu* era spion – ce să mai zică, un tip ca Bolan putea fi o adevărată achiziţie chiar pentru Seymour personal. Leo Turrin începea să-i facă probleme lui Seymour. Turrin era deştept, plăcut, ambiţios – şi numele lui avea exact rezonanţa care trebuia. Da, Walt

Seymour era neliniştit din pricina lui Turrin. O să-l pună pe Bolan împreună cu Turrin. O lovitură de maestru, îşi zise mulţumit. Dacă Bolan era *cu adevărat* suspect, atunci omul care o va păţi din pricina lui va fi cel din imediata lui apropiere. Da, da, o să-l pună pe Bolan împreună cu Turrin. O lovitură de maestru.

6
Chestiune de perspectivă

— Primul lucru pe care să-l ţii minte, îşi începu Turrin instructajul, este acela că eu sunt superiorul tău. N-ai decât să te crezi sergent major dacă-ţi place numa' nu uita că eu sunt superior. Apoi, al doilea lucru pe care nu trebuie să-l uiţi este acela că noi nu folosim niciodată cuvântul „Mafia", 'ţeles? Noi îi zicem „Organizaţia". Tu lucrezi pentru organizaţie şi organizaţia lucrează pentru tine. Aşa merg treburile. Da' tu nu eşti membru. N-ai să poţi să fii *membru*. N-ai sânge de care trebe, pricepi? Nici măcar Seymour nu-i *membru*.

— E vreo diferenţă? vru să ştie Bolan.

Erau în maşina lui Turrin, o decapotabilă fantezie, galben-canar; Turrin îşi conducea noul protejat până acasă, căci era ceva distanţă de la locuinţa lui Seymour aflată într-o suburbie.

— Bineînţeles că e diferenţă, zise, apăsând în contact bricheta şi pipăind prin buzunare după ceva ce putea fi aprins şi pufăit, ca până la urmă să accepte un Pall Mall de la Bolan. Ca să pricepi, – continuă el – organizaţia are o vechime de câteva secole. A început în Sicilia, patria strămoşilor mei. Un fel de aventuri ale lui Robin Hood, numa' că astea nu-s basme, sunt chiar chestia aia adevărată. Pun pariu că habar n-aveai – Mafia este o idee în esenţa ei foarte curată – democraţia adevărată, ştii, democraţia pentru oamenii *mărunţi*. Pentru ăia pe care se cacă toţi. Chiar mai grozav decât Robin Hood, pentru că era o mişcare de *mase*.

— Nu, nu ştiam, recunoscu Bolan.

— Pun pariu că habar n-aveai că „Mafia" a însemnat la origine „Matei". Matei înseamnă „curajos, temerar". Trebuia să fie o societate secretă, pentru că se opunea orânduirii existente, atunci, în vremurile de demult. Adică era tiranie atunci, pricepi, şi toţi banii erau împărţiţi între cei de sus, ticăloşii ăia bogaţi, nobilimea, aristocraţia. Toate legile erau ticluite ca să-i ţină p'ăia săraci şi mai săraci, şi p'ăia bogaţi şi mai bogaţi. Pricepi? Aşa începeau toate legile. Peste tot, nu numai în Italia şi Sicilia. Legile erau scrise ca să-i apere pe ticăloşii ăia bogaţi, înţelegi.

Aşa că tipii ăştia curajoşi, temerari, s-au unit într-o mişcare de rezistenţă. Au întemeiat Mafia şi aşa a rămas de atunci.

— Hipioţi, mormăi Bolan.

— Ce?

— Primii hipioţi ai Italiei, repetă Bolan din colţul gurii. Ăia pentru ce demonstrau – o pizza în fiecare blid?

Faţa lui Turrin se întunecă.

— Nu cred că-mi place umorul tău. Eu vorbesc foarte serios. Mafia este o idee foarte democratică.

— Okay, sunt şi eu serios, acceptă Bolan. Dar – ăăă – care este perceptul moral al chestiei ăsteia, Leo? Vezi tu, poate că în urmă cu o sută de ani, în Italia sau Sicilia sau pe unde o fi fost – okay, pot să-mi imaginez contextul. Dar nu aici. Nu acum. Adică, în ţara asta democraţia există. O democraţie legală.

Turrin izbucni într-un hohot tumultuos.

— Căcat! behăi el. Nu lua de bună tot ce-ţi zic ăştia. Chestiile nu s-au schimbat chiar atât de mult. Ăia bogaţi se îmbogăţesc şi mai mult, iar săracii sărăcesc din ce în ce. Aici încă mai e loc pentru cel curajos şi temerar.

— Nu mă înţelege greşit, se apără Bolan. Ce ziceam nu era împotriva organizaţiei – ce dracu', doar fac parte din ea acum. Doar că-mi place să văd lucrurile aşa cum sunt ele în realitate.

— Ei le văd aşa cum sunt ele în realitate. Să nu începi să te simţi ca un criminal odios. Tu eşti tipu' care zicea că n-are o para. Poftim colo, îţi pui fundu-n bătaia puştii ca să aperi bogăţiile nemernicului ăla bogat. Aşa că vezi lucrurile aşa cum sunt, sergent. Nu zicea Seymour că începe cu tine de la doi cincizeci pe săptămână? La naiba – asta-ţi sună a sărac tot mai sărac?

Sergentul surâse.

— Zi-mi Bolan Viteazu', Căpitane. Turrin îl învălui cu o privire caldă.

— Pe toţi sfinţii, tu şi cu mine o să ne-nţelegem de minune, sergent – da, dom'le, de *minune*.

— *Care-i* operaţiunea ta, Leo?

— Fetele, răspunse acesta şi pe faţa lui se aşternu un zâmbet satisfăcut.

Bolan simţi că-l ia cu ameţeală.

— Fetele? repetă el ca un ecou.

— Fetele. De toate soiurile. Animatoare, gagici de petreceri,

de pat, de reprezentare, de gagicăreală pe stradă: Zi-mi ce gusturi ai şi-ţi fac rost de bucăţica potrivită.

— Şi astea or fi tot atât de curajoase şi de temerare, zici? îl ironiză Bolan, simţindu-şi dintr-o dată limba aspră şi îngroşată.

— Pe curu' tău că da. Lucrezi pentru organizaţie, organizaţia lucrează pentru tine. Ne scoatem şi noi giuvaerurile în lume, pricepi.

Bolan se cufundă moale în tapiţeria plăcută a scaunului şi închise ochii.

— Ce să zic, o poţi lua şi aşa, spuse calm.

În sinea sa se gândea la o Bolan şi tare ar fi vrut să ştie cât de curajoasă fusese ea, înconjurată de cei temerari.

7
Supraveghetorii de fete

Bolan se familiariza tot mai mult cu amănuntele ce constituiau rutina „supravegherii fetelor”, cum o numea Turrin. Primi haine civile scumpe şi un pistol calibru .32 cu ţeava scurtă, permis de port armă şi un toc de umăr. Hainele şi feroneria urmau să fie plătite din ceea ce avea el să câştige; permisul apăruse pe căi oculte, de care Bolan nu avea cunoştinţă.

— E legal, nu te teme, îl asigură Turrin. Nu s-a anunţat în presă, dar e legal, şi dacă va fi careva curios să ştie cum de porţi tu armă, o să descopere că permisul are număr de înregistrare în toată regula şi totul e în ordine. Aşa că să nu te doară capu’ din pricina lui. Avem întotdeauna grijă de flecuşteţele astea. Nimeni nu poate acuza organizaţia de nimic necinstit.

Turrin opera la adăpostul firmei „*Escorts Unlimited*”. Birourile erau elegante, convingeau din prima, iar încăperile „sociale” ce compuneau „clubul” n-aveau niciun cusur. Exista un adevărat serviciu computerizat de stabilire a perechilor, echipat cu program autorizat şi personal aferent.

— Noi ne abatem niţeluş de la scopurile firmei, recunoscu Turrin, dar numai atât cât să n-avem probleme cu chiria şi salariile. Avem chiar şi o ipotecă pe caraghioslâcul ăla de computer. Izbucni în râs: Sponsorizaţi de compania *Triangle Industrial Finance*, micul şi minunatul prieten al întreprinzătorilor particulari.

Bolan descoperi că denumirea oficială a slujbei lui era „ofiţer de securitate”. Se afla înscris pe statele de plată ale firmei *Escorts Unlimited*, iar din cei 210 dolari pe care-i primea pe săptămână, se reţineau asigurarea socială şi impozitele.

— Dacă vrei, poţi să-ţi iei din banii ăştia şi obligaţiuni CEC, îi explică Turrin, dar ascultă la mine – să nu te roadă chestia cu reţinerile de pe stat. Noi compensăm totul. Primeşti o diurnă neimpozabilă, aşa că stai liniştit. Ieşi bine la socoteală. Iar restul este în deplină legalitate, pricepi, *deplină* legalitate.

Chiar şi operaţiunile clandestine aveau un aspect legal.

Diferitele forme de prostituţie organizată, în oraş şi în suburbii, erau programate în computer şi codificate pentru a le asigura împotriva unor posibile scăpări în sistemul de securitate şi a scurgerilor deliberate de informaţii. De exemplu, codul pentru operaţiunile cu „fetiţele la pat” era înregistrat sub denumirea de „întâlniri posibile doar cu programare”, iar „cheia” programului pentru „tipurile” sau „listările” informaţionale ori indicatoare era activată numai prin apăsarea unei litere de cod ţinută secret. Acelaşi „dosar” selecţionat şi activat după codul standard al programului oferea doar o listare a serviciului legitim de programări. O altă operaţiune era înregistrată sub numele de „întâlniri pe bază de selecţie spontană”, iar una asemănătoare primise denumirea de „Activităţi sociale organizate” – acoperind serviciul fetiţelor de stradă şi a celor de reprezentare.

— Folosim aparatul, bineînţeles că-l folosim, îi explică Turrin lui Bolan. Şi de ce nu? Porcăria asta e garantată că nu face greşeli, şi n-ai idee tu încă ce *dimensiuni* are toată operaţiunea asta. Am sute de fete care lucrează la terminalele clandestine, şi atunci de ce să mă muncesc eu să bag toate chestiile astea la cap sau să le notez în vreun registru secret? Ascultă, am o „radieră”, o bag în computer şi-ntr-o secundă nu mai e nicio înregistrare incriminatorie în niciun dosar – adică vreuna peste care să dea cineva. Şterge tot, în afara operaţiunilor curente şi legale. Şi atunci, naiba-n ea, de ce să nu-l folosesc? Asta-nseamnă progres, sergent – al dracului să fiu, asta-nseamnă progres de-a binelea. Programatorul meu l-a botezat SAPP, adică Sistem Automatizat de Programare şi Prostituţie, şi e ţanţoş al dracu’ pe chestia asta. Om de ştiinţă, fir’ar el să fie de gagiu, *om de ştiinţă* de-adevăratelea. Chestia haioasă e că nimeni din cei angajaţi aici, nimeni în afară de mine şi de programatorul meu, nu cunoaşte afacerea *adevărată*. Afurisita aia de maşinărie i-a „dus” chiar şi pe *ei*. Niciunul dintre ei nu poate declara altceva decât ceea ce vede. Totul li se pare cinstit pân’ la Dumnezeu. Să zicem că un tip sună, înţelegi. Şi zice că-l cheamă John Smith de la *Ace Industries* şi este gazda unei întâlniri de afaceri. Şi vrea să-i trimitem douăsprezece animatoare, să dea niţică viaţă şi culoare. Una dintre angajate preia comanda. Dacă tipu’ e dintre ăia pe bune, asta e, procedura e cea obişnuită. Fata introduce comanda în program şi obţine o listă de nume şi numere de telefon. Parcurge lista, dă telefoanele până acoperă

comanda, şi toată lumea e fericită. Întâlnirea de afaceri se bucură de câteva manechine drăguţe care să încălzească atmosfera şi *Escorts Unlimited* şi-a făcut fericit un client. Dar dacă John Smith ăsta este dintre *iniţiaţi* şi vrea nişte tigroaice care sparg reactoare la mica sa partuză, atunci are un cod în comandă care duce computerul la o cu totul *altă* listă. Tipu' nici nu ştie care-i codul, e o chestie pe care a introdus-o agentul meu în numărul de cod al individului. Te-ai prins? Toată drăcovenia asta este garantată împotriva oricărei poticniri. Schimbăm codurile de program în fiecare zi – în fiecare zi, să fiu al dracu' – aşa că avem lucrurile sub control strict şi ştim tot timpul cu cine avem de-a face.

Altă situaţie, continuă Turrin. Să zicem că tipu' e-n oraş doar pentru o noapte şi vrea să fie cu cineva. Anunţă chestia asta aşa cum ar face oricine când se duce într-un oraş străin. Chestia cu aruncat pastila la tipii de la recepţie, la un chelner, la hamal, pricepi. Ştii cum e. În nici cinci minute, unul din agenţii mei e pe fir şi ia legătura cu una din fetele de la birou. Face comanda pentru un manechin şi ştie ce cod să folosească. Uneori, în mai puţin de zece minute o fetiţă este pe drum, şi astfel avem un client fericit şi o funcţionară total cretină care ar fi în stare să jure pe un teanc de biblii că ea n-a făcut decât să telefoneze unui manechin-colaborator extern înregistrat pe listele computerului nostru. Înţelegi? Curat, curat ca dracu'.

După aia, nu avem probleme nici cu partea ailaltă, cu tipesele. Nu prea sunt piste care să o ducă la noi, în caz că e neatentă şi are ghinion. S-a întâmplat de câteva ori, şi noi ne revoltăm foarte tare, cică. Închipuie-ţi matale? O *prostituată* care să pervertească serviciul nostru sacru, să-şi facă ea mendrele de neruşinată pe spezele noastre! Te-ai prins? Ne-am lăsat duşi de nas de o paraşută, vezi doamne, şi, firesc, nu avem cum să fim responsabili pentru aşa ceva.

— Nu prea arată că fata s-ar bucura de vreo protecţie, sau n-am înţeles?

— Ei, drace, se-aleg doar cu vreo mână răsucită, atâta tot. Se îngroaşă gluma, cum să zic, – vrea unul s-o pocnească-n cap – ei, atunci găsim un avocat – pe sub mână, adică. Plătim onorariile legale, sau o parte din ele, şi avansăm banii necesari pentru amenzi. Avem grijă de fetiţele noastre. Numa' să nu calce strâmb. Lucrezi pentru organizaţie, organizaţia lucrează

pentru tine. Ţine minte chestia asta, Bolan Viteazule. Când fetiţele se fac bine şi vin înapoi să lucreze pentru noi, le punem iar în computer sub un alt nume şi într-un cartier nou şi cu asta basta. Da' pricepi sistemul de siguranţă în toată chestia asta, nu-i aşa? Adică, suntem acoperiţi, sergent.

În afară de Turrin şi de programator, în operaţiune mai erau cuprinşi încă cinci bărbaţi, membri ai organizaţiei, denumiţi „reprezentanţi comerciali", trataţi cu mult respect şi consideraţi „personal de teren". Titulatura suna mai bine decât „codoş", dar acţiunea era identică, chiar dacă în cea mai mare parte contactele pe care le stabileau aparţineau mai mult straturilor rarefiate ale lumii marilor afacerişti, ale convenţiilor şi politicii.

— Băieţii ăştia-s brici, continuă Turrin. Aproape toţi au mai multă şcoală decât mine. Se mişcă liber în cercurile cele mai selecte, şi asta le este meseria, asta trebuie să facă. Nu-şi văd fetiţele aproape niciodată şi probabil că nici măcar una din zece nu i-ar recunoaşte pe băieţii noştri dacă i-ar întâlni la aceeaşi petrecere sau chiar în acelaşi pat. Oamenii de teren lucrează cu comision, aşa că sunt foarte energici şi întreprinzători. Nu prea au contacte cu tipesele de stradă sau de reprezentare, şi al dracului de puţin de a face cu propriile lor gagici de petreceri sau de pat. Suntem tot timpul *în priză*, sergent.

— Da' mie-mi par toate rezolvate atât de impersonal, scormoni Bolan, încât nici nu văd cum aţi avea contacte cu vreuna dintre ele, am dreptate?

Turrin făcu din ochi şi zâmbi cu subînţeles.

— Nu-s probleme, sergent, o să ai parte de câtă carne de gagică pofteşti şi te ţin curelele. Nu neapărat cu tipesele de la vârf. Aha, – se încruntă el – uneori se impune o legătură personală. Uneori mă interesez direct de o tipesă nouă, ca să o pun pe pista cea bună de la bun început. Ştii tu. Râse din nou: Da' am nevastă şi copii, trei, să ştii. Adică nu mă hârjonesc cu târfele tot timpul.

Bolan îl înghionti cu cotul.

— Al dracu' să fii, pun pariu că ai deja o duzină de puicuţe pe propria ta fişă, insistă el.

— Ei, n-aş zice... se încruntă Turrin, dar imediat îşi lăţi gura într-un rânjet. Tipii se încing foarte repede la început dacă n-au stăpânire de sine. Şi asta-i rău. Pentru că ori nu mai eşti în stare să apreciezi cum trebuie, ori îţi pierzi capul. Şi *asta* chiar este

foarte rău. Uneori, o tipă primeşte referinţe de la o altă operaţiune. În cazul ăsta mă ocup personal, o bag pe computer, fişă separată, chestii d-astea, înţelegi. Asta nu face parte din canalele obişnuite de recrutare. Şi uneori mă interesez de fetiţă, o ajut să iasă în faţă cu ce are ea mai bun, ştii ce vreau să spun.

Bolan ştia ce voia să spună, şi în obrazul lui simţi zvâcnind un muşchi. Dar Turrin nu se uita la el.

— Da' eu nu mă încurc, continuă el. Adică, înţelegi, nu? Cu tipese d-astea nu te-ncurci sentimental. Te-ai prins?

Bolan dădu din cap.

— Cred că da, spuse scurt.

— După aia, tipesele astea care primesc cincizeci dintr-o sută de dolari cât face o partidă încep să-şi facă tot felul de idei, cum că au pus mâna pe gâsca de aur sau ceva de genu' ăsta. Nu-mi prea plac tipele, să fiu sincer. Când am chef de călăreală mă duc la una din casele mele.

— Care va să zică ai şi din astea, zise Bolan vârându-şi limba în obraz.

— Păi, cum să nu. Zău, aşa pricep mai bine cum merg treburile la capătul celălalt. Rânji: *îmi place* mai mult. La capătul ăla lucrurile se desfăşoară cu totul altfel. Avem o *madam* pentru fiecare casă, ca în vremurile de demult. Ea ţine socotelile şi evidenţa. Noi îi furnizăm fetiţe, ea conduce casa, îşi ţine registrele şi pune banii în mâna omului de teren din cartierul respectiv. Şi ea lucrează cu comision, ca şi omul de teren, iar el verifică tot ce face ea.

— Pare o afacere pe cai mari, aprecie Bolan.

— O să afli şi singur cât de mari sunt, dacă ai să te ţii aproape de superiorul tău. Să-ţi zic, avem zece tipe care nu fac nimic altceva decât să recruteze fete. Şi rămâi trăsnit de unde le pescuim pe unele dintre ele. Din campusuri universitare, fabrici, birouri, – ridică din sprâncene – *vile* suburbane – o gagicuţă pe care-am ridicat-o luna trecută abia îşi terminase luna de miere. Coriste, manechine, actriţe ratate, şi chiar unele cu normă redusă care *sunt* actriţe pe bune. Să-ţi spun una, orice femeie care este femeie are măcar o vână de curvă în ea. Şi multe dintre tipesele de pat pe care le vrem noi sunt colaboratoare. Genu' care mai fac şi alte chestii. *Toate* fetele de petrecere sunt colaboratoare, au un al doilea servici. Ale naibii, unele dintre ele nici n-ar zice „futut" când sunt regulate. Delicate, sensibiloase

nevoie mare, să nu le-atingi nici c-o floare – da' nu destul de sensibiloase ca să nu se arunce după bişţari pe unde apucă. Se-ncruntă: *Eu*, unul, prefer curva bătrână şi cinstită. Asta e... Se opri, încruntându-se şi mai mult: O să te apuce durerile de cap câtă agitaţie avem în afacerea asta, sergent. Pune-ţi mintea la bătaie şi pricepe ce-i de priceput. N-avem concurenţă în oraş, nicăieri în altă parte. Dacă pe o rază de cincizeci de mile de aici dai de una care şi-o pune la bătaie, apoi să ştii că şi-o vinde pentru organizaţie şi lucrează pentru *mine*. Noi...

— Mă bucur că am înţeles asta, îl întrerupse Executorul brusc.

— Mda – păi, nu dăm voie nici măcar amatoarelor să opereze. Le săltăm repede – al dracu' de repede şi ori ni se alătură, ori zboară de nici dracu' nu le prinde. Asta-nseamnă că trebuie să satisfacem cererea dacă nu vrem să ne alegem cu un ditamai statul de plăţi pentru săltătorii de gagici. Adică, în chestia asta nu te alegi cu niciun profit, să înţelegi chestia asta. Vreau să mă înţelegi şi pe mine, sergent. N-oi vorbi eu ca la Yale sau Harvard, da's om de afaceri şi-mi ştiu meseria şi mă ţin de ea până-n pânzele albe. P'aci nimeni nu stă cu ochii beliţi în soare şi numa' că mă vezi un gagiu mişto din când în când nu-nseamnă că-s idiot. Să-ţi intre-n cap. Şi doar pentru că-mi *placi* nu-nseamnă că nu dau cu tine de pământ dac-o iei pe arătură. Asta ţi-a intrat unde trebe?

— Mi-a intrat.

— Perfect. Şi încă ceva de băgat acolo. E mai profitabil să satisfaci cerinţele pieţei, decât s-alergi să salţi amatoriste şi potlogari. Cerinţele de curve la pat în hoteluri şi moteluri de lux sunt destul de bine acoperite prin serviciul nostru computerizat şi printre clienţii noştri se numără chiar şi câteva cluburi selecte şi săli de dineuri. Da' mai avem şi fete pentru promenadă – astea se numesc fetele de teren. Operează numai pe bază de colaborare, unele îşi folosesc propria locuinţă ca loc de retragere şi avem încredere că nu ne trag pe sfoară cu veniturile. Le mai luăm la întrebări din când în când, da' în general cu astea folosim metoda onoarei. Ele acoperă zona barurilor şi cluburilor mici şi unele dintre ele sunt chiar fetele de casă ale hotelaşelor mai împuţite. Le lăsăm să opereze şi le oferim protecţia organizaţiei, da' toate ne aparţin nouă. Să pricepi asta. Fiecare blestemată. Te-ai prins?

— M-am, îl asigură Bolan.

— Ne purtăm bine cu fetiţele noastre. Nicio chestie de mână forte atâta vreme cât se ţin pe linia dreaptă. Şi nu-ncercăm să le acaparăm cu-totul. Vor să iasă, n-au decât – da' odată ieşite, acolo rămân, şi ele ştiu asta. Trebuie să muncească de unele singure, şi ştiu şi asta. Organizaţia le face toată treaba cu contactele – minus la alea de teren – şi au protecţia noastră totală. *Şi* mai au şi partea grasă a câştigului. Cum îţi ziceam, suntem o democraţie pentru temerari şi curajoşi.

— Mda, n-am uitat, mormăi Bolan cel Viteaz.

— Bun, s-a făcut, zâmbi Turrin deodată. Acum am să-ţi arăt una din operaţiile noastre la domiciliu.

— Mă-ntrebam când ne apucăm de treabă cu supravegheatul, se interesă Bolan în loc de răspuns.

— Încă n-ai habar ce-nseamnă chestia asta cu supravegheatul, îl domoli pe un ton prietenos vice-lordul din Pittsfield. Haide, te duc la casa mea departe de casă. O ţin burduşită cu ce-i mai a-ntâia în Pittsfield şi te sfătuiesc să-ţi beleşti bine ochii da' să-ţi ţii labele-acasă. Exact numa' atâta să faci. Exact numa' *atâta*.

8
Afurisitul de Bolan-Om-de-Fier

Era o casă mare într-o suburbie – nimic nemaipomenit de afară şi absolut nimic care s-o scoată în evidenţă printre celelalte case plantate ici şi colo de-a lungul străzii mărginite, la rândul ei, de copaci. O poartă de fier stătea deschisă, îngăduind trecere liberă pe aleea pavată cu macadam. Un grădinar îşi vedea liniştit de treabă la straturile de flori aflate în apropierea pajiştii bine îngrijite. Peisajul era presărat cu copaci şi boschete, ascunzând casa de privirile indiscrete dinspre stradă. Un gard de fier, înalt de doi metri, completa izolarea, cu atât mai mult cu cât nu mai exista altă poartă prin el decât cea pentru maşini. Bolan se mai uită o dată la „grădinar”, hotărând că era prea tânăr, prea vioi şi prea aproape de poarta deschisă ca să aibă altă menire decât cea de gardă mascată. Turrin opri cu roţile din faţă ale automobilului pe o denivelare laterală din pavajul aleii, numără printre dinţi până la cinci, apoi zâmbi către Bolan şi porni mai departe pe aleea care cotea spre casă.

— Suntem foarte încordaţi, murmură el. În ghebul ăla peste care am trecut este îngropat un contact de presiune. Opreşte-te întotdeauna preţ de cinci secunde, altfel îi bagi în boală pe toţi dinăuntru.

Făcu un semn cu capul spre construcţia văruită ce se ivi în faţa lor.

— Noi îi spunem „Pinechester”. Legal este înregistrată sub titulatura de club privat.

— Frumos, dar pustiu.

— Puţin prea devreme, grohăi Turrin, ziua nu prea e mişcare, cele mai multe dintre fete dorm până târziu după-masa, numai dacă nu vor să iasă la plajă sau să facă o baie sau mai ştiu eu ce.

Văzu că Bolan ridică din sprâncene, drept care adăugă:

— Daaa, e o piscină în spate, foarte drăguţă. Asta-i una din casele noastre mai de lux. Preferata mea, pe bune. Fetiţele se poartă foarte frumos cu mine. Toate vor să stea aici. Luxu’ de pe lume, cum îţi spuneam.

Bolan îi dădu dreptate. Trecură pe lângă un teren de tenis dublu şi un altul de golf.

— Câte fete?

— Douăzeci şi două de domnitoare, răspunse Turrin mândru. Uneori avem mai multe fete decât locuri, şi atunci folosim metoda zilelor libere prin rotaţie, şi-aşa le scoatem de aici pe rând. Vezi, afaceri, nu glumă. Aruncă o privire însoţitorului său. Vindem legitimaţii de membru pentru locul ăsta. Cum ţi-am spus, e un club. Organizat ca un club. Dar cotizaţia de membru îţi ajunge ca să te opreşti în prag. Sau să foloseşti piscina şi chestiile celelalte care sunt afară, şi pentru astea nu plăteşti în plus. După aia, din când în când anunţăm o petrecere numai pe bază de invitaţie tipărită – şi asta-l costă pe gagiu o *avere*. La fiecare petrecere avem o listă întreagă de solicitanţi.

Parcă maşina într-un garaj de cinci locuri şi se întoarse spre Bolan cu un rânjet până la urechi.

— Avem jumătate din protipendadă pe listă. Şi cealaltă jumătate *încearcă* să se bage, completă el chicotind.

Intrară printr-o uşă laterală şi Bolan se trezi afundat până la glezne în mocheta unui hol uriaş.

— Biblioteca, anunţă Turrin bătând uşor cu palma pereţii şi luând-o spre mijlocul încăperii. Arată frumos, da-i spaţiu pierdut. Câteva mii de cărţi care se transformă în praf şi pulbere.

Trecură într-o cameră mobilată elegant, cu un tavan boltit şi două candelabre de cristal uriaşe. Canapele şi scaune capitonate erau plasate ici şi colo în grupuri de câte trei şi câte patru, cu măsuţe, scrumiere şi tot felul de bibelouri şi mărunţişuri.

— Asta-i camera principală a clubului. Am încercat s-o facem cât mai plăcută. E o cameră îngrozitor de mare, încât nu ne-a fost uşor să-i dăm ceva intimitate.

Trase un şnur cu împletitură ornamentală. Bolan auzi nişte clopoţei răsunând suav pe undeva prin hardughia tăcută. O femeie ca o statuie, cu păr roşu-flacără strâns în coc înalt, amintind de coafurile regale, năvăli în cameră cu un salut cald gata pregătit în vârful buzelor:

— Leo iubitule! ţipă fericită.

Fugi spre el, îl îmbrăţişă, apoi se dădu câţiva paşi îndărăt ca să-l învăluie într-o privire la fel de caldă. Bolan observă că femeia era cu o jumătate de cap mai înaltă decât patronul ei;

abia apoi puse la socoteală tocurile incredibil de înalte de la pantofi şi în gând aprecie că avea cam aceeaşi statură ca şi Leo. Purta colanţi mătăsoşi care urmau fideli orice invitaţie a trupului de la buric până la glezne, şi Bolan îşi spuse că, într-adevăr, avea la ce să se uite. O jachetă de mătase completa vestimentaţia. Mânecile largi şi franjurate puneau frumos în evidenţă tonurile epidermei; jacheta nu era încheiată – de pe braţe din cele trei panglici care ar fi trebuit să lege împreună marginile, doar cea din dreptul sânilor fusese folosită cum se cuvine. Distanţa dintre aripile jachetei era de câţiva centimetri, iar panglicile subţiri ca nişte şireturi. Efectul era şocant, şi Mack Bolan se dovedi un spectator deosebit de interesat de cele ce vedea.

Capul de purpură nici nu-l băgă în seamă până când Turrin nu făcu prezentările.

— Rheeda, vreau să ţi-l prezint pe noul meu scatiu major. Mack Bolan, Rheeda Devish.

Abia atunci capul de purpură îl măsură cu privirea, o singură privire sfredelitoare – cu toate acestea, Bolan avu senzaţia neplăcută că a fost invadat din cap până-n picioare în acea scurtă trecere în revistă. Femeia zâmbi şi spuse:

— Bună, Mack. Cum e vremea pe la voi?

— Cald, răspunse rânjind.

— Da, mediul ambiant e de vină, explică ea serioasă. După ce te aclimatizezi, va trebui să te cunosc mai bine.

Bolan nu prea era sigur pe ce teren se afla, dar prost să fi fost şi tot ar fi descifrat invitaţia din declaraţia de prietenie. În treacăt se întrebă la ce grad ajunsese „implicarea emoţională”, dintre tipă şi Turrin.

— Şi-ţi garantez că niciodată nu vei mai fi acelaşi dinainte, se grăbi Turrin să adauge, chicotind şi înlăturând cu aceste vorbe orice nedumerire din mintea lui Bolan.

— Abia aştept, răspunse, uitându-se îndelung în ochii violeţi şi calzi.

Simţi un tremur pe şira spinării, şi se rugă în gând ca înfiorarea lui să nu fi fost băgată în seamă de cei doi. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că femei cum era aceasta puteau fi găsite profesând cea mai veche dintre meserii.

— Va trebui, chicoti mai departe Turrin. Adu-ţi aminte de ce ţi-am spus. Numa’ ochi, fără labe. Se aplecă puţin spre el: Ascultă,

sergent, Rheeda şi cu mine avem ceva treabă împreună. Tu aici rămâi. Priceput? Exact în acest loc.

Bolan dădu din cap.

— Sunt la post, dom' Căpitan.

Turrin făcu din ochi şi-l bătu pe umăr.

— Să fiu al *naibii*, sunt bucuros că am dat peste tine, sergent, spuse cu căldură.

Apoi se întoarse spre roşcata lui şi plecară împreună, ieşind pe sub arcada din spate şi apoi urcând scările capitonate, femeia rămânând cu câte un picior în aer şi chicotind încântată de vorbele pe care i le susura Turrin.

Bolan dădu din umeri şi, rămas singur, începu să se plimbe prin încăperea uriaşă, căscând ochii la tablourile ce împodobeau pereţii şi întrebându-se, placid, cine pozase, oare, pentru nudurile care atârnau peste tot. În orice caz, îşi spuse, dacă modelele astea făceau şi ele parte dintre locatarele de la Pinechester, atunci, hotărât lucru, se găsea în mijlocul unei lumi a prostituţiei cu care nu avusese până acum de-a face. Încăperea principală a clubului era de-a dreptul somptuoasă. Tare ar fi vrut să ştie dacă şi dormitoarele făceau la fel de multă risipă de amănunte menite a spori confortul senzual – şi mai mult ca sigur că o făceau, îşi răspunse singur. Peste tot mirosea a ghiftuieli carnale luxuriante, care însemnau bani cu „B" mare, şi iarăşi se întreba cât plătea aristocraţia americană îmbuibată de bani pentru o noapte de răsfăţ în palatul plăcerilor. Aproape că putea pricepe satisfacţia sălbatică pe care o trăia ţăranul „Matei" din Sicilia atunci când ajungea proprietarul unui asemenea colosal „castel al vulvelor", cum îl numise la un moment dat Turrin, şi se bucura în sfârşit că avea posibilitatea să-i uşureze pe cei bogaţi de o parte a bogăţiei lor, pe care, mai apoi, o trecea în contul nou îmbogăţiţilor huzurind în confortul de douăzeci de carate al domeniului din suburbie. Bolan se smulse din asemenea gânduri, se scutură de ele, spunându-şi că Turrin nu era altceva decât un scelerat, pur şi simplu un scelerat, o japiţă ordinară şi lipsită de orice urmă de conştiinţă, care ademenea fete tinere să devină prostituate, iar pe familiştii care-şi câştigau banul cu trudă îi provoca să comită acte disperate de violenţă.

Astfel cugeta în sinea lui atunci când apăru blonda, făcând vânt oricărei urme de judecată sănătoasă din sinapsele lui

cerebrale, care brusc începură să ţiuie... Tipa era exact la fel de înaltă ca şi Rheeda, şi alcătuită din tinereţea fremătătoare şi sexul mocnit pe care Rheeda le înlocuia cu statura şi frumuseţea de statuie. Părul auriu cădea într-un torent lucitor până sub linia umerilor ca de spumă, iar de acolo reapărea într-o buclă împletită larg şi se termina în coadă lăsată să atârne pe spate în jos. Ochii erau depărtaţi şi larg deschişi, de un albastru strălucitor, nasul şi bărbia dăltuite în curbe fine, linia maxilarului feminină, abia conturată. Gura plină, senzuală, stătea întredeschisă ca o provocare, iar pe buza superioară poposise gânditor vârful rozaliu al limbii.

— Cine pisici mai eşti şi tu? întrebă ea cu voce leneşă.

— Îl aştept pe domnul Turrin, răspunse Mack. Ce chestie idioată şi-a găsit să spună, numai că, în circumstanţele date, putea chiar să pară un apropos. Zeiţa de aur era, pentru cele mai practice efecte, dezbrăcată. Un fel de eşarfă transparentă, ca o pânză de gaz, era petrecută în jurul umerilor, căzând de-a lungul trupului, cele două capete se împreunau apoi în dreptul coapselor, treceau printre picioare spre spate şi urcau peste şolduri, legându-se în nod larg în jurul taliei. Asupra conştiinţei masculine, efectul era absolut întâmplător şi absolut revelator, şi în absolutul său, năucitor de-a binelea. Sâni uriaşi, globulari, cu aureole puternic definite, tresăreau neliniştiţi sub pelicula de păianjen, iar mugurii stacojii erau şi mai mult scoşi în evidenţă de materialul de un alb luminos. Pântecul moale, şoldurile avântate accentuau dramatic umbra muntelui lui Venus, abia dacă ceva-ceva mai rotunjit de arcul ţesăturii străvezii. Coapsele şi picioarele păreau să explodeze în sus fără nicio linie frântă între partea de jos şi cea de sus, încât privind totul, Bolan se trezi că-şi umezeşte nervos buzele, ca un şcolar la primul spectacol de strip-tease.

Blonda îl cercetă atentă, luându-i bine măsurile şi evident aprobând ceea ce vedea. Cu degetele încârligate de la ambele mâini prinse unghiul format de şalul petrecut în faţă, urmă încet spre în sus marginile, îndepărtându-le totodată şi mărind, astfel, suprafaţa de carne expusă vederii. Bolan-cel-de-nezdruncinat pierdu controlul asupra ochilor atunci când mugurii rubinii ţâşniră eliberaţi şi se arcuiră înspre el.

— Poţi să aştepţi şi sus, împreună cu mine, spuse blonda care în mod evident nu se îndoia de efectul pe care-l are asupra

minţii încordate a masculului. Poţi, să ştii, repetă ea linguşitoare, cu voce uşor răguşită. Lui Leo îi trebuie întotdeauna în jur de o oră. Haide. Ne luăm ceva de băut şi mergem sus.

— Regret, spuse Bolan începând să se îndoiască de autenticitatea întâlnirii. Mi-a spus să-l aştept aici şi basta.

Se apropie de el, şi parfumurile delicate ale trupului ei pătrunseră şi mai adânc în bărbăţia lui. Mâinile lui se mişcară automat spre rotunjimea moale din spatele ei, dar zvâcniră imediat înapoi când reacţiile chimice ale organismului începură să-şi facă de cap. Fata îşi zbătu şoldurile ca un semn de recunoaştere, buzele ei se apropiară de urechea lui şi şoptiră:

— Întotdeauna îi trebuie cel puţin o oră. Pun pariu că nouă n-o să ne trebuiască mai mult de cinci minute.

Politicos, dar ferm, Bolan se depărta de ea.

— Cu păreri de rău, spuse liniştit.

Fata se uită o clipă la el, citind foarte exact mesajul din ochii lui. Ochii îi scăpărară când întrebă:

— Pe cine crezi tu că duci? Nările ei fremătau mânioase. Ai acolo un monstru care urlă şi numai atâta aşteaptă, să-l îngropi în mine!

— Ai perfectă dreptate, răspunse curtenitor. Fata pufni scurt, nervos, îşi fredonă şoldurile şi le azvârli răutăcios spre el.

— Ia închipuie-ţi că ţi-l înfigi în *asta*, ţipă.

— M-am prins, răspunse zâmbind pierdut: ia-o-ncet, blondino. Poate că ăsta-i locul, dar nu şi timpul. Acuma cară-ţi curu' ăla încins d-acilea şi lasă un om al muncii să-şi facă treaba.

Privirile ei se îmblânziră, învăluindu-l cu respect.

— Păăăă-i-i-i… făcu ea cu o voce atinsă de incertitudine, după care îi zâmbi pur şi simplu.

Un ţiuit electronic sparse tăcerea, urmat imediat de un bâzâit, după care se auzi vocea lui Leo Turrin de undeva dintr-un difuzor ascuns Dumnezeu ştie unde în încăpere.

— Okay, sergent. Încă un punct pentru tine. Ia ascultă, măi, din ce mă-ta eşti făcut? Din fier, din ce? Eh? Mira-m-aş să pot *eu* trece testul!

Din glasul lui se simţea că era extrem de încântat de sine şi de cele ce se petreceau.

— Hai – hai, – continuă el, – pune mâna pe blonda aia în călduri şi mută-i curu' ăla trăsnet în sus pe scară. M-auzi? Du-te

şi te distrează.

— Te aud, Leo, spuse Bolan încet. Cu ochii umbla după difuzor.

— Băi, e circuit TV închis. Ţi-l arăt mai târziu. Mitzi – să ai mare grijă de prietenul meu, ai auzit?

Fata zâmbea binedispusă.

— Cum să nu te aud, Leo.

— Vezi că-mi rămâi datoare pentru chestia asta! izbucni el într-un hohot de râs răsunător.

Difuzorul ţiui, apoi tăcu.

— Uite la ce cheltuieli mă pune devotamentul tău pentru slujbă, se lamentă blonda zâmbind jalnic.

Îi luă captivă una din mâini şi-l trase după ea.

— Ei hai, să găsim un loc unde să îngropăm osu' ăla. Sau iar spui că nu-i vremea?

— Ba-i vremea, acceptă Bolan pornind în urma ei spre scara acoperită cu covor.

Bolan, afurisitul de om-de-fier, ştia foarte bine că putea să treacă şi testul următor – încă o dată şi încă o dată, şi încă. O urmă pe blonda seducătoare în sus pe scările care făceau un cot, apoi printr-un hol spaţios şi minunat decorat. Până într-un dormitor mare. O încăpere somptuoasă, cu pat cu baldachin, covoare adânci şi mobilier luxos. Bolan scoase un fluierat uşor.

— Frumos, ce zici, făcu blondina întorcându-se spre el cu un zâmbet cald. Privirile ei alunecară spre vintre, şi în aceeaşi direcţie se îndreptă, în acelaşi timp, şi o mână. Cum o vrei? întrebă plecându-şi genele cu modestie afectată.

— Ce? nu pricepu Bolan; mâna lui frământa un umăr moale.

— O vrei pe scaun, în picioare, întins, în patru labe, burtă-n burtă sau la gură?

Bolan se mulţumi să zâmbească, o depărtă la o lungime de braţ, apoi desfăcu încet şi cu atenţie nodul din jurul taliei, cu gesturi meditative desprinse şalul din jurul cărnii calde a şalelor, de peste umeri, şi îl aruncă jos pe podea, apoi rămase cu privirile la ea, sprijinindu-şi contemplativ bărbia în pumn. Ea zâmbi, se roti încet, cu braţele ridicate graţios, iar la urmă repetă figura cu fredonatul-şi-azvârlitul şoldurilor, pe care o executase şi în holul de jos.

— Lasă-mă să ghicesc, surâse el larg. Pun pariu c-ai fost actriţă.

Ea pufni, lăsă braţele în jos şi rămase într-o poziţie ce-i trăda oarecum stinghereala, ruşinea aproape. Bolan era stăpân pe situaţie, era limpede acest lucru. Fata râse puţin nervoasă, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre pat, ezitând o clipă, cât să se uite peste umăr la el, după care, sârguincioasă, dădu cuvertura la o parte şi se cocoţă pe luxuriantele cearşafuri de mătase, îndoindu-şi o pernă sub cap şi răsucindu-se languroasă pe o parte, fără să-l scape din ochi pe companionul ei din budoar. Bolan se dezbrăca. Îi urmărea fiecare gest, fiecare curbură şi curbare a trupului său viril. El îşi aranja cu atenţie hainele pe speteaza unui scaun, se apropie cu pas măsurat şi ferm, se opri lângă pat, o scrută cu priviri pătrunzătoare, zâmbind doar cu jumătate de gură şi buze întredeschise.

Îi zâmbi şi ea şi bătu uşurel cu palma spaţiul de lângă ea. Bolan o prinse de mână şi o trase de pe pat. Ea se dădu jos, se împiedică, bolborosi ceva.

— Îţi place să ţi-o vânturi, spuse el. Poftim, vântură-ţi-o.

— Păi, stai niţel, eu nu voiam de…

— Vântură-ţi-o.

Aşa că ea începu să se agite, aruncându-şi şoldurile, unduindu-şi-le de parcă ar fi imitat un poponar grotesc, dar dădu repede semne de oboseală. Bolan stătea în spatele ei, cu mâinile în şolduri şi-i urmărea cazna.

— Aşa ţi se scoală ţie? gâfâi ea la un moment dat, sau o faci din răutate?

Se opri, abia răsuflând, şi se uită la Bolan cu o lucire disperată în ochi. El izbucni în râs şi o cuprinse strâns la piept, auzindu-şi carnea ţipând sub violenţa minunatului contact epidermic din cap până-n picioare.

— Să spunem că ţi-ai trecut şi *tu* testul, zâmbi el. Acum, *tu* cum o vrei?

Ea chicoti şi se relaxă în îmbrăţişarea lui.

— Dacă-i pe alese, întinsă pe spate şi respirând încet.

— Okay, se învoi el – cel puţin aşa scăpăm de scrobeala asta de vitrină din tine.

— Ce-i aia?

Fata se răsturnase pe spate, leneşă, iar acum îşi ridică picioarele pe marginea patului.

— Adică toate chestiile astea de afectare şi poză, explică Bolan. Aşa te prezinţi în faţa tuturor solicitanţilor?

— Până acum încă nu s-a plâns nimeni, îl asigură ea.

Bolan se lăsă în genunchi pe podea şi înconjură cu un braţ trupul voluptuos; buzele începură să alerge pe pieptul ei, se opriră puţin asupra sânilor, urcară apoi la gât şi în sfârşit ajunseră la buzele ţuguiate îmbufnat.

— Aşa mai vii de-acasă, zise ea câteva clipe mai târziu, oftând şi mângâindu-i spatele.

El îi îndoi de la genunchi unul dintre picioare şi, trăgându-l spre el, se aplecă să sărute genunchiul, iar cu mâinile îi frământa pulpa şi coapsa.

— Îţi… ăăăă… plac picioarele? întrebă ea, şi în adâncul ochilor ei prinse a clipi o nouă luminiţă.

— Îmi plac ale tale, dar probabil că nu aşa cum îţi închipui tu. Eu doar vreau să descopăr unde te gâdili.

— Draci, mă gâdil peste tot, aproape gâfâi ea, căci mâinile lui ajunseră la şolduri şi degetele explorau conurile de carne tare, până jos, la triunghiul dintre picioare şi trup.

Piciorul ridicat zvâcni involuntar, iar ea trase brusc aer în piept. Bărbatul zâmbea.

— Da, okay, în unele locuri mă gâdil mai tare decât în altele, recunoscu ea. Nu vrei, ăăă, să urci aici în pat, lângă mine?

Drept răspuns, o trase, o împinse şi o răsuci pe burtă; mâinile îi alergau acum pe spatele ei, ezitând ici şi colo ca să încerce punctele sensibile. Blondina se porni iarăşi să gâfâie.

— Ascultă, zise, ascultă…

— Ce-i?

Se răsuci spre el şi-l apucă pe după gât cu braţele, căutându-i însetată gura. Atunci el se lăsă pe pat şi se îmbrăţişară strâns, picioarele li se împletiră, buzele se lipiră, iar şoldurile ei se mişcau ritmic, frecându-se de el.

La un moment dat, el se desprinse din patima gurii ei.

— Abia acum este momentul bun pentru număru’ cu patu’.

— Okay, Profesore, gâfâi ea, porneşte conferinţa.

Gura ei se lipi iarăşi de buzele lui, globurile grele ale sânilor fremătau înnebunite pe pieptul lui. Ambele mâini se desprinseră din jurul gâtului lui şi se strecurară între ei, căutând, apucând. El se îndepărtă de ea.

— Încă nu te văd excitată.

— Ah, Dumnezeule mare – da’ cât de excitată vrei să fie o gagică? Să spăl bulevardul de udă ce sunt?

El se rostogoli pe o parte şi o trase pe fată deasupra, o ridică în sus, o aduse cu pieptul peste faţa lui şi îşi cufundă gura în carnea generoasă. Ea suspină şi se zvârcoli, îl izbi cu coapsele scâncind, implorând. Câteva clipe mai târziu, el o răsturnă pe spate şi se rostogoli din pat, ridicându-se în picioare la marginea lui şi uitându-se în jos la ea. Genunchii şi braţele ei se ridicară şi ochii ei îl priveau cerşind.

— Te rog, gemu, te rog…

Bolan zâmbi aprobator.

— Acum eşti femeie, şi se prăbuşi asupra ei.

Ea se arcui în sus ca să-l întâmpine, prinzându-l în menghinea disperată a braţelor şi picioarelor.

— Da, da, da, spuse cu voce întretăiată, apoi mijlocul ei explodă într-o înlănţuire convulsivă, şi abia după un timp reuşi să termine languros ceea ce dorise să spună: Sunt femeie.

— Drace, parcă n-aş ştii, răsuflă Bolan epuizat.

Toate testele erau A plus.

CARTEA A DOUA

1
Cauza

La o oră foarte matinală a zilei de 31 august, un vizitator neaşteptat se prezentă la uşa apartamentului ocupat de Mack Bolan în cartierul Liberty. Bodogănind surprins, Bolan deschise cu un gest brusc uşa şi se trezi în prag cu locotenentul de detectivi Al Weatherbee. Ochii atoatevăzători ai poliţistului evaluară iute apartamentul luxos, apoi se opriră asupra locatarului care dădea semne de enervare.

— Consideră că-ţi fac o vizită de prietenie, spuse poliţistul cu un zâmbet crispat. Vreau…

— Ora cinci dimineaţa este cam prea matinală pentru vizite de prietenie, nu se abţinu Bolan.

— Prietenul la nevoie n-are oprelişti la orele zilei, îl avertiză Weatherbee. Am trecut pe aici doar ca să transmit o informaţie foarte interesantă.

Bolan nu se comporta ca o gazdă amabilă. Îl părăsi pe locotenent în mijlocul camerei, fără să-l fi invitat să ia loc, iar el se duse în chicinetă. Puse un ibric pe foc, luă de pe un raft două căni şi un borcan de ness, apoi îşi îndreptă privirile cârpite de somn spre living.

— Vino-ncoa, în bucătărie, strigă.

Măgăoaia de detectiv se mută în micuţul separeu folosit drept sufragerie. Bolan se cocoţase pe un scaun înalt din faţa tejghelei unde se servea micul dejun.

— Cafeaua e gata-ntr-o clipă, anunţă cu voce groasă. Ziceai ceva de-o informaţie?

Weatherbee dădu din cap.

— Mi-a parvenit de la un informator de-al nostru.

Se aşeză cu o jumătate de fesă pe un scaun, cercetând dintr-o parte chipul lui Bolan mai ascuns în umbră.

— S-a semnat un contract pe capul tău, Bolan.

Bolan rămase câteva clipe pe gânduri.

— Nu te înţeleg, zise.

— Un contract să fii ucis, explică poliţistul. Cineva a hotărât că trebuie *să fii* executat. Acum pricepi?

Bolan se uită fix la el, îşi aprinse o ţigară şi îşi întoarse privirile spre ibric.

— Oare de ce-i trebuie apei dimineaţa atâta până fierbe? întrebă fără să zâmbească.

— Deci ştii despre ce vorbesc?

— Mda, ştiu.

Bolan coborî de pe scaun şi făcu un pas până la plită, atinse de încercare ceainicul cu vârful degetelor, apoi aruncă o căutătură piezişă spre vizitatorul său matinal:

— Încerci să mă înspăimânţi, sau ce? întrebă încet.

Weatherbee oftă şi clătină din cap.

— Nu, acuma-i pe bune, Bolan. Ascultă, te-am ţinut sub ochi tot timpul. Am mirosit eu că aveai tu jocurile tale cu tipii ăştia. Ei bine – acum au aflat şi *ei*. Doar nu-ţi închipuiai că le poţi jigni la nesfârşit inteligenţa, sau mă înşel?

Bolan cufundă o linguriţă în borcanul cu cafea, o scoase plină vârf şi împinse borcanul spre Weatherbee.

— Te referi la Matei, se dumiri el.

Ceainicul începu să ţiuie. Bolan se uită la el, apoi îl ridică de pe plită şi turnă apă fierbinte în ceaşcă, după care, mestecând cu o mână în propria sa ceaşcă, turnă cu cealaltă apă în ceaşca musafirului.

— Până acum nu m-au dat gata cu inteligenţa lor.

— Mulţi, foarte mulţi morţi au avut la început aceeaşi impresie.

Weatherbee amestecă în ceaşcă şi sorbi o înghiţitură, de probă.

— Te-au luat în colimator, Bolan, declară răsuflând zgomotos. Ştiu cine eşti – şi în mod evident ştiu de ce eşti interesat de organizaţia lor. Aşa că s-a încheiat un contract cu numele tău pe el.

— Şi eu ce-aş putea face? gândi Bolan cu voce tare.

Ochii lor se întâlniră. Weatherbee zâmbi sumbru.

— Să fugi. Cât poţi de repede. În Asia de Sud-Est, dacă ai cum să ajungi până acolo.

Bolan clătină din cap.

— Eu nu fug. De când a intrat... ăăă... în vigoare contractul

ăsta?

Weatherbee se uită la ceas.

— De aproximativ patru ore, dacă informaţiile pe care le deţine informatorul meu sunt corecte.

— Şi cât durează până îi dau drumul?

Weatherbee ridică din umerii săi masivi.

— Nu prea mult, în niciun caz. Probabil că-şi închipuie că eşti o ţintă uşoară. Mi s-a spus că preţul de pe contract ar fi de numai cinci mii. Oftă: Ca să fiu sincer, Bolan, când am venit încoace aproape că m-am aşteptat să te găsesc deja mort.

— Da' de ce s-au tulburat chiar aşa? vru să ştie Bolan. Doar mă au sub nas de câteva zile bune. Ce-i chestia asta de-a şoarecele şi pisica? Mă puteau înhăţa de-o mie de ori până acum.

— Da' tu nu faci la fel?

— Ce, adică?

Matahala zâmbi.

— Adică tu de ce te abţii? Scopul tău, este să-i ucizi – şi nu te mai osteni să negi sau să confirmi chestia asta, nu aştept aşa ceva. E o chestie de *modus operandi*, ca să-i zic aşa. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Mafia. Ei operează prin contracte de asasinare.

Împinse deoparte ceaşca de cafea, strâmbându-se.

— E scârboasă. N-ai lăsat apa să fiarbă. Aşa, deci…

Se coborî de pe scaun, îşi puse mâinile în şolduri şi se lăsă pe spate ca să se întindă.

— … Eu ţi-am spus. Era de datoria mea, aşa cum am crezut eu de cuviinţă. Mai mult de atât nu pot face, numai dacă nu cumva ceri tu arest de protecţie.

Bolan respinse ideea cu un mârâit dispreţuitor.

— Concret, ce zice legea în cazul meu? Dacă-i omor eu primul?

— Ai fi arestat şi acuzat de crimă de gradul unu, răspunse Weatherbee calm, îndreptându-se spre ieşire.

Bolan îl urmă cu pas apăsat.

— Dar ar fi în legitimă apărare, observă el.

— La tribunal va trebui să poţi dovedi chestia asta.

Când ajunse la uşă, poliţistul se opri şi se întoarse spre el zâmbind încordat.

— Vreau să-ţi spun – dacă asta are vreo importanţă pentru

tine – ai toată simpatia mea. Neoficial, cred că-ţi dai seama. Dacă-ţi mai exersezi degetul ăla pe trăgaci aici în oraş încă o dată, îţi sar în cârcă, şi aşa va fi pentru că aşa trebuie. Aş zice că eşti între ciocan şi nicovală. Ce te-aş sfătui eu să faci mai întâi e să recunoşti crimele din douăzeci şi doi august şi să te predai. Un avocat bun poate că o să fie în stare să-şi bazeze pledoaria pe demenţă temporară. Dacă nu-ţi convine sfatul meu, atunci nu-ţi pot spune decât *să fugi*. Fugi să mănânci pământul. Nu te poţi lupta cu oamenii ăştia, Bolan. Pur şi simplu nu poţi lupta împotriva lor.

Deschise uşa şi ieşi pe palier.

— Ei, te-mbraci să vii cu mine?

Bolan scuturǎ din cap, spuse „Mulţumesc, locotenente” şi închise uşa. Se duse glonţ în baie, îşi perie temeinic dinţii, se rase, făcu un duş şi se îmbrăcă. Cercetă tocul de pistol pe care-l primise de la Turrin, verifică pentru a douăsprezecea oară pistolul cu ţeava scurtă, apoi îl puse în toc şi-l fixă cu capsa. Se duse în bucătărie şi dintr-un sertar luă patru cutii de muniţii, goli cutiile iar gloanţele pentru .32 le distribui în buzunare. Reveni în cameră şi începu să mute mobila, întorcând patul cu capul spre fereastra de la răsărit la care deschise obloanele pentru ca razele soarelui ce răsărea să pătrundă peste tot în încăpere; împături păturile astfel încât să închipuie moliciuni şi trase un cearşaf peste ele. În restul apartamentului închise toate obloanele, stinse lămpile şi, în sfârşit, se întoarse în dormitor.

Puse un scaun în debara, închise bine uşa de la dormitor, după care intră în debara şi se aşeză, trăgând uşile glisante şi nelăsând decât o mică deschizătură, exact în faţa scaunului, verifică pentru ultima oară pistolul, apoi se puse pe aşteptat, cu răbdarea şi calmul pe care le învăţase într-o altă parte a lumii.

A doua vizită la apartamentul lui Bolan în dimineaţa zilei de 31 august se petrecu la câteva minute înainte de ora şapte. De data aceasta, musafirii erau doi la număr şi nu s-au ostenit să sune la uşă. Rămaseră pe scară câteva clipe, cu urechile lipite de uşa apartamentului lui Bolan, timp în care unul dintre ei meşteri ceva la yală, un sistem de lamele care alunecau şi cârlige care pătrundeau. Încercă mai multe combinaţii, străduindu-se să facă zgomot cât mai puţin, apoi se auzi şoapta: „Cred c-am dibuit-o”. Uşa se deschise brusc, dar fără zgomot. Cei doi se opriră puţin în prag, apoi păşiră neauziţi în

apartament, închizând încet uşa în urma lor. Înăuntru nu era întuneric beznă, dar rămaseră totuşi pe loc, până când se obişnuiră ochii cu obscuritatea fumurie.

— Încă-i în pat, sâsâi unul.

Celălalt dădu din cap fără să scoată un cuvânt, apoi înaintă spre partea din spate a apartamentului. Tipul mai voluminos se opri lângă uşa dormitorului, mijindu-şi ochii în întuneric ca să-şi poată cerceta pistolul cu ţeava lungă pe care-l ţinea în mână. Avea ataşat la el un amortizor de sunet. Celălalt tip atinse pistolul şi în aceeaşi clipă dinţii lui luciră sub buzele întinse în zâmbet.

— Să nu te bâlbâi, şopti. Gagiu' ăsta cică le are pe-astea-a puştilor, aşa am auzit.

Tipul cu pistolul dădu din cap, după care învârti încet mânerul de la uşa dormitorului, dădu uşa de perete şi se repezi înăuntru, cu celălalt călcându-i imediat pe urme. Lumina îi orbi în prima clipă, şi amândoi îşi îndreptară automat crăpăturile ochilor spre pătratul inundat de soare aflat la capătul patului, dar pistolarul nu uită să-şi ridice mâna şi să tragă trei focuri scurte în grămada ghemuită pe pat; ditamai pistolul „plescăi" surd în manşonul de amortizare. După care se auzi un zgomot de alunecare din colţul din dreapta lor şi o voce:

— Aici, Charlie.

Cei doi săriră ca unul singur, aproape că se prinseră în braţe. Flăcări portocalii năvăliră asupra lor şi camera întreagă se cutremură în faţa depoziţiei făcute de un pistol care nu se încurca în vorbe. Un gheizer purpuriu ţâşni din gâtul tipului cu pistol. Celălalt căzu grămadă în genunchi, ducând o mână undeva sub jacheta care şi ea căpătă o culoare sângerie exact în dreptul inimii. Un alt proiectil se înfipse în obrazul primului, chiar sub ochi, iar impactul azvârli capul pe spate într-o poziţie grotescă. Se prăvăli peste tovarăşul său; pistolul redus la tăcere tresări spasmodic într-o mână care se smucea scăpată de sub control.

Executorul ieşi din debara şi se opri lângă ei, dar numai cât să confirme rezultatul cu ochiul său de profesionist; apoi puse pistolul la loc în toc şi părăsi apartamentul aproape în fugă. Luă liftul până la subsol şi de acolo urcă în goană scările ce duceau la intrarea de serviciu din spatele clădirii, traversă aleea, introduse cheia în broasca uşii de serviciu de la clădirea de vis-

à-vis şi intră. Două-trei minute mai târziu păşea pragul unui apartament din acea clădire; în bucătărie puse apă la încălzit pentru cafea. De pe o canapea aruncă toate pernele şi dădu la iveală o puşcă de calibru mare. Marlin-ul .444 avea şi o lunetă, dintre cele mai profesioniste; elementele de metal ale puştii erau învelite în pânză, pentru a fi protejate. O cutie de metal plină cu muniţie şi o trusă de scule de curăţat se iviră de sub canapea, şi Executorul se aşeză şi începu să-şi pregătească meticulos sculele pentru ceremonie.

— *Cine* insultă inteligenţa *cui*? murmură el.

Dacă l-ar fi întrebat cineva, ţintaşul de elită Bolan i-ar fi explicat că orice ofensivă planificată are şi un drum de retragere.

— Numai că acum nu e vorba de retragere, se adresă el Marlin-ului desfăcându-l cu multă afecţiune din învelitoarea de pânză. Acum este doar o retragere tactică, pentru a ocupa o poziţie de permanenţă.

Se duse la fereastră şi se uită la strada aflată dedesubt. Se auzea o sirenă de undeva din apropiere. Ar fi vrut să ştie cum aveau să reacţioneze Mateii când or să afle că încă mai era în vigoare contractul. Şi era curios să afle cum va fi primit vestea locotenentul Weatherbee. Iar Executorul, – îşi dădu el seama acum – de aici încolo va trebui să bage de seamă la fiecare pas pe care-l făcea. Toţi vor fi pe urmele lui – poliţiştii, Mafia, ucigaşii cu simbrie, poate chiar întreaga lume. Pe Bolan îl trecu un fior.

Teama este o emoţie firească, îşi zise. *Foloseşte-o! Fă-o să acţioneze în favoarea ta!* cuvinte de îmbărbătare pe care şi le spusese adesea înainte. Numai că înainte nu fusese niciodată singur de tot. *Fă-o să acţioneze în folosul tău!* Aşa e! Fă-i pe Matei să se cace pe ei de frică. Pune-i pe fugă să le sfârâie călcâiele, să le clănţăne dinţii mai tare decât îţi clănţăne ţie şi să nu mai ştie pe ce lume se află. Da’ cu caraliii cum te descurci? Cu caraliii nu te descurci, îşi dădu el seama. De caralii te fereşti. Dar cât te poţi feri de ei? Era destul de cu capul pe umeri ca să ştie că asta nu putea dura mult. Cel mult câteva zile, dacă şi astea! Câteva zile. Asta e – va trebui să facă ce avea de făcut în câteva zile doar. Trebuia să le desfacă mafioţilor carapacea, să-i facă să o ia la sănătoasa, apoi să fugă din calea ucigaşilor care-l vânau, să fugă de poliţişti, şi în acelaşi timp să se ţină tare în

fiecare clipă. Şi totul doar în două, cel mult trei zile. Era în stare să facă asta? Bătu uşurel Marlin-ul cu palma. Păi, ori o făcea, ori se curăţa. Nimic mai simplu. Simţi un deget de gheaţă pe şira spinării. Nimic mai simplu.

Şi în acel moment suprem de confruntare cu sine, Bolan descoperi un adevăr. Pornise pe acest drum doar din răzbunare. Da, acum putea recunoaşte acest adevăr. Un simţ al dreptăţii, un sentiment copleşitor de frustrare şi dorinţa de a acţiona de unul singur – trei elemente care, conlucrând, l-au împins spre răzbunare pe Mack Bolan. Numai că acum nu mai era vorba de răzbunare, nici de autoapărare, şi acesta era un alt aspect al adevărului descoperit de Bolan. Nu-i mai ura pe aceşti oameni, pe aceşti Matei, aşa cum erau reprezentaţi de Turrin, Plasky şi Seymour. Aproape că ajunsese să-i înţeleagă şi, odată cu înţelegerea la care ajunsese, simţise cum se topeşte şi ura. Acum îi privea în acelaşi fel în care se deprinsese în Vietnam să se gândească la duşmani.

N-avea nimic personal de împărţit cu duşmanul, vreun sentiment de ură sau niscai socoteli de încheiat. Viaţa era doar un joc de-a cowboii şi indienii, numai proporţiile erau altele. De o parte erau bunii, de cealaltă răii. Şi cei răi trebuiau să piară. Nimic mai simplu. Executorul înţelegea acum că el lupta într-un război sfânt, oricât de răsuflată era expresia asta. Binele învinge răul, asta era tema. Asta era cauza, şi Executorul Bolan ştia că nu va găsi nicicând o cauză mai bună pentru care să trăiască. Să *trăiască* – nu să *moară*. Moartea nu însemna victorie, era un lucru foarte limpede, victoria însemna doar moartea răului, şi Mack Bolan înţelese că păşea în mod ireversibil pe acest drum. Mafia reprezenta răul. Mafia trebuia să piară. Aceasta era cauza.

2
Agitatorul

Abia trecuse de ora amiezii când obişnuita limuzină neagră trecu fără grabă de poarta de fier, pe aleea domeniului din suburbie, şi, când ajunse la mica denivelare, roţile din faţă se opriră preţ de cinci secunde. Şoferul limuzinei făcu un gest cu capul în direcţia tânărului îmbrăcat în salopetă de grădinar şi rulă maşina pe aleea cotită, spre Pinechester. Se opri abia în faţa garajului, unde o şi lăsă, apoi intră în casa cea mare prin uşa laterală, ducându-se direct la cordonul soneriei din sala clubului, anunţându-şi astfel prezenţa. Câteva momente de aşteptare, şi în încăpere intră lungana roşcată, tot în colanţi mătăsoşi, de un verde fosforescent, cu crăpături strategice pentru efect mărit. Zâmbetul confecţionat dispăru de pe faţa ei drăgălaşă.

— S-sergent, se bâlbâi ea şi privirile căutară febrile în spatele lui, sperând să mai găsească pe cineva acolo. C-c-c-ce...?

— Ce fac aici? termină el întrebarea în locul ei, şi zâmbi. Nu poţi ghici?

Zâmbetul profesionist se reaşeză imediat pe buzele ei. Fata râse nervos şi făcu un pas şovăitor spre el.

— Mitzi mi-a spus că eşti un diavol, spuse cu o voce care-şi trăda tot mai mult neliniştea. Presupun că... că ai venit să mă îmblânzeşti pe mine de data asta, nu? Okay.

Se undui înspre el, ridicându-şi braţele spre gâtul lui. Dar Bolan se dădu înapoi şi-i împinse mâinile în jos.

— Nu fi tâmpită, o avertiză el.

— Ce vrei? întrebă speriată de-a binelea.

— Vreau să le scoţi pe fete de aici, dacă nu vreţi să mirosiţi toate a şoric pus la frigare.

Se uită la el fără să-l priceapă.

— Arde? bâigui.

— Va, o asigură el. Du-te să le scoţi. Acum!

Ochii ei scăpărară mânioşi, dar fură cuprinşi de îndoială când întâlniră privirea neclintită a lui Bolan; femeia făcu stânga-mprejur destul de nehotărâtă, dar ţâşni deodată în spatele unui

birou mic de lângă uşă, deschise un sertar şi scotoci înăuntru. Bolan cotoiul venise însă neauzit în spatele ei; cu un gest brutal o împinse la o parte şi ea se prăbuşi, ţipând, într-un scaun. Se ridică imediat, frecându-şi încheietura zgâriată a mâinii, şi îl săgetă pe Bolan cu priviri negre când îl văzu cum scoate gloanţele din micul revolver pe care-l găsise în sertar.

— Ai face mai bine să te grăbeşti, zise el blând, în treizeci de secunde aprind torţa. Coboară-le pe scara de incendiu.

Aruncă arma în colţul celălalt al camerei, luă un ziar de pe masă şi-l ţinu la flacăra brichetei. Rheeda scoase un scâncet slab şi năvăli pe scări în sus.

Bolan aruncă ziarul aprins pe podea, chiar sub draperiile lungi de la ferestre, şi mai aprinse unul. Câteva secunde mai târziu, clubul era un infern în flăcări. Bolan ieşi pe acelaşi drum pe care intrase, urcă în maşină şi o luă înapoi spre poartă.

— Spelunca e-n flăcări, îi strigă el „grădinarului”.

Omul îl privi surprins, apoi se întoarse spre casă, rămase o clipă ca trăsnit, dar imediat ţâşni ca din puşcă spre construcţia învăluită în fum.

— Chestiile astea vechi ard ca dracu’, mormăi Bolan ca pentru sine şi, rânjind, trecu de poartă şi o luă în susul drumului, paralel cu gardul, cam o sută de metri. În coama colinei încetini, apoi se lăsă uşor înspre gard, de partea cealaltă a pantei, şi opri motorul. De pe bancheta din spate luă Marlin-ul, părăsi maşina şi, petrecând puşca după umăr, se căţără pe gard şi sări dincolo. Cu un zâmbet sinistru pe buze traversă pajiştea spre un gorgan de pe care se puteau vedea casa şi aleea, se întinse pe iarbă şi rămase, iarăşi, în aşteptare.

Femeile alergau înnebunite, majoritatea dintre ele în diferite modele de neglijeuri. Lui Bolan nu-i fu greu să descopere costumul electrizant al Rheedei. Se uită la ea prin lunetă şi în vizor îi apăru faţa ei mânioasă. Rânji. Rheeda era ca scoasă din minţi. Construcţia veche era hăpăită de flăcări. „Grădinarul” trecea printre femei, vorbea agitat, iar în mână ţinea fără rost un pistol mare. La un moment dat, urechea lui Bolan prinse scheunatul îndepărtat al maşinilor de pompieri şi, câteva clipe mai târziu, pe alee apăru, sclipind din toate farurile, o maşină a poliţiei, făcu o curbă strânsă pe pajişte şi, cu o smucitură, se opri chiar lângă poartă. Un bărbat în uniformă sări din maşină şi făcu semn din mână către maşina cu furtun şi scară ce tocmai

intrase pe poartă, transmise câteva comenzi scurte, apoi se dădu în spate ca să facă loc pompierilor să se apropie de casă. Bolan rânji iarăşi. Probabil că le-a spus să nu se sinchisească de chiloţaşi, îşi zise. Construcţia aia o să fie un morman de cenuşă înainte să apuce ăştia să le tragă jos chiloţii. Rheeda şi femeile erau toate strânse ciopor în jurul maşinii pompierilor care păreau să acorde mai multă atenţie fetelor decât incendiului. Altă maşină întoarse la poartă, la semnul poliţistului care, imediat după aceasta, se urcă în maşina lui şi porni spre casă.

Bolan aştepta şi rânjea. Dinspre foc se auzi o explozie şi aproape imediat o alta. Probabil, nimeni nu s-a gândit să scoată maşinile din garaj. Femeile, mai mult dezbrăcate – cum altfel – se agitau tot mai mult, şi una dintre ele, desculţă şi doar în cămăşuţă de noapte, pornise pe alee spre şosea. *Le-apucă neliniştea*, subtitră Bolan. Era uşor de priceput de ce. Era imposibil să nu se pună unele întrebări jenante cu privire la prezenţa atâtor tinere neîmbrăcate la clubul respectiv.

O maşină de poliţie coti pe alee, opri şi o culese pe dezertoare, apoi se întoarse la grupul de pe pajişte. Bolan o vedea pe Rheeda vorbind cu un poliţist. Îi privi prin lunetă, le studie bine feţele. Prieteni vechi, era clar. Poliţistul rânjea şi dădea din cap la vorbele Rheedei.

Pompierii se uitau la casa cuprinsă de flăcări. Cele mai multe dintre tinere se aşezaseră pe pajiştea verde. Rheeda şi încă două urcaseră în maşina poliţiei. Şeful pompierilor se rezemase de maşina patrulei şi se uita la femei. O limuzină intră pe poartă, încet, oprindu-se ca sub forţa impulsului cu roţile din faţă pe umflătura din pavaj. Bolan îi recunoscu imediat pe doi dintre pasageri – Turrin şedea în faţă, pe locul mortului. Cel de la volan era unul dintre „pistolarii” de la piscina lui Seymour. În spate erau aşezaţi alţi doi, ale căror feţe nu le putea vedea.

Bolan ţinti în roţile din faţă, oprite pe dâmbul aleii, apoi trase un foc prin parbriz, între cei doi bărbaţi. Faţa surprinsă şi speriată a lui Turrin trecu repede prin obiectiv atunci când bărbatul se trase în lături, în spate se deschise o portieră şi dinăuntru coborî o matahală care-şi ţinea mâna la cap, de unde curgea sânge. Bolan plescăi din limbă; nu fusese în intenţia lui să lovească în carne chiar de la prima salvă. Bubuitul puştii încă mai răsuna pe deasupra pajiştilor. Poliţistul sări şi el din maşina lui şi se porni în goană spre locul incendiului; atenţia tuturor din

zonă într-acolo era îndreptată. Bolan chicoti şi reveni cu luneta înapoi la maşina de pe alee. Şoferul încerca zadarnic să urnească din loc maşina ajunsă pe jantă. Bolan fixă un punct imaginar pe capotă, cam acolo unde socotea el că se află dedesubt carburatorul, şi trase două focuri. Motorul se opri instantaneu; capota sări în sus şi căzu la loc, rămânând însă într-o poziţie oblică, iar flăcările îşi scoaseră limbile de jur împrejurul motorului. Toate portierele se deschiseră în aceeaşi clipă şi bărbaţii înnebuniţi săriră ca iepurii şi o rupseră la fugă, la adăpostul copacilor aflaţi la câţiva zeci de metri mai încolo. Asta aşteptase Bolan; ţinti pe unul dintre ei în picior, o singură dată, apoi se concentra iar asupra maşinii poliţiei. Poliţistul se chinuia să scoată pistolul din toc în timp ce se apropia în fugă de maşina cuprinsă de flăcări. Zăpăceala care domnea în jurul casei incendiate lucra în favoarea lui Bolan, asta era clar; până acum nimeni nu făcuse nicio legătură între gorgan şi împuşcături. Se hotărî să profite de situaţie cât mai putea, aşa că trase două focuri în maşina poliţiei, lăsând-o şi pe asta pe jantă cu două roţi. Femeile o abandonară cât ai clipi din ochi, răspândindu-se ca potârnichile, cuprinse de panică; maşina pompierilor nu scăpă nici ea fără două roţi turtite.

Abia-acum îşi petrecu Bolan puşca pe după umăr şi se târî în josul gorganului, hotărând că a făcut destul prăpăd aici pentru moment. Ca să treacă peste gard, se văzu nevoit să se caţere într-un copac şi de acolo să se lase pe capota maşinii. Puse Marlin-ul la loc sigur, urcă la volan şi, întorcând maşina pe drum, reveni încet prin dreptul locului de agitaţie pe care tocmai îl părăsise. Îl văzu pe poliţist cu puşca în mână şi o expresie trăsnită pe chip, holbându-se la rabla ce fusese cu câteva minute înainte maşina lui. Pasagerii nu se zăreau pe nicăieri. Tot mai mulţi trecători curioşi se opreau să vadă ce se întâmpla, iar pe marginea drumului din vârful colinei maşinile stăteau la rând. Bolan trecu şi de poarta principală, la vale, cu faţa numai zâmbet, apoi apăsă pe accelerator şi o luă pe drumul ce ducea la casa lui Leo Turrin, cam la doisprezece kilometri distanţă, într-o altă suburbie.

După nici douăzeci de minute, adică exact la ora două, oprea în faţa casei lui Turrin. O femeie drăguţă, brunetă, în jur de treizeci de ani, îi deschise uşa. Răspunse cu un zâmbet cald atunci când Bolan îi spuse cine era, şi îl invită să intre. El refuză,

preferând să-şi transmită mesajul de acolo, din prag.

— Deci vă este cunoscut numele meu?

— Ah, cum să nu, îl încredinţă femeia. Leo a vorbit foarte elogios despre dumneavoastră, domnule Bolan. Sunteţi sigur că nu vreţi să intraţi? Nu ştiu când…

— Nu, sincer, nici nu mă aşteptam să-l găsesc pe Leo aici, se grăbi el să explice. De fapt, abia m-am despărţit de el. Şi am uitat să-l spun ceva foarte important – şi cum eram pe aici – m-am gândit că aş putea să vă rog pe dumneavoastră să-i transmiteţi.

— Să iau creion şi hârtie? se oferi ea zâmbind cu toată faţa.

— Nu, mesajul este simplu, răspunse grav Bolan. Spuneţi-i că omul de fier a încălcat contractul şi că i l-aş fi înapoiat în după-masa asta la loc, dar am socotit că mai poate aştepta încă o zi sau două.

— C-cred că am reţinut, se poticni ea privindu-l cercetătoare pe Bolan.

— În regulă, şi vă rog să-i amintiţi că, de fapt, aş fi putut să-l înapoiez soţiei lui şi copiilor. Zâmbi: Şi asta este foarte important. Vă rog să nu uitaţi.

Bruneta cea drăguţă se întunecă la faţă.

— Domnule Bolan, nu – nu ştiu…

— E un fel de cod, explică el. Leo va pricepe mesajul.

— Aha, se dumiri ea.

Bolan făcu stânga-mprejur şi coborî scările. Femeia îl urmă.

— Ăăăă… domnule Bolan… dacă nu vă deranjează îndrăzneala mea – poate-mi spuneţi şi mie care sunt relaţiile dintre dumneavoastră şi soţul meu?

Se întoarse spre ea cu un zâmbet plăcut.

— Nu v-a spus? Nu cunoaşteţi cu ce se ocupă soţul dumneavoastră, doamnă Turrin?

— Păi, ba da, cum să nu.

O umbră de îndoială se lăsă pentru o clipă peste ochii ei. Bolan înţelese că nu era prima oară că umbra aceea poposea acolo.

— Dar are atât de multe interese, continuă ea. Eu… numai… mă-ntrebam…

— Unde mă potrivesc eu în schemă? termină Bolan întrebarea în locul ei.

Femeia dădu din cap şi pe faţa ei se aşternu un amestec de

curiozitate şi jenă.

Lui Bolan nu-i plăcea defel că trebuia să o lovească. Părea o persoană foarte simpatică. Dar alte interese dominau scena.

— Sunt unul din pistolarii lui.

— Ce?

Degajat, Bolan desfăcu jacheta şi scoase la iveală cârnul de .32 care se încălzea la subsuoara lui.

— Nu ştiaţi că soţul dumneavoastră e mafiot? întrebă calm.

— *Ce?* aproape că ţipă ea şi faţa i se contorsionă de şoc şi groază.

— Sunt sigur că aveţi destul sânge latin prin vene ca să înţelegeţi ce înseamnă asta, doamnă Turrin, făcu Bolan extrem de cordial.

Coborî mai departe şi urcă în maşină fără să se mai uite în urmă. Femeia nu se clinti din loc, rămase stană, cu mâinile la faţă. Bolan se simţea ordinar şi ticălos. Nu prea-l amuza să tulbure astfel apele. Oftă şi o luă pe drumul ce ducea spre domeniul lui Walter Seymour. Dar, mă rog, are şi tulburatul ăsta legile lui. Acum avea loc un fel de război. Mâine, femeia aceea drăguţă avea să fie văduvă. Iar în seara asta, în braţele ei se va cuibări un soţ foarte speriat. Într-un război sfânt nu există moralitate. Problema era foarte simplă. Binele suprem împotriva răului suprem. Nu prea avea cu adevărat importanţă că acest bine putea deveni rău în toiul bătăliei. Lupta reduce totul la rău – viaţa însăşi devine un element rău în vâltoarea luptei. Oare de câte ori răsucise el în cap, în ultimii ani care trecuseră, aceste gânduri vechi şi banalizate? De ce oare să se tortureze el cu aceste concepte mistice despre rău şi bine? Mafia era un lucru rău. Aşa că, orice atitudine împotriva Mafiei devenea un lucru bun. Graniţele bătăliei erau trasate cu multă precizie. Singura moralitate în bătălie era aceea de a lupta de partea binelui, a te opune cu dârzenie oricărui atac şi a contraataca fără ezitare atunci când sosea clipa. Aceasta era moralitatea soldatului. Mack Bolan era soldatul unui soldat. Se uită la ceas. Dacă traficul nu se înrăutăţea prea tare, putea ajunge la reşedinţa lui Seymour pe la orele trei. Prăpădul ce urma putea să se dovedească interesant în adevăratul sens al cuvântului. Da. Poate că de data asta prăpădul va echivala cu moartea. Şi poate că vibraţiile se vor resimţi în tot cercul interior, consiliul superior naşii familiilor. Poate că le va face una cu pământul întreaga

casă.

3
Pătrunderea

Opri maşina pe o străduţă pentru gunoieri, în partea cealaltă a domeniului Seymour, îşi scoase jacheta şi trase pe el o salopetă verde. Scoase din toc .32-ul, îl vârî în brâul pantalonilor, apoi prinse deasupra o centură pentru scule, făcută din piele, de genul celor purtate de depanatorii liniilor telefonice şi electrice. Unul dintre compartimente adăpostea un cuţit de vânătoare cu lamă lată; mai erau de asemenea cleşti, şurubelniţe, scule de tăiat şi diferite alte instrumente. Un sac mic de muselină cu o curea pentru agăţat pe umăr completa echipamentul. Bolan lăsă Marlin-ul în maşină, apoi, după ce închise totul, trecu printr-o pădurice şi, ajuns la gardul de lemn roşu ce mărginea domeniul, pătrunse fără nicio greutate prin simpla desprindere a unor scânduri. Era clar că Seymour punea mult mai mult preţ pe oamenii de pază decât pe gardurile electrice, iar la această oră, după cum bănuia Bolan, cea mai mare parte din corpul de gardă fusese mobilizat la punctul fierbinte de la Pinechester.

Locul, într-adevăr, părea pustiu. Traversând fără să se jeneze spaţiul deschis, se îndreptă spre piscină neoprit de nimeni, se uită în jurul său aproape cu nostalgie, apoi scoase un pachet din sac, îl desfăcu din învelişul său şi-l aruncă în bazin. Apa începu instantaneu să se coloreze în roşu intens sub acţiunea colorantului puternic. Bolan se opinti, urni din loc două cabine şi le împinse în bazin. Se uită la ele câteva clipe, întrebându-se dacă or să plutească sau se vor scufunda, şi aproape că se hotărâse pentru „plutit”, când un bărbat în slipi albi şi o jachetă roşie se apropie în goană de după capătul gardului viu, neştiind la ce să se uite mai întâi, la Bolan sau la piscină.

— Ce paştele mă-sii e aici? mârâi omul. Mâna lui intră sub jachetă şi ieşi cu un pistol. Bolan nici nu se uită la pistol.

— Habar n-am, zise calm. Am senzaţia că s-a-ntâmplat ceva cu bazinul vostru.

Privirea lui era inocenţa întruchipată; se întoarse cu spatele la omul de pază şi se aplecă să se uite la apă.

— Vino şi te uită şi tu, îl invită el.

Omul i se alătură şi se holbă ca tâmpit la ce era în bazin, îndreptând spre apă pistolul pe care-l strângea cu sălbăticie în mână:

— Ce să… începu să spună, dar cuvintele se pierdură într-un bolborosit însângerat. Pistolul alunecă în apă şi el ridică mâini surprinse spre un gât despicat dintr-o unică şi inexplicabilă mişcare, apoi se prăvăli cu capul în jos în bazin, la două-trei secunde în urma pistolului, iar şuvoiul de sânge aproape că nici nu se zări în apa înroşită dinainte. Bolan se lăsă în genunchi şi clăti lama cuţitului de vânătoare, îl şterse, oftă, îl băgă înapoi la locul lui. Cadavrul dispăruse sub vopsea; Bolan se ridică şi se îndreptă spre casă, cu ochii tot pe sus în căutare de fire telefonice şi cabluri electrice. După ce le localiză, o luă cu pas mărunt şi lateral spre un colţ din spatele casei, scoase din brâul de scule un foarfece izolat şi văduvi reşedinţa Seymour de serviciul telefonic, apoi se mută câţiva paşi mai încolo şi dădu iama în cablurile de curent electric.

Imediat răsunară zgomote şi agitaţie în casă. O uşă din spate se deschise şi apăru o femeie de vârstă mijlocie, ştergându-şi nervoasă mâinile de şorţul viu colorat. Privirile ei contrariate îl cuprinseră şi pe Bolan, şi imediat întrebă molfăit:

— Ei, ce mai e acum?

— Reparaţii pe linie, doamnă, spuse Bolan zâmbind împăciuitor.

— Ţi-ai şi găsit ora cea mai potrivită, pufni ea sufocată de exasperare. Tocmai pregăteam masa. Cât o să dureze?

Bolan ignoră întrebarea; alt pistolar se precipită agitat pe uşă afară.

— Totu-i întrerupt, mârâi el bălăngănindu-şi pistolul care nu lipsea niciodată.

— La ce-ţi trebuie arma? întrebă Bolan şi adăugă repede: Sau vrei să mă ucizi pentru că n-ai lumină?

Omul se holbă la el, dar îşi puse pistolul înapoi în toc.

— Cât n-o să fie? întrebă pe un ton morocănos şi nemulţumit.

— Dacă veniţi câţiva să mă ajutaţi, termin cât ai zice peşte, îi spuse Bolan.

Omul smuci din cap în semn de acceptare iritată.

— Te ajut eu. Ce fa…?

— Am nevoie de doi oameni, insistă Bolan.

— Mai e unul p-aici. Să-l…

— I-am dat altceva de lucru, nu se lăsă Bolan. Am nevoie…

— Ei, pe mă-sa-n pod! se enervă pistolarul. Nu mai e nimeni altul aici! Ia ia-ţi afurisita aia de…!

— Okay, okay…

Bolan îl luă de braţ şi-l duse la piscină. Bucătăreasa intră înapoi în casă.

— Cred că ne putem descurca şi singuri, flecări Bolan. Necazu' e aici jos la piscină. Înţelegi, chestia…

Tocmai dăduseră colţul spre bazin; văzând apa, individul reacţionă vizibil.

— Rahat, ce-i asta? ţipă el.

— Furtună electrică, pricepi, explică Bolan foarte serios. Inductanţa din bazin în cablurile electrice, pricepi.. Vino-ncoa, să-ţi arăt.

Păşise chiar lângă marginea bazinului şi se uita în apă.

Pistolarul se apropie şi el şi i se alătură pe margine, alunecându-şi încet mâna spre tocul pistolului. Se opri lângă Bolan şi-şi duse o mână la ceafă, în timp ce ochii îi rătăceau neîncrezători peste apa roşie şi cabinele plutitoare.

— Electronii sunt nişte adevăraţi drăcuşori, continuă Bolan pe acelaşi ton grav. Puterea atomului, ştii şi tu.

— Tot nu pricep, murmură pistolarul.

Mâna lui nimerise în sfârşit conturul liniştitor al pistolului şi acum începea încet de tot să-l scoată. Dar şi mâna lui Bolan fusese ocupată. Cuţitul de vânătoare ţâşni în sus şi reteză venele, arterele şi tendoanele mâinii ce căuta pistolul. Omul scoase un muget de surpriză şi sări în lături, dar lama lungă şi latră găsise repede o altă ţintă, adânc în abdomenul lui, şi acum aluneca înapoi, spre suprafaţă, răsucindu-se în timp ce ieşea. Apucându-l de gât, cealaltă mână a lui Bolan îl împinse uşor, şi apele stacojii primiră un alt vizitator.

Bolan curăţă lama încă o dată, murmură „nu există moralitate într-un război sfânt" şi se întoarse la casă.

Bucătăreasa îl întâmpină în prag.

— Tot stinse-s, se plânse ea.

— Trebuie să se aranjeze, o linişti el. Mai bine intru să mă uit niţel.

Femeia dădu din cap şi îi făcu loc să treacă. Bolan intră şi se uită în jur prin bucătărie.

— Simţiţi mirosul? o întrebă.

— Friptura, răspunse ea neliniştită.

— Nu… ceva nu e în regulă, o contrazise el. Aţi face mai bine să ieşiţi… să vă depărtaţi bine de casă.

Ea dădu repede din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Mai e cineva în casă?

Femeia făcu semn că nu şi fugi afară. Bolan acţionă rapid, traversă bucătăria şi trecu de sufragerie, urcă scările până la primul etaj. Scoase cuţitul de vânătoare şi inspectă fiecare dormitor în parte, sfâşiind fiecare saltea de la un cap la altul, treabă care nu-i luă mai mult de două minute. Reveni în living, unde observă un portret mare al lui Walter Seymour atârnat deasupra căminului. Bolan ţinti cu .32-ul său şi-l goli în portret, găurind cei doi ochi. Reîncărcă pistolul, îl puse înapoi la brâul pantalonilor şi se duse la bucătăreasă, care-l aştepta pe pajişte.

— Am auzit explozii, ţipă ea surescitată.

— Da, doamnă, spuse el şi trecu mai departe fără niciun alt cuvânt.

Femeia tropăi după el.

— Să chem pompierii? întrebă gâfâind.

— Nu, doamnă, spuse şi se întoarse spre ea fixând-o gânditor. Ăăăă… nu faceţi parte din familie, nu-i aşa?

Ea clătină din cap.

— Numa’ muncesc aici, ţipă ea strident.

— Atunci vă sfătuiesc să vă găsiţi de muncă în altă parte, şi cât mai repede.

— De ce?

— Pentru că patronul dumneavoastră nu mai are mult de trăit, d-aia. Să-i şoptiţi asta.

Bolan scotoci în sacul de muselină, localiză un obiect metalic, îl scoase şi i-l apăsă femeii în mână.

— Ce-i asta? întrebă ea cu priviri tulburate de zăpăceală.

— Daţi-i asta domnului Seymour. Spuneţi-i că-i de la Executor. Spuneţi-i că atâta va fi tot când îi va suna ceasul. Atâta va fi tot. Priceput?

Femeia clătină încet din cap şi aduse obiectul în dreptul ochilor, ca să-l vadă mai bine.

— A primit şi fi-miu una din asta, bolborosi ea şoptit. E o

insignă de ţintaş de frunte, sau cam aşa ceva.

— Da, doamnă. Daţi-i-o domnului Seymour şi transmiteţi-i mesajul.

— Nu eşti de la electricitate, îi pică ei fisa într-un târziu.

— Nu, doamnă. Casa nu are nimic, dacă vreţi să intraţi.

O lăsă acolo, pe pajişte, şi el traversă iarăşi întinderea de iarbă spre gard, ieşi prin aceeaşi spărtură şi înapoi la maşină. Puse brâul de scule şi salopeta în portbagaj, urcă la volan, îşi aprinse o ţigară şi-şi cercetă mâinile, să vadă cât tremură şi cât nu. Tremurau puţin. E-n regulă, îşi spuse, tremurau exact cât trebuia. Porni motorul şi o luă încet din loc, pe aceeaşi alee pentru gunoieri, i-ar fi plăcut să mai zăbovească niţeluş, să vadă cum avea să reacţioneze Seymour când va băga de seamă că i-a fost încălcat perimetrul de apărare, şi încă de Executor însuşi – dar va avea timp altă dată pentru asta. *Dacă* nu cumva timpul era deja măsurat pentru Executor. Acum o să urmeze o leapşa în toată regula, de asta putea fi sigur. Ziarele or să intre şi ele în joc; poliţia va avea şi ea de îndurat presiuni, şi asta era cert. Un nebun umbla liber prin Pittsfield. Bolan rânji şi-şi îndreptă limuzina spre un drum ce urca spre autostradă. Nebun obsedat de o cauză. Cel mai important lucru era altul: Casa Mafiei va fi scuturată din temelii şi până-n pod. El le arătase cât puteau fi de vulnerabili. Bătălia va deveni o afacere personală, foarte personală. Nu va mai fi o chestie de contract de ucidere cu sânge rece; ci un război al emoţiilor, al fricii, o ameninţare permanentă cu moartea neaşteptată. Adică genul de război pe care-l ducea Bolan. Genul de răfuială în care era el expert. Fără îndoială că Mateii vor recunoaşte acest lucru. S-a produs o breşă în sistemul lor, şi ei ştiu al dracului de bine acest lucru.

4
Înţelegerea

Bolan se opri la telefonul public, introduse o fisă şi formă numărul de la poliţie.

— Cu locotenent Weatherbee, Criminalistică, ceru el centralistei.

Aşteptă fredonând încetişor, apoi auzi mârâitul binecunoscut al detectivului:

— Weatherbee.

— Bolan.

— Aha? Păi, ăăă, de unde, ăăă, de unde telefonezi, Bolan?

— Lasă-te de cioace, locotenente, îl avertiză Bolan. Am vrut doar să-ţi spun că încă e în vigoare contractul.

— Mda, hm, ai fost ocupat, foarte, foarte ocupat; nu-i aşa?

Bolan chicoti.

— Urlă? întrebă.

— Încă nu le-au crăpat bojocii, atâta tot. E un mandat de arestare aici, pe numele tău. Incendiere premeditată, atac, atac premeditat, atentat – mai vrei?

— Nu, scuteşte-mă, îi sugeră Bolan. O să mai ai de adăugat câteva până la sfârşitul zilei.

— De ce-ai sunat, Bolan? întrebă detectivul cu o voce vădit neliniştită.

— Vreau să-ţi cer o favoare.

— Ce vorbeşti? Te pomeneşti că vrei să te predai? Asta este cea mai bună favoare pe care ţi-o pot oferi: celula.

Bolan pufni în râs.

— Nu chiar. Ceea ce te rog este să-l muţi pe frate-meu într-un salon al poliţiei, la spital.

— Oho, am făcut asta încă de dimineaţă.

— Foarte bine gândit, exclamă Bolan fără să-şi ascundă surprinderea.

— Aşa e, eu unul mă gândesc la multe chestii, ca de exemplu la cum ai reuşit în sfârşit să te izolezi de toată lumea, nu-i aşa?

— Poate.

— Poate pe dracu’. Ai rupt-o-n fericire, sergent. Toată lumea-i

după tine, chiar şi armata. Ăia de la CID tocmai au plecat.

— Presupun că nu ţi-ai pierdut vremea chemându-l, făcu Bolan ţâfnos de-a binelea.

— Ne-ne, nu eu. Cineva cu influenţe politice a tras semnalul, bag mâna-n foc. Fac pe ei de frică, Bolan.

— Nu prea pari furios pe mine.

— Nici nu sunt. Mor de încântare, evident neoficial. Şi tot neoficial sunt o grămadă p-aici care-s de partea ta. Da' să nu te aştepţi la nicio manifestare de simpatie. Când e vorba de lege, Bolan, eşti la fel de ticălos ca şi cei mai buni ai lor – şi, ascultă la mine… ăăă, stai niţel.

Bolan auzi bolborositul vocilor, apoi locotenentul reveni la aparat.

— Ai fost cumva prin zona Portal? îl întrebă cu o voce oarecum înviorată.

— Tot ce se poate.

— Prin apropierea casei unuia Walter Seymour?

— Posibil.

— Aha-ha. Păi… Alte zgomote de fond şi iarăşi în microfon: La lista de arest poţi să mai adaugi două crime de gradu'ntâi. Ai face mai bine să te faci încoa, Bolan. Ai întrecut prea de tot măsura.

— Încă nu.

— *Ce?*

— Încă nu de tot. Răfuială necondiţionată, Weatherbee. E mai bine să pricepi asta. Şi să-ţi mai spun ceva. Să nu care cumva să trimiţi caraleţii în civil după mine. Împuşc tot ce mişcă împotriva mea, dacă nu ştiu exact că vine de la oficiali.

— Adicătelea n-ai trage-n poliţist?

— N-aş prea. Deci, am un program încărcat, aşa că pun punct. Mi-a făcut plăcere conversaţia.

— Bolan – informatorul ăla de care-ţi spuneam…

— Aud?

— Tocma' m-a sunat pe celălalt fir. Vrei să mai afli nişte informaţii interesante?

— Ador bârfele, se veseli Bolan. Weatherbee îşi drese îndelung glasul.

— Mă tem că n-o să-ţi placă picanteria asta. Contractul ăla a fost mărit. Acum nici zece minute. Sezon deschis de vânătoare după unu Bolan-Vără-Cuţitu, şi nu e gangster pe Coasta de Est

care să nu intre-n joc. Acuma valorezi o sută de mii muşcat din ţărână, amice. Îţi place cum sună?

— Care va să zică, s-au căcat pe ei, *acesta-i* adevărul.

— Băi, cretin imbecil, chiar nu vezi ce-ai făcut? Îi aduni pe toţi asasinii din zece state în oraşul nostru.

— Exact asta şi vreau, i-o tăie Bolan. Şi voi, tablagiii va trebui să intraţi pe teren de pe tuşă, da?

— Bolan, eşti complet imbecil! Tu...

— Sunt catalizator, locotenente! Le-am dibuit putoarea sub învelişul de respectabilitate; şi acum vei fi nevoit să iei măsuri, nu-i aşa?

Vocea furioasă a detectivului făcu să vibreze membrana receptorului.

— Şi cu tine o să facem ceva, Bolan.

— Văd că ne înţelegem între noi, replică plat Executorul.

— Mda, ne înţelegem. Dar, Bolan...

— Încă mai sunt aici.

— Nu trage-n poliţişti...

— N-aş prea.

— Mai bine să n-o faci! Cum ziceam, ai oarece manifestări de simpatie p-aici pe la noi, dar...

— Ne înţelegem, i-o retează iarăşi Bolan.

Închise, surâse, se întoarse la maşină. Se uită la ceas şi văzu că era trecut de patru după-masa. Abia dacă mai avea vreme să ajungă la birourile *Triangle*. Zâmbetul i se lărgi; porni motorul şi se înscrise în circulaţia orelor de vârf. Se gândi la Weatherbee şi pufni în râs, cu toate că avea un sentiment de compasiune pentru poliţistul ăsta mult prea serios. Era tare bine să-i înţelegi pe oameni, îşi zise Bolan. Înţelegerile astea erau foarte importante la vreme de război. Erau chiar cele mai importante. Or, el acum avea nevoie să cimenteze o înţelegere cu Mafia – o înţelegere financiară. Făcu stânga pe o stradă laterală şi se îndreptă spre compania de credite.

5
O tranzacţie curajoasă

Bolan păşi pragul la cinci fără cinci, închise bine uşa, o încuie, apoi trase jaluzeaua. Fata de la ghişeu se uita la el extrem de surprinsă, în schimb Bolan îi flutură legitimaţia ştanţată în folie de plastic, pe care o primise de la Turrin.

— Pentru azi aţi isprăvit programul, se răsti el.

Ochii lui fulgerară spre uşa închisă din spatele pereţilor din lemn şi plastic a cabinelor pentru interviuri.

— Cine-i acolo? întrebă aspru.

— Nu-numai domnul Thomas, se bâlbâi fata.

O altă tinerică îşi iţi capul din spatele unui grilaj. Bolan îşi întoarse imediat privirile spre ea.

— Eşti casiera? o întrebă.

— Da, domnule, răspunse aproape fără să răsufle.

— V-aţi pus la punct socotelile zilei?

Ea dădu din cap.

— Da, domnule, tocmai le făceam.

Bolan se mută în spatele ghişeului.

— Puneţi totul grămadă şi duceţi în biroul lui Thomas, şi bani şi tot.

O trase pe fata de la ghişeu în picioare şi o împinse încet spre biroul din spate.

— Intră acolo şi spune-i lui Thomas să-şi pregătească registrele pentru revizie contabilă de sondaj. Totul pe masă, vă rog.

Zăngăni grilajul de la cuşca în care stătea casiera.

— Lasă-mă să intru să te ajut, se stropşi el.

Fata de la ghişeu se răsuci spre el cu o expresie de suferinţă pe chip.

— Am… am uitat cum vă numiţi, bâigui ea.

— Zi-i doar că sunt de la biroul lui Plasky, aproape că zbieră el. Mişcă… mişcă! Doar n-am să stau toată noaptea!

Fata dădu din cap şi se repezi spre biroul din partea cealaltă, ciocăni uşurel în uşa închisă, apoi dispăru înăuntru. Bolan luă de pe masă o tavă de lemn pe care începu să îngrămădească banii

pe care-i scotea casiera din sertar.

O clipă mai târziu, casiera şi Bolan năvăliră în biroul personal al directorului.

— Nu cred… se răţoi Thomas la Bolan.

— În regulă, nici să nu crezi, i-o reteză Bolan. Nu eşti de multă vreme aici ca să începi să ai păreri.

Înfipse un deget în direcţia marii uşi de oţel.

— Deschide seiful, ordonă el.

Faţa tânărului trăda un puternic conflict interior.

— Aş dori să văd, ăăă, legitimaţia, îndrăzni el.

Bolan mai flutură o dată cartonaşul de plastic, îl ţinu în faţa ochilor lui preţ de o clipă, apoi îl vârî la loc în buzunar. Zâmbi deodată, un tentacul cald de prietenie.

— Ascultaţi, nu fiţi chiar atât de nervoşi, le spuse blând. Plasky e de părere că asemenea controale inopinate vă ţin pe fază tot timpul. N-aveţi de ce să vă faceţi griji, sunt sigur de asta. Deschide seiful, să isprăvim odată cu chestia.

Ezitând, şovăitor, Thomas începu să mişte cifrele cifrului, apoi învârti de roata cea mare şi deschise uşa cu o smucitură.

— Ce bani ai în cont? întrebă Bolan direct.

Casiera îi dădu directorului o foaie de hârtie bătută la maşină. Directorul se uită la ea.

— Patruzeci şi două de mii, şase sute optzeci şi nouă şi patru zeci de cenţi, murmură.

— Ah, la dracu, nu cifra *asta*, pufni Bolan exasperat. Banii în *numerar*, Thomas, naiba-n ea, nu parale şi părăluţe.

Tânărul clipi nedumerit, păşi în încăperea tezaurului, glisă un perete de oţel şi scoase la iveală o valiză mare de piele.

— De ce n-aţi spus aşa de la început? îi reproşă el ţâfnos.

— Deschide-o, ordonă Bolan.

Thomas pescui o cheie dintr-un loc numai de el ştiut, o introduse în broască, apoi aruncă o privire către cele două tinere care stăteau în mijlocul biroului neştiind ce să facă. Bolan pricepu imediat privirea tânărului.

— Voi două aşteptaţi în biroul de afară, zise.

Fetele se uitară una la alta şi ieşiră. Thomas aduse valiza pe biroul lui, o deschise şi se uită la Bolan.

— Sper, în numele Domnului, că nu ai de gând să-i numeri, făcu el distrus.

— Cât?

— Două sute cincizeci de mii.

— Cu chitanţă?

Directorul dădu din cap şi luă foaia de hârtie care se găsea în buzunarul valizei. Bolan se prefăcu preocupat de lista de cifre, mormăi un „Mh-mh” şi se reîntoarse la sala tezaurului.

— Mai exact, cam ce căutaţi? vru să ştie Thomas.

— Vino-ncoa să-ţi arăt.

Îl apucă de guler, îl smuci în încăperea tezaurului şi-l izbi cu capul de peretele de oţel. Picioarele se muiară pe loc, trăgând şi corpul după ele jos pe podea. Bolan păşi peste el şi începu să care la dosare şi registre în birou. Goli complet camera seifului, îndesă în valiza deschisă tot ce putea găsi bani lichizi, iar cu restul de hârtii făcu un morman în mijlocul podelei. Închise uşa de oţel cu o izbitură, o încuie, aprinse bricheta şi dădu foc mormanului de hârtii, luă valiza cu bani şi ieşi în încăperea în care erau cele două tinerele.

— Toate dosarele voastre aici, aici pe podea, se zborşi el.

Fetele se priviră, apoi începură să deschidă sertarele şi să scoată pe tejghea tot ce era hârtie şi dosar.

— Ia nu vă mai mocăiţi atâta, se răsti el. Ăsta-i caz de urgenţă.

Împinse maldărul de hârţoage pe podea, apoi se duse la un fişier de metal şi se apucă să răstoarne conţinutul sertarelor. Câteva minute mai târziu, un rug ardea cu vâlvătaie în biroul din faţă, iar ochii celor două domnişoare reflectau senzaţia tot mai intensă că aveau de a face cu un nebun.

Bolan o apucă de braţ pe casieră, îi apăsă în palmă o medalie de ţintaş de elită şi vorbi calm:

— Spune-i lui Plasky aşa, „Executorul a spus c-a fost uşor ca bună-ziua”.

— C-ce?

— Spune-i ce ţi-am zis, şi-atâta. Ăăă, şi aţi face bine să-l scoateţi pe gagiu’ ăla din sala tezaurului până nu se aprinde toată coşmelia asta. Şi încă ceva – transmite-i mulţumiri lui Plasky pentru parale, îmi vor prinde foarte bine.

Înhăţă valiza şi se îndreptă spre uşă, în timp ce fetele se şi repeziseră spre biroul şefului lor. Bolan chicoti şi ieşi pe trotuar, închizând bine uşa în urma lui. Revenise la locul crimei, şi, Dumnezeule mare, comisese încă una şi, Dumnezeule mare, se întrebă ce va zice Familia de data asta. Bănui că aspectele

financiare erau considerate de către foştii Matei ca o problemă fundamentală. Şi mai era sigur şi că, fără îndoială, el unul ştia cum să lovească un *Mafiot*. Dădu colţul, urcă în maşină şi tot timpul până acasă chicoti încântat.

6
Consiliul

— Ascultă, trebuie făcut ceva cu curva aia de gagiu, scrâşni Seymour. Peste tot dă iama – nebun ca o căţea în călduri – peste tot în pasca mă-sii, şi arde, omoară, fură şi… şi…

— Io' te cin' se plânge, îl luă Turrin peste picior.

— Da, bă, mă plâng! spumegă Seymour. Gagiu' a fost cristelniţa ta de gagiu'! Nu l-ai putut mirosi pe şpalarete că-i trombonist? Bă, vierme, bă, lepădatule, bă – Isuse Cristoase, orice macaronar imbecil ar fi ştiut că şpalaretele e trombonist! Dacă nu te-ai linge cu nefututele alea ale tale în pasca mă-sii, poate c-ai…

Turrin sări în picioare şi-i arse un pumn individului care-l chinuia. Seymour se dădu ameţit câţiva paşi îndărăt, faţa i se albi, mâinile se zbătură după ceva ce putea fi folosit drept armă şi nimeriră peste o figurină decorativă.

Nat Plasky se băgă între ei fluturându-şi disperat braţele.

— Ho! Ho! Ajunge! urlă el. Nu credeţi că asta şi urmăreşte căţeaua! Vrea să ne sărim unu' altuia de beregată. Ho, am spus!

Buzele lui Leo Turrin tremurau de furie, dar dădu din umeri, îşi încleştă mâinile una de alta şi se lăsă înapoi în scaun.

— Îmi pare rău, Leo, făcu Seymour umil. Mi-a scăpat chestia aia cu macaronaru'.

Turrin dădu din cap fără să spună ceva şi-şi aţinti gânditor privirile la vârful pantofilor.

— Omul va fi foarte supărat din pricina sfertului ăla de milion, spuse Plasky după un timp de tăcere.

— Punem noi din nou mâna pe ei, dădu Seymour din cap.

— Bineînţeles, rânji domol Turrin.

— Aproape că nici nu-mi vine în minte cum arăta gagiu', mărturisi Plasky. L-am văzut doar de două ori, şi atunci pentru câteva minute. Cum paşte-le mă-sii de-a ştiut de banii organizaţiei că erau în hruba aia? Aud? Cum de-a ştiut?

— Nu ştii cum? cârâi Turrin. E Fantomă-n pământufu' mă-sii. Şi pasca ei de Fantomă ştie tot.

— Şi eu care credeam că e umbră, îl îngână Plasky.

— Ia mai tăceţi naibii din gură! grohăi Seymour.

— Ee, ne trecem şi noi timpul, toarse Plasky blajin.

— Atunci trosneşte-ţi degetele sau orice altceva, mugi Seymour. Se uită la ceas. Trebuie să sosească şi ceilalţi.

Turrin se ridică din scaun şi se duse la bar, umplu pe jumătate un pahar cu whisky, adăugă un cub de gheaţă şi întorcându-se la locul său, bău posomorât.

— Problema, se porni Turrin deodată, e că voi gaşperii nu-l ştiţi pe tipu' ăsta. Eu îl ştiu. Îl cunosc. Şi mă ia cu tremuriciu'. Zău, pe cuvânt. Mă ia cu tremuriciu'. Gagiu' e o maşinărie de război, pe cuvânt. Am avut odată un sergent aşa ca el, aşa cam ca ăsta. Şi m-a făcut să mă cac pe mine de frică, zău. Şi aşa e şi cu Bolan. Vă zic, gagiu' ăsta…

— Ia mai taci dracu' odată! ţipă Seymour isteric.

— Nu, n-am să tac dracu' se încăpăţână Turrin. Trebuie să ştiţi cu cine aveţi dureri de cap. Numa' uitaţi-vă la asta, numa' la asta: *Tupeu'* gaşperu' ăsta. Într-un interval de – cât? – trei-patru ore? – ne pocneşte, zbang! zbang! zbang! ca o pendulă. Îmi face scrum mândreţe de palat, transformă în epavă un automobil de opt mii de dolari, mă sperie de fac pe mine, face praştie piciorul lui Jack, terorizează şi distruge-n paştele mă-sii totul… Se opri şi mai luă o înghiţitură nervoasă din pahar… – după care o şterge şi apare câteva minute mai târziu la *mine acasă* – *la mine acasă*, ţine minte, are o conversaţie mică, de dragu' pălăvrăgelii, de turnătorie cu nevastă-mea, şi măiculiţă Doamne că asta-i altă poveste… Râse la fel de nervos… şi după care pac! se arată la vizuina lui Seymour, vopseşte în roşu piscina, aruncă înăuntru două cabine şi cadavrele înjunghiate ale lui Paul şi Tony, taie liniile telefonice, cablurile electrice, sfârtecă paturile – presupun că numa' ca să ne arate ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi fost vreunu' în ele – şi descarcă cinci gloanţe în măreţul tablou al lui Walt – cum să zic, chestia asta ar ajunge unuia timp de o săptămână – da' nu – el încă nu a isprăvit, se repede la *Triangle*, arde toate registrele de credite şi împrumuturi, îl închide pe Thomas în casa seifului şi pleacă frumuşel cu un sfert de milion de verzi, care-s banii noştri. Am mai avut eu un sergent d-ăsta. I se pusese pata să reguleze toate paraşutele din Singapore, da' pe blat, şi aproape c-a reuşit.

— Ai isprăvit cu elogiile? întrebă Seymour cu glas de gheaţă.

— Mda. Am isprăvit. Şi cred că ar trebui să propun consiliului să o ştergem cu toţii din oraş pentru o vreme. Avem oricum nevoie de o vacanţă; i-am promis nevesti-mii că o duc la Acapulco, să ne distrăm niţel. Să-i lăsăm pe băieţii cu contractu' să-şi bată capu' şi noi ne întoarcem după ce s-a isprăvit totul.

Plasky pufni într-un râs nervos. Seymour se holba la Turrin cu un dispreţ rece. Exact în acea clipă, uşile duble se deschiseră şi patru oameni îşi făcură intrarea, ca un fel de gardă de onoare pentru un bărbat mai în vârstă care mergea între ei. Cei trei deja prezenţi în cameră se ridicară imediat în picioare. Garda de patru se răspândi în cameră, unul postându-se în dreptul uşii. Al cincilea, un bărbat la aproape şaizeci de ani cu păr alb şi faţa numai bunătate, dădu mâna cu ceilalţi trei, inspirându-le curaj cu privirile sale şi cu strângerea de mână. Apoi ocupă locul din capul mesei.

— Bun, să vedem ce se petrece, ai? întrebă blând, trecându-şi privirile de la Seymour la Plasky şi Turrin şi înapoi la Seymour.

— E descreieratu' ăsta, Bolan, explică Seymour cu voce înăbuşită. Lovitura nu a reuşit. Cred c-a scos mai repede pistolu' decât băieţii din Philadelphia. Cum-necum, i-a curăţat el în loc să fie invers.

— Da, am aflat asta, vorbi domol omul cu părul alb.

— Bun, şi-acum l-a apucat strechea, se băgă în vorbă Plasky. A făcut numa' bazaconii peste tot în oraş. Mi-a atacat sediul de acţiuni şi a şters-o cu traista cu bani – un sfert de milion de dolari.

— Mi-a dat foc, de-a ars până-n temelii, la minunea mea de palat al plăcerilor şi mi-a terorizat nevasta, le enumeră Turrin cu privirile aţintite la degetele de la mâini.

— Mi-a omorât doi dintre băieţi, se plânse Seymour. A făcut prăpăd şi la mine.

— Făcut prăpăd?

Seymour dădu din cap şi începu să enumere:

— A aruncat vopsea în bazin. A distrus două cabine. A tăiat cablul electric şi cel de telefon. Mi-a sfârtecat toate paturile. Ridică din umeri: Eu aşa consider, c-a făcut prăpăd.

— A-mpuşcat şi portretul în ulei, mai adăugă Turrin, cu un zâmbet în colţul gurii. Ştii chestia aia de deasupra căminului, tabloul ăla gen Preşedintele Comitetului.

— Da-i vorba de-un singur soldat, sau de o armată? se

interesă bărbatul ridicând din sprâncene.

— Un lunatec! explodă Seymour. Ascultă, Sergio, zău că trebuie să *facem* ceva cu descreieratu' ăsta!

— Prin urmare, ce-aţi făcut voi? se interesă mai sus numitul Sergio.

Cei trei bărbaţi schimbară priviri stingherite.

— În afară de faptul că v-aţi pitit pe unde-aţi nimerit, tuşi delicat bătrânul. Oare a devenit organizaţia chiar atât de şubredă? Atât de şubredă încât un om, da, un singur om poate zburătăci întreaga organizaţie prin ce găuri apucă fiecare?

— Ăsta nu-i un tip obişnuit, se apără Turrin. Am avut odată un sergent…

— Fir'ar să fie, pentru Dumnezeu, tacă-ţi fleanca şi scuteşte-mă cu curva aia de sergent fustangiu al tău! explodă Seymour.

Turrin ţâşni în picioare şi-l ameninţă cu pumnul.

— Mai deschide tu gura despre curvele mele şi-ţi ajunge asta-n cur, domnule inspector – priceput? Uite-aşa, prin gât ţi-o scot!

— Stai jos şi tacă-ţi fleanca, Leopold! se răsti Sergio. De ce vă repeziţi aşa unul la altul? Doar avem un duşman comun, sau n-aveam? Îl ţintui cu degetul pe Walt Seymour: Şi toată chestia asta este, până la urmă, doar vina ta, Walter, adăugă el. Oare eşti tu capabil să vezi atâta lucru? Cea dintâi greşeală a fost a ta. L-ai acceptat, şi astfel i-ai dat posibilitatea să ne cunoască. Eşti capabil să vezi asta? Şi acuma, avantajul este al lui. Poa' să se dea la fund şi să ne facă să adulmecăm după el. Asta ne va costa bănet, nu glumă, bănet, nu glumă.

— Eu l-am dibuit de la bun început, mârâi Seymour. Plasky e ăla care l-a adus. Eu l-am dibuit că-i un fel de capcană. Numa' că l-am aşteptat să se dea singur de-a berbeleacu'.

— Căcat cu ochi ce eşti! rânji ameninţător Turrin. Pe cin' crezi tu că dă el de-a berbeleacu? Aşa crezi, că se dă singur?

— *Fleanca, auzi,* zbieră bătrânul fără să-şi mai ţină în frâu furia. Prostia s-a făcut şi cu asta s-a terminat. Priceput? S-a terminat! Încă una, doar încă una, şi strângem toată Familia în Consiliu şi prostia asta va isprăvi în râu! Priceput? Aţi priceput?

— Da, Sergio, scânci umil Turrin.

— Aud? şi ochii bătrânului scăpărau cuprinzându-i pe cei doi în flăcările lor.

— Desigur… desigur, Sergio, se precipită Seymour.

— Înţeleg, Sergio, îl asigură şi Plasky.

— Acum douăzeci de ani n-aş fi stat la masă cu asemenea iepuri, reluă bătrânul. Da' treacă, ascultaţi la mine. Am lansat contractul deschis pentru Bolan al vostru. Da' să nu vă culcaţi pe urechea dreaptă. Acuma aveţi bani, aveţi minte, aveţi putere şi sunteţi *Mafioţi*! Acuma, de ce să-i pese lui Sergio de Bolan ăsta, ei? Umblă Bolan după Sergio? Nu. Nu. Bolan umblă după Walter, şi Leopold şi Nathan, ei? Bolan nici măcar nu-l cunoaşte pe Sergio. Corect?

Pocni din degete spre un bărbat rămas lângă perete, şi cu cealaltă mână făcu un gest, semn că voia să bea. Omul se răsuci spre bar, turnă vin într-un pahar şi repede se apropie de masă, punând paharul în faţa bătrânului. Acesta sorbi tacticos. Ceilalţi nu scoteau un cuvânt. Omul care a adus vinul se întoarse la locul lui de la perete. Sergio sorbi din nou, apoi lăsă paharul pe masă.

— Da' n-are importanţă, continuă el. Sergio a pus la bătaie o sută de mii de dolari pentru apărarea gâtlejurilor voastre. *Familia* are grijă, cred că vedeţi. Numa' să vă îngrijiţi să meritaţi grija asta. Ei?

În aceeaşi clipă, fereastra cea mare din partea cealaltă a încăperii păru să explodeze. Tipul care adusese paharul cu vin scoase un geamăt şi se prăvăli cu faţa în jos la pământ. Paharul care conţinuse vinul se făcu nevăzut, rămase numai vinul, într-un ochi de lichid pe suprafaţa mesei. Poc-ul uşor întârziat al puştii de mare calibru îi scutură din paralizie pe cei patru care stăteau la masă şi-i aruncă la podea la adăpostul mesei, cu feţele schimonosite de teama că se apropie ziua Judecăţii de Apoi. Exploziile îndepărtate se rostogoleau fără încetare şi şuieratul gloanţelor care ricoşau din piatră, sau pocnetul înfundat al celor care se înfundau în lemn mărturiseau suficient de multe despre cauză şi efect.

Tirul se încheie la fel de brusc precum a început. Turrin îşi înălţă capul şi se holbă la ochii îngroziţi ai lui Sergio, cel cu părul alb. Plasky şi Seymour grohăiau de spaimă. Ceilalţi patru bărbaţi erau împrăştiaţi care-ncotro pe podea, în mormane contorsionate.

— Acum te ştie, Tata Sergio, declară Turrin cutremurat.

Buzele bătrâne dezveliră dinţi care luceau mat, şi un pumn cât o ghiulea izbi neputincios podeaua.

— Puneţi labele pe el! şuieră Sergio. Puneţi labele pe Bolan

ăsta! Pricepeţi! *Puneţi labele pe Bolan ăsta!*

7
Gafa

Era timpul să o ia din loc. Executorul nu-şi putea îngădui să petreacă prea mult timp într-un singur loc, oricare ar fi fost acela. Astfel că s-a îmbrăcat într-un combinezon de luptător de noapte, negru mat. Pistolul de calibru .32 a fost înlocuit cu unul automat de .45, din dotarea armatei americane, pe care şi l-a prins la brâu. În picioare avea tenişi negri, iar pe cap o beretă, neagră şi ea. Se admiră într-o oglindă şi izbucni în râs. Combinezonul strâns pe trup îi dădea aerul unui personaj din benzile desenate. Oricine ar fi dat nas în nas cu el pe stradă şi-ar fi putut închipui că omul mergea la un bal mascat. Marlin-ul şi valiza cu banii Mafiei erau deja puse în maşină, împreună cu obiectele de uz personal. Mai dădu o dată roată apartamentului, ca să fie sigur că nu rămăsese nicio urmă care să-l fi trădat că a locuit acolo, apoi luă sacul şi plecă. Era două douăzeci dimineaţa. Se îndreptă direct spre casa lui Leo Turrin şi ajunse acolo cu câteva minute înainte de ora trei. Un cartier elegant, cu străzi cotite şi case de oameni înstăriţi. Bolan îşi lăsă maşina pe o stradă din spatele casei lui Turrin, sări peste un gard şi tăie printr-o altă curte ca să ajungă exact în spate. La câţiva metri mai încolo se auzi hămăitul unui câine. Bolan se căţără pe garajul lui Turrin şi se întinse pe panta cufundată în umbră, cercetând casa pentru a-şi putea da seama cum erau aşezate camerele. O lumină palidă ardea la parter, în spatele unui geam mat, semn că acolo era o baie. O altă lucire slabă venea dintr-o încăpere de la etaj. Bolan îşi aminti că în familia lui Turrin erau trei copii, şi încercă să-şi imagineze pe unde puteau fi aşezate dormitoarele. Lumina asta de sus, hotărî el, venea din camera de joacă, sau poate dormitorul unuia dintre copii. Iarăşi făcu un efort să deseneze în minte planul casei, dar arhitectura exterioară era prea neobişnuită ca să ofere indicii precise despre structura interioară. Ferestrele păreau să fie de genul celor care se deschid cu manivelă, şi, după câte putea el vedea, toate erau bine închise.

Cineva ieşi în prag şi linişti câinele care încă lătra. Bolan

cumpăni cele văzute şi se uită în jurul său după ceva cu care să poată face zgomot. Desprinse o ţiglă din muchia de sus a acoperişului şi o azvârli jos în curte. Ţigla nimeri pe o masă de metal şi scoase un zăngănit răsunător, se sparse în cioburi, cu mult zgomot, pe dalele pavajului, după care zgomotul se risipi. Pe Bolan îl dureau ochii de efortul de a cuprinde în unghiul vederii toate ferestrele deodată. Şi efortul n-a fost în zadar. O perdea se clinti la o fereastră din colţul de sus. Cineva se uita afară, dar Bolan mai mult îl simţi decât îl văzu. Mai desprinse o ţiglă şi repetă figura. Perdeaua fu brusc smucită la o parte şi în aceeaşi clipă se aprinse şi lumina. Bolan apucă să-l vadă pe Leo Turrin fugind repede din dreptul ferestrei, şi înainte ca perdeaua să cadă la loc, mai prinse şi chipul unei brunete întinse pe pat, ţinând încă mâna pe întrerupătorul veiozei. Bolan rânji când şi-l închipui pe Turrin trăsnit de gestul nevestei lui. Rămase nemişcat, în aşteptare, urmărind – şi iar fu răsplătit. Îmbrăcat în pijama, Turrin ieşi în curte, târându-se de-a lungul peretelui prin umbră. Intenţia lui părea să fie aceea de a da colţul casei. Bolan zâmbi mulţumit. Turrin ajunse la colţ, unde rămase perfect nemişcat. Cu siguranţă că era înarmat. Amândoi se jucară de-a aşteptatul câteva minute bune, apoi o umbră pluti, traversând curtea şi se izbi de peretele lateral al garajului. Bolan zâmbi. Acelaşi joc, aceleaşi reguli, îşi zise în sine. Deodată, prada nu se mai zări. Îşi ţinu respiraţia şi aşteptă, scrutând întunericul, recunoscând avantajul pe care i-l oferea înălţimea. Era conştient şi de un alt avantaj. O femeie cu trei copii, carne din carnea adversarului, se găseau în acea casă – punct de presiune pentru intrus. Bolan se miră oarecum că Turrin nu i-a evacuat pe civili, dar nu avea timp să stea şi să caute un răspuns acceptabil. Individul reapăru în colţul îndepărtat părând să-şi întoarcă direcţia de atac spre celălalt flanc.

Bolan îşi spuse încă o dată că sicilianul era demn de tot respectul… Măcar pentru faptul că, iată, era acolo în câmp deschis, acceptând bătălia cu duşmanul, nu se pitula înăuntru împreună cu femeia şi copiii. Bărbatul ieşi acum la lumină şi chemă cu voce joasă:

— Bolan?

Bolan clătină din cap şi plescăi surd din limbă. Turrin se apropie tot mai mult, foarte încet, oprindu-se la fiecare doi paşi şi stând nemişcat, parcă pentru a asculta. În mână avea o

puşcă, acum se putea zări bine. În cealaltă mână ţinea o lanternă. Bolan cumpăni câteva clipe situaţia, timp în care îl văzu pe Turrin trecând pe lângă garaj, înspre partea cealaltă a curţii. Aproape fără zgomot, Bolan alunecă în jos pe panta acoperişului, se lăsă la fel de neauzit pe pământ şi fără teamă porni înspre umbrele casei. Auzi din nou acel slab „Bolan”, venind din colţul cel mai îndepărtat al curţii, dar el se îndreptă liniştit spre latura casei şi de acolo spre treptele din faţă pe care le urcă până la uşă. Exact aşa cum bănuia, găsi uşa întredeschisă. Rânji. Pijamaua lui Turrin nu avea buzunare, bineînţeles – şi dacă într-o mână avea o puşcă, iar în cealaltă o lanternă, era la mintea cocoşului că nu ţinea cheia de la intrare între degetele de la picioare – ca, eventual, să se închidă pe dinafară, nu-i aşa? Bolan se furişă în casă şi se opri în antreul întunecos, întrebându-se cât mai avea Turrin de gând să umble lela prin curte. Chiar că nu avea niciun chef să-l omoare pe Leo de la distanţă, cu un glonţ perfid de franctiror. Între ei fusese o oarecare relaţie de amiciţie – măcar atâta putea face Bolan, să-l privească în ochi atunci când îl omora. Poate că era o dorinţă iraţională, îşi dădea seama de asta, dar atunci şi războiul în sine era iraţional. Aşteptarea n-a fost prea lungă. Turrin reveni după un minut în urma lui Bolan, respirând apăsat. Închise uşa, o încuie şi rămase pe loc, cu spatele la musafirul neaşteptat. Bolan ar fi dorit să poată citi gândurile ce bântuiau prin mintea prăzii sale, aşa cum stătea acolo în întuneric, lângă uşa încuiata – oare la ce se gândea? – care puteau fi ultimele gânduri ale unui om condamnat?

Bolan întinse mâna şi lipi ţeava .45-ului de ceafa lui Turrin.

— Ştiam, oftă bărbatul, răsuflând precipitat. Ştiam că eşti acolo în momentul în care am răsucit yala.

Câteva clipe de tăcere, apoi continuă:

— Nu vrei să mă împuşti, Bolan – în orice caz nu înainte de a sta de vorbă.

— Scârboasă varză o să aibă nevastă-ta de strâns pe-aici, spuse Bolan liniştit.

Era întuneric beznă, dar Bolan aproape că simţea masca morţii schimonosind obrazul prăzii sale. Văzuse masca aceea şi înainte, în alte locuri; el însuşi o purtase, de multe ori, ştia cum se simţea cel care o purta, contorsionarea grotescă a tuturor muşchilor în aşteptarea loviturii finale, plexul paralizat,

apăsarea dureroasă a coastelor. Nu voia să lungească prea mult acest chin. Mâna liberă se întinse înspre bărbat.

— Dă drumul la arma, Leo, îi ordonă.

Pistolul cu ţeavă lungă se lăsă cu greu trecut dintr-o mână în alta. Bolan îl aruncă undeva în spate şi metalul cloncăni când atinse podeaua.

— Nu te pot condamna pentru ceea ce simţi, spuse Turrin cu glasul sugrumat de emoţie.

— Chiar aşa?

— Nu. Sora ta a fost un copil dulce, Bolan.

— Ai zis exact ceea ce nu trebuia, amice, spumegă Bolan înfigând fără milă ţeava în ceafa care nici nu tresări. Acuma ai să descui uşa şi ai s-o deschizi încet – *încetişor!*

— Încotro? întrebă Turrin înecându-se.

— Puţină consideraţie pentru nevastă şi copii, se răsti Bolan.

În aceeaşi clipă, deasupra capetelor lor scăpără o lumină. Bolan reacţionă automat, aruncându-se într-o parte la perete, ridicând în aceeaşi clipă arma şi întorcând-o spre neaşteptata ameninţare. Nevasta lui Turrin stătea în pragul livingului, cu faţa cuprinsă de o grimasă îngrozitoare, şi mâna întinsă către Bolan. În ultimul moment, acesta reuşi să stăpânească mişcarea inerţială a pistolului, astfel încât glonţul pătrunse deviat, în speteaza unui scaun, răsturnându-l. Bolan clipea orbit de lumina puternică şi neaşteptată a candelabrului, şi urechile îi mai ţiuiau de pe urma bubuiturii pricinuite de arma de calibru mare, amplificat şi mai mult de spaţiul strâmt al încăperii; probabil că acestea fuseseră pricinile pentru care nu observă pistolul din mâna întinsă a Angelinei Turrin, şi nici cele două pocnituri pe care tocmai le producea – pocnituri care păreau să nu aibă nicio legătură cu bruştele senzaţii de usturime din umeri şi tâmplă, dar Bolan înţelese instinctiv că fusese împuşcat. Turrin se trântise la podea şi acum se rostogolea cu disperare de nebun în partea cealaltă a încăperii. Bolan trase două focuri spre silueta care se retrăgea, el însuşi repezindu-se pe uşă afară, învins de o femeie micuţă şi un pistol de jucărie. Simţi cum îi curge sângele pe gât abia când se repezi spre spatele casei, şi se întrebă cât de grav era rănit. Fără să-şi domolească fuga, puse pistolul la loc şi sări peste gard ca şi peste un pârleaz, ceea ce-l făcu să-şi spună că nu putea fi rănit prea tare, deşi umărul începea să-l ardă cu sălbăticie. Trecu repede prin cealaltă curte şi aproape

că ajunsese în stradă când auzi urletele sirenelor. Ezită numai o fracţiune de secundă, chibzuind dacă n-ar fi fost mai bine să-şi lase maşina acolo unde era, în loc să-ncerce să-i păcălească pe poliţişti cu un automobil ca al lui şi la acea oră a dimineţii. Orice maşină aflată în mişcare devenea o ţintă mai mult decât sigură pentru caralii. Aşa că traversă în goană strada, apoi încă o curte, precum şi pajiştea deschisă ce urma. Acum nu avea nevoie decât de distanţă – cât putea să străbată mai mult pe jos şi sângerând din două răni de pistol. Păi, îşi spuse, asta şi meriţi, cretin imbecil ce eşti. A încercat să fraternizeze cu duşmanul. Nu ţine chestia. Fir'ar al dracului, în chestii de război nu există moralitate, îi razi când poţi şi unde poţi. Adică îi omori, ori eşti omorât. A învăţat lecţia asta foarte bine în junglele din Asia de Sud-Est. De ce tocmai aici şi-a găsit să o uite, în jungla Mafiei? Îşi înjură idioţenia şi grăbi pasul spre un grup de case ce se zăreau mai departe; cu o mână îşi apăsa bereta pe rana de la cap, în speranţa că putea opri scurgerea sângelui. Lumea întreagă părea înecată în urlet de sirene. Mai mult ca sigur că poliţiştii pândiseră în aşteptare, i-au jalonat posibilele sale ţinte, şi tot ceea ce au avut de făcut a fost să stea şi să-i aştepte atacul. Altă greşeală a Executorului. Trebuia să-şi regândească planul de bătaie. Acum nu mai lupta împotriva pişicherului de vietnamez, ci se răzvrătea împotriva pişicherilor de americani, şi aici nu aveau să i se îngăduie multe greşeli, poate că nu avea să i se îngăduie nici măcar aceasta. Se trăsese asupra lui, sângera de moarte, ştia şi el prea bine. Acum avea nevoie de ceva mai mult decât simpla distanţă. Şi asta ştia. Avea nevoie de un loc unde să-şi lase capul, unde să-şi oblojească rănile, un loc în care să-şi poată reface preţioasa rezervă de sânge dătător de viaţă. Executorul avea nevoie de un sanctuar. De nu, cel ce nu trebuia să o păţească avea să sfârşească executat. Un fapt la fel de cert precum moartea. Executorul a gafat.

8
Sanctuarul

Un locotenent Weatherbee, cu ochii împăienjeniţi de somn, coborî din maşina patrulei şi se îndreptă spre camionul ce bloca intersecţia aflată mai sus de reşedinţa Turrin. Făcu un semn obosit din cap către poliţistul în uniformă care stătea lângă portiera deschisă şi întrebă:

— Cât a trecut de la împuşcături şi până când aţi închis strada?

— Mai puţin de jumătate de minut, răspunse ofiţerul. Eram la post două străzi mai jos. Cum am auzit împuşcăturile, am venit glonţ aici şi de atunci nu ne-am urnit din loc. Da' n-am văzut decât pe-ai noştri.

Weatherbee mârâi, se uită în josul străzii câteva clipe, apoi reveni, la maşina lui. Poliţistul în civil aflat la volan îl privi compătimitor.

— A şters-o, nu-i aşa? întrebă încet.

Weatherbee oftă.

— Pun capu' pentru asta. Turrin spune că era îmbrăcat ca un comando, în negru. Spune că se mişca neauzit ca o mâţă, şi la fel de repede. Turrin ăla e un băiat tare norocos, habar n-are el.

— Bolan ăla e de toată admiraţia, îşi dădu cu părerea ofiţerul.

— Poate că pentru *tine*, mârâi Weatherbee. Pentru *mine* în niciun caz.

— Să nu mă înţelegi greşit, Al. Spuneam doar, cum să-ţi spun, nici măcar nu a ripostat la împuşcătura nevestei lui Turrin. Adică zău c-ar fi luat-o la fix, amândoi ştim asta. Şi el ce-a făcut, a şters-o, pur şi simplu.

— Poate c-a intrat în panică, îşi dădu Weatherbee cu părerea. Ea zice că l-a lovit. Numai că n-am găsit noi nicio urmă de sânge… Un om rănit nu prea poate fugi până departe, Bob. O să mai mobilizez douăzeci de oameni în zona asta. Trebuie să-l opresc înainte să…

Luă microfonul şi, cu voce monotonă, dădu instrucţiuni reţelei speciale, apoi se adresă din nou şoferului:

— În regulă, hai să trecem în perimetrul răsăritean, şi să

facem un ocol pe acolo.

Omul dădu din cap, întoarse maşina patrulei şi se îndreptă spre răsărit, pe şoseaua de scurtătură.

— Tragem fără somaţie, corect? întrebă şoferul mai mult în şoaptă.

— Să nu care cumva să faci altfel, îl avertiză Weatherbee lugubru.

Cotiră pe o stradă rezidenţială şi imediat încetiniră. Weatherbee scoase din husă un pistol mitralieră şi îl verifică pentru a fi gata în orice clipă. Şoferul scoase din toc pistolul şi-l puse pe scaun lângă picior.

— Scârbos e să-ţi câştigi aşa existenţa, murmură el oftând din greu.

— Sunt expert în problemă, naiba s-o ia de viaţă, bombăni Weatherbee. Ia uite… – se încordă brusc – … cineva a deschis o uşă la casele alea de-acolo. Stinge farurile!

Picioarele lui Bolan se înmuiau tot mai mult, şi fiecare respiraţie devenea tot mai dureroasă. Ajunsese într-o zonă ceva mai modestă şi acum abia se târâia cu greu peste o pajişte expusă ce mărginea un complex de apartamente, când văzu deodată o lumină aprinzându-se la parterul unui bloc. Se lăsă într-un genunchi şi cercetă petecul de pânză pe care-l fixase între combinezon şi umărul rănit. Observă că nu mai sângera chiar atât de tare, poate că i se isprăvea sângele din trup. Se strâmbă când îşi pipăi prudent zgârietura de la tâmplă. I se julise puţin pielea acolo, asta era tot, iar sângele începuse să se închege, dar tot durea ca dracu’ şi capul îi era cuprins de o menghină ce nu-l slăbea nicio clipă.

Deodată se azvârli pe burtă şi se rostogoli într-un tufăriş; faruri de-automobil ţâşniră pe neaşteptate de după curbă, luând-o pe stradă la vale exact în direcţia lui; şi aproape în aceeaşi clipă se deschise o uşă la una dintre clădiri, ceva mai sus de el. Farurile se stinseră imediat, şi Bolan avu o senzaţie de scufundare atunci când observă că maşina continua să înainteze foarte încet, tot înspre el. Un bec se aprinse deasupra uşii care se deschisese mai înainte, şi o femeie ieşi în prag. Purta un capot, iar în jurul capului avea înfăşurată o eşarfă. Striga ceva, sau pe cineva, cu voce joasă; mintea înceţoşată de oboseală a lui Bolan surprinse un murmur „Pisi, pisi”.

Automobilul lunecă pe lângă el la nici măcar o aruncătură de băţ, şi se opri în dreptul femeii. Femeia se retrase imediat spre uşa ei; de la geamul şoferului răsună o voce de bărbat care spuse aproape răstit:

— Poliţia, doamnă. Necazuri?

Bolan auzi cum femeia îşi tine respiraţia, apoi chicoteşte nervoasă. Înainta peste pajişte spre curbă, fără să se abată din pata de lumină pe care-o arunca becul de deasupra uşii, apoi se opri atunci când portiera dinspre locul mortului se deschise şi o cogeamite bărbatul coborî şi i se adresă cu voce caldă, pe deasupra capotei:

— Sunt locotenentul Weatherbee. Căutăm un bărbat. Sunteţi atât de amabilă să ne spuneţi ce faceţi aici afară la această oră târzie?

— Păi, eu nu caut un bărbat, răspunse râzând întretăiat. M-a trezit mâţa cu miorlăiturile ei şi m-am gândit să o iau înăuntru. Dă târcoale un afurisit de motan pe aici care...

— Da, doamnă, ca să ştiţi şi dumneavoastră, în zona asta s-a *aciuat* un individ periculos, şi am vrea să cercetăm puţintel.

Vorbind, Weatherbee ocolise maşina pe la spate şi acum se oprise pe trotuar cu pistolul automat sprijinit lejer pe un braţ.

Celălalt ofiţer coborî şi el din maşină şi aruncă priviri agitate în jur, sfredelind întunericul de o parte şi de alta a clădirii. Cei trei erau destul de aproape, astfel încât Bolan putea auzi respiraţia speriată a femeii.

Weatherbee îşi ceru îngăduinţa să cerceteze şi casa, permisiune pe care femeia i-o dădu.

— Rămâi aici cu doamna, îi ceru Weatherbee lui Bob, apoi o luă pe alee spre casă, uitându-se cu multă atenţie în jurul său.

Celălalt ofiţer scoase din maşină o lanternă pe care începu să o îndrepte ba într-o parte ba în alta a clădirii. Weatherbee apăru în prag, apoi dispăru în umbrele zidurilor. Ceva se freca de obrazul lui Bolan; reuşi să-şi stăpânească instinctul de apărare atunci când recunoscu torsul molcom al blănii şi îşi petrecu braţul sănătos în jurul animalului, mângâindu-l drăgăstos. Pisica se cuibări în scobitura braţului, transformându-se într-un colac satisfăcut.

Weatherbee reapăru, intră în raza puternică de lumină aruncată de farurile maşinii, ieşi din ea cu paşi mari şi se apropie clătinându-se de oboseală de cei doi care stăteau la

cotitura drumului.

— Mi-aţi găsit cumva pisica?

— Nu, doamnă, şi nici pe-al meu, răspunse Weatherbee. Aţi face mai bine să lăsaţi pisica în plata Domnului deocamdată. Intraţi în casă şi încuiaţi uşa. Noi stăm aici până suntem siguri că v-aţi baricadat bine înăuntru, şi vă cerem scuze pentru deranjul pricinuit.

Femeia spuse ceva de neînţeles, râse uşor şi fugi spre casă, se întoarse şi le făcu semn cu mâna, apoi intră şi încuie uşa. Becul de deasupra uşii se stinse. Câteva clipe mai târziu, farurile maşinii se aprinseră şi maşina porni pe stradă la vale.

Bolan strânse pisica la piept şi, îndoit de spate, fugi spre casa femeii, iar când ajunse în prag, smotoci şi trase de blana mâţei, lipind animalul de uşă. Pisica scuipă şi se agăţă cu ghearele de lemnul uşii în încercarea de a scăpa din mâinile agresorului.

Aproape imediat uşa se deschise de-o palmă. Bolan se izbi de uşă, o dădu de perete şi păşi înăuntru, aruncând în acelaşi timp animalul în braţele femeii uluite.

— Ţi-am adus pisica, spuse zâmbind. Închise uşa şi se rezemă de ea. Te rog, nu face scandal. Dacă îmi spui să plec, am să plec.

Femeia se uita la el de parcă nu-i venea să creadă că ceea ce se întâmpla era adevărat, ca şi când se aştepta ca bărbatul să se evapore sau să dispară în seninul din care abia picase. Ochii ei înregistrară costumul ciudat, arma de la brâu, umărul muiat în sânge.

— Eşti rănit, murmură femeia.

El dădu din cap.

— Am fost împuşcat. Dacă mă laşi să stau puţin, îţi promit că n-ai să păţeşti nimic.

Umărul începea să-l ardă de parcă lipise cineva de el un vătrai încins.

— Poliţistul spunea că eşti un tip periculos, mai zise ea în şoaptă.

— Nu şi pentru tine, o asigură el.

Pisica sări din braţele femeii şi fugi în altă cameră. Bolan îndreptă priviri tânjitoare spre canapea.

— Am un glonte micuţ în umăr. Am nevoie de dezinfectant şi o pensetă.

— Imediat, răspunse femeia şi ieşi repede într-un holişor.

Bolan se luă după ea, pentru că nu avea încredere că femeia nu voia să telefoneze. Dar o văzu intrând în baie; oftă şi reveni în living, prăbuşindu-se pe canapea.

— Locuieşti singură? strigă el cu glas obosit către baie.

Capul ei apăru în cadrul uşii.

— Nu. Mai e şi Jabatha cu mine. Îşi încreţi nasul şi explică: Jabatha este pisica mea. Două fete bătrâne care trăiesc împreună, asta suntem noi.

Dispăru iar din vedere şi Bolan începu să se descotorosească de combinezonul de jerseu. Când ea reveni în cameră, aducând o mică tavă de metal, Bolan izbutise să-şi elibereze un braţ şi capul din materialul strâmt, iar acum se chinuia să scoată şi braţul rănit. Femeia, între timp, dăduse jos eşarfa din jurul capului şi apucase să scoată bigudiurile mari şi să-şi perie părul. Era foarte drăguţă, îşi zise Bolan, mică, delicată, cu ochi luminoşi şi o faţă inteligentă şi hotărâtă.

Femeia puse tava pe o măsuţă şi-l ajută să se dezbrace, scoţând mici sunete de compătimire la vederea rănii din umăr.

— A sângerat mult, observă ea. Glontele e încă înăuntru?

Bolan dădu din cap înverşunat, fără să-şi ia ochii de la tava pe care o adusese femeia. O pensetă pentru sprâncene stătea înfiptă într-un păhărel cu un lichid incolor. Tifon, o cutie de pansamente sterile şi o sticlă mare cu dezinfectant, şi trusa era completă.

— Am sterilizat penseta în alcool, îi spuse ea. E bine aşa?

El iarăşi dădu din cap şi se întinse după dezinfectant.

— Vrei să-ţi scot eu glonţul? îl mai întrebă.

— Nu. Am mai făcut-o şi înainte. Pot s-o fac şi acum.

Ea îl împinse pe spate şi-i aranjă o pernă sub cap.

— Pe ăsta însă n-ai să-l mai faci singur, îl contrazise ea cu fermitate. Luă în mână penseta. Acum stai liniştit, îi mai spuse printre dinţii încleştaţi.

9
Acalmia

Bolan era întins pe o canapea tapiţată cu mătase, gol-puşcă de la brâu în jos. Angelina Turrin, îmbrăcată cu nişte colanţi verzi, stătea deasupra lui, apăsându-i un fier înroşit în umăr. „Eşti un afurisit de om de fier, sergent”… îi spuse Leo de undeva din spate, „… şi nevestica ta este afurisit de drăguţă”.

„Am să te omor, oricum”, spunea Bolan, „imediat cum mă trezesc”.

Şi se trezi imediat, soarele strălucitor i se revărsa peste faţă şi ochi şi în umărul lui dansau mici demoni de foc. O fată stătea la fereastră, lângă pat, cu spatele la el, aranjând ceva la transperante. Părul negru ca abanosul se revărsa peste umerii delicat arcuiţi şi dezveliţi; n-avea pe ea decât sutien şi bikini, ceea ce o făcu să roşească stânjenit – când se întoarse şi observă că ochii lui erau larg deschişi. Apucă un halat de la capul patului, se întoarse din nou cu spatele la el, se îmbrăcă, împiedicându-se în mânecile prea largi şi fluturânde.

— Eşti doamna felină, spuse el încă drogat.

Femeia se cocoţă pe marginea patului şi-i vârî un termometru în gură.

— Credeam că ai să dormi toată ziua, îi spuse ea retezându-i orice replică printr-o privire pe care o îndreptă semnificativ spre termometru.

O vreme se uitară unul la altul în tăcere, ochi în ochi, şi faţa fetei se relaxă într-un zâmbet palid. Apoi îi scoase termometrul din gură şi îl cercetă cu atenţie.

— Parc-ai fi taur. Nici urmă de temperatură.

— Cred că s-a strâns toată în umăr, surâse el.

— Ştiu cine eşti, spuse ea cu o faţă brusc serioasă.

— Şi e de bine sau de rău? o întrebă urmărindu-i ochii.

— Eu zic că-i de rău, zise ea şi mai gravă. Urlă televiziunea, radioul, fotografia ta este în ziarul de dimineaţă. Ţi se spune „Executorul”. Chiar eşti executor, domnule Bolan?

— Stai să mă gândesc, pun pariu că ai un nume foarte exotic, zise în loc de răspuns. Carmencita. Daaa. Arăţi ca o Carmencita.

— Valentina, roşi ea. Querente. Poţi să-mi spui Val.

— Bine Valentina, cât e ceasul?

— Aproape douăsprezece.

— Ceea ce-nseamnă că ai avut tot timpul să chemi caralii ca să mă preia din mâinile tale. De ce nu ai făcut-o?

— Nu mi-a lipsit mult s-o fac, răspunse privindu-l de după genele coborâte pe jumătate.

— Dar n-ai făcut-o. De ce?

— Păi… tu ai avut încredere în mine, nu-i aşa? Ca să nu spun că orice om este inocent până i se dovedeşte vinovăţia.

— Sunt vinovat până-n măduva oaselor.

— Ştiu.

— Cât anume ştii?

— Cred că tot. Ai omorât unsprezece oameni în mai puţin de două săptămâni. Viaţa ta e o adevărată tragedie, domnule Bolan. Cred că din cauza asta nu te-am trădat.

El zâmbi.

— Să înţeleg că simpatizezi cu cauza mea?

— Ba deloc, scuturǎ ea din cap. Niciun om nu are dreptul să ia viaţa altui om. Nu există nicio justificare pentru crimă.

— Fără glumă?

— Fără glumă. Nu ai cum să o justifici.

Bolan plescăi din limbă şi se aşeză într-o poziţie mai comodă.

— Nici nu am nevoie să o justific, îi spuse. Se justifică singură.

Fata aduse încă o pernă pe care o aşeză sub umărul rănit, ca să-i ofere mai mult confort.

— Scopul scuză mijloacele? schiţă ea un zâmbet.

— Nu… mijloacele justifică sfârşitul. E vorba de bătălia veche de când lumea, Valentina. Binele împotriva răului. Binele se justifică prin sine însuşi. Sau n-am dreptate?

— Într-o bună zi o să stăm noi de vorbă şi despre asta… spuse ea la fel de serioasă… după ce am identificat binele. Deocamdată mă duc să-ţi pregătesc ceva de mâncare. Cum îţi plac ouăle?

— Gătite, rânji el.

— Nu, serios.

— Serios, îmi plac gătite. Oricum le faci. Ăăăă – ce s-a întâmplat cu hainele mele?

— Le-am furat. Ţi-ai ales greşit fata bătrână, domnule Bolan. Când îi prind în patul meu îi *ţin*.

— Halal fată bătrână, pufni el privind-o serios în ochi.

Femeia se îmbujoră şi sări în picioare.

— Omletă, zise ea.

— Ce?

— Indiferent cum le întorc şi le răsucesc, tot omletă se fac. Aşa că sper să le mănânci ca atare.

Şi, zâmbind, părăsi camera, în aceeaşi clipă Bolan dădu la o parte cuvertura şi se trase cu mare grijă la marginea patului. Era gol puşcă. Se uită câteva clipe la sine, apoi îşi ascunse goliciunea sub cuvertură.

— Ce ziceai c-ai făcut cu hainele mele? strigă din cameră.

— Am spus că le-am furat, veni răspunsul din bucătărie. Dacă nu-ţi convine ce-am făcut, poţi să le furi înapoi. Din baie, dacă te simţi în stare.

Bolan se simţi în stare. Se împinse în poziţia şezândă şi-şi azvârli picioarele peste marginea patului, se luptă să-şi învingă ameţeala, apoi, ridicându-se în picioare, porni împleticit şi în pielea goală până la baie. Costumul era agăţat pe o frânghie de rufe. Se vedea că fusese spălat şi stors bine. Chiloţii erau pe o bară pentru prosoape, curaţi şi ei şi uscaţi. Trase chiloţii pe el, desprinse combinezonul şi se întoarse cu el în cameră unde se aşeză pe marginea patului. Valentina ciocăni încetişor la uşă şi spuse:

— Nu te îmbrăca până nu-ţi schimb pansamentul.

— Cum mă simt sub bandajul ăsta nu-mi vine să mă-mbrac.

— Eşti decent?

— Cred că da.

Femeia intră în cameră şi se uită drept la el.

— Mă rog, să zicem, spuse. Mai bine m-ai lăsa pe mine să te ajut cu pantalonii ăia. Zău, aşa chestie caraghioasă n-am mai văzut.

Îngenunche în faţa lui şi, trăgând de pantalonii supraelastici reuşi să vâre înăuntru picioarele.

— Sunt foarte practici atunci când trebuie să mă furişez, răspunse el.

— Sunt convinsă. Nu scapă nicio furnică înăuntru, nu-i aşa?

Bolan se fâstâci şi starea asta, nouă pentru el, îl surprinse.

— Nu, pe bune, sunt foarte practici, repetă. Prima oară când ai să-ncerci să sari un gard sau orice alt obstacol într-o chestie bufantă ai să-nţelegi ce-am vrut să spun.

— Ştiu ce vrei să spui.

Izbutise să-i împingă picioarele în supraelastici doar până deasupra genunchilor.

— Cred că la restul trebuie să te descurci singur, spuse. Mă tem că ouăle s-au răscopt până acum.

— I-ai tras până jos când m-ai dezbrăcat, înţepă el. Nu văd niciun motiv de ce n-ai putea să-i tragi la loc până sus?

— Cum ţi-am zis, se răscoc ouăle.

Se îndreptă spre uşă, de unde aruncă o privire insolentă.

— Pe lângă asta, i-am decojit pe sub cearşaf, aşa că n-am prea avut ocazia să văd mare lucru.

Bolan deschise gura ca la dentist, numai că ea dispăruse deja spre bucătărie. Bărbatul zâmbi, se ridică în picioare şi reuşi să ducă treaba la bun sfârşit cu mâna sănătoasă. Era o fată bună, îşi zise gândindu-se la ea, chiar dacă mirosul inconfundabil de prăjeală ajungea prin uşa rămasă deschisă până la nasul lui. Da, bună fată.

Casa lui Sergio Frenchi domina linia de creastă a colinelor South Hills, luxoasa suburbie din Pittsfield. Locul fusese ales datorită asemănării cu coasta mediteraneană, chiar dacă oceanul se afla la sute de mile distanţă; casa însăşi era construită în stilul mediteranean tradiţional, piatră şi mortar şi ferestre care se leagănă în bătaia vântului, pridvoare şi terase mai înalte şi mai joase, cele mai joase construite direct în panta colinei, exploatând la maximum topografia naturală. Fotografiile ce înfăţişau domeniul Frenchi induceau uşor în eroare, sugerând un loc retras şi izolat; în realitate, zona aparţinea unei societăţi selecte de milionari. Numai că Frenchi a fost primul care a ajuns acolo, permiţându-şi astfel să pretindă o asemenea construcţie mare şi impunătoare; vecinii au venit ulterior.

Erau unii care spuneau că Frenchi şi-a strâns averea de pe urma afacerilor de import-export; alţii, că ar fi fost un magnat în domeniul transportului maritim. Prima versiune era mai apropiată de adevăr – Frenchi şi-a strâns averea în special prin traficul internaţional ilegal cu droguri. Mai avea, de asemenea, motive să mulţumească şi prostituţiei organizate, contrabandei cu alcool, jocurilor de noroc şi altor metode americane ilegale de petrecere a timpului liber. În anii din urmă, Frenchi a căutat să-şi „legitimeze” interesele cât mai mult cu putinţă. Acum era cu

adevărat proprietarul unei companii maritime, iar interesele de ultimă oră cuprindeau o serie de companii de credit şi mici întreprinderi adunate cu toate într-un amestec neomogen, cunoscut sub numele de *Frenchi Enterprises*.

Dar în primul rând, în ultimul rând şi, oricum, întotdeauna, Sergio Frenchi era un bărbat de „Familie” – familia Mafiei. Nu era vorba de o familie ce putea fi dezmoştenită sau renegată, chiar dacă aceasta i-ar fi fost dorinţa. Jurămintele Familiei, făcute o dată pentru totdeauna, însemnau loialitate desăvârşită, toate celelalte considerente – incluzând până şi căsătoria sau paternitatea – supunându-se etern superioarelor obligaţii faţă de Mafia – chiar şi Dumnezeu însuşi sau biserica însăşi aşteptau la rând în urma jurămintelor sfinte şi acaparatoare făcute faţă de Mafia. Sergio Frenchi era însurat cu aceeaşi femeie de patruzeci şi unu de ani, dar fusese o căsătorie stearpă; nicio sămânţă de-a lui Sergio Frenchi nu avea să-l imortalizeze pe acest om. Om cald, iubitor, Sergio suplinea uscăciunea vintrelor sale cu progeniturile altor căsătorii din jurul său; pentru mulţi el era „unchiul” Sergio, câţiva doar aveau onoarea să-l numească „Tata” Sergio – şi Leopold Turrin făcea parte dintre aceştia. Puştii lui Turrin se simţeau ca la ei acasă în imensitatea vilei mediteraneene; Angelina Turrin, orfană de la zece ani, ajunsese să se gândească la Tata Sergio ca la bunicul copiilor ei. Mama Frenchi şi-a petrecut cea mai mare parte a ultimilor zece ani călătorind în jurul lumii; ea era prezentă mai mult în conversaţiile din casa Frenchi, rareori era văzută în carne şi oase.

În acea dimineaţă de început de septembrie, vila Frenchi nu-i apărea Angelicăi Turrin altfel decât o ştia ea din totdeauna, în afara faptului că pe alee erau parcate mai multe maşini ca de obicei. Copiii săriră din limuzină şi se repeziră gălăgioşi în sus pe treptele de piatră până la terasa însorită, aşa cum îşi manifestau ei de obicei bucuria când ajungeau acolo. Leo o bătu uşurel pe nevastă pe mână, cu un gest consolator şi, lăsând-o lângă maşină, dispăru pe o alee ce înconjura casa, spre o scară din spate.

Ce ciudat, îşi zise ea, cum se poate schimba peste noapte lumea din jurul tău. Casa asta mare, pe care ea atâta o iubise, atâta vreme, acum părea ameninţătoare, prorocind răul. Se întrebă dacă va mai putea să trăiască starea de bucurie a

revederii, de fericită petrecere împreună a timpului, ca şi când Tata Sergio ar mai fi fost nenea cel cald şi iubitor pe care-l ştiuse în ignoranţa ei dinainte. Se înfiora toată, deşi razele soarelui îi mângâiau calde pielea, şi-i urmă pe copii pe scări în sus.

Soţul ei a venit aici ca să pună la cale moartea unui bărbat. Acum stătea undeva împreună cu gangsterii şi ucigaşii, în timp ce copiii lui ţopăiau în soare afară, şi în bârlogul acela plănuiau până în cel mai sinistru detaliu cum să captureze şi să ucidă o altă fiinţă umană. Bineînţeles că şi ea, Angelina, a fost dureros de aproape de punctul în care ar fi pus capăt acelei vieţi anume, dar măcar în capul ei fusese vorba de o reacţie disperată de spaimă, într-o situaţie fără ieşire. Nici măcar nu-şi putea aminti de fapt cum a apăsat pe trăgaci – slavă Domnului că a făcut-o, bineînţeles, slavă Domnului că a avut reacţia aceea de panică. Dar ca să stai şi să *cloceşti* totul… Iarăşi se înfioră şi trebui să facă un efort pentru ca picioarele să urce treptele. Poate că reacţia este doar un lucru relativ, îşi spuse. Poate că reacţia acestor bărbaţi nu era nicidecum diferită de a ei – era doar o problemă de supravieţuire, iar ei reacţionau aşa cum le dicta firea lor. Şi poate că într-o zi îl va ierta pe Leo pentru legăturile sale cu lumea interlopă. Şi poate că şi ea va sfârşi la fel ca Mama Frenchi, vânturându-se fără niciun scop prin colţurile lumii ca să evite astfel confruntarea cu realitatea din propriul ei spaţiu de viaţă*: Ce profit are un om să câştige lumea dacă pierde*… Puse brusc capăt gândurilor, clipi din ochi pentru a reţine lacrimile şi porni să-şi caute copiii.

Învăţaseră din experienţa anterioară. Şedinţa se ţinea acum în spatele storurilor trase. O forţă de securitate formată din douăzeci de bărbaţi fuseseră mobilizaţi să păzească proprietatea, în timp ce alţi doisprezece patrulau liniştiţi prin împrejurimi.

— Deci mica ta Angelina aproape că a făcut treaba pe care o armată mică, e drept, nu a izbutit s-o facă, ei? spuse Sergio cu vocea grea de sarcasm. Cu un pistolaş cu capse – ei? Râse, apoi întoarse priviri mustrătoare spre Leo Turrin care se foia stânjenit. Ai nimerit-o cu însurătoarea, Leopold. Să ai multă grijă de domniţa asta. O să facă bărbat din tine, că încă nu eşti.

— Mă bucur că a fost acolo, murmură Turrin. Mi-a salvat viaţa.

Ai simţit vreodată ţeava de oţel rece lipită de ceafă? Dracu'n ea de treabă, mă bucur că a fost acolo.

— Iar tu nu ai nicio scuză, observă Sergio liniştit.

— La naiba, doar ţi-am spus cum s-a-ntâmplat. Aşa, dintr-o dată, zdrang, era acolo. Şi nu eu i-am chemat pe caralii. Să mor eu, erau peste tot. Mă şi întreb cum a putut Bolan să scape de ei. Vă zic, sticleţii erau peste tot. Parcă era balul lor acolo, şi tocmai la *mine* şi-au găsit să-l ţină.

— Repet, nu ai nicio scuză. Ştiţi ce cred? Ochii bătrâni se mişcară în toate părţile pentru a înregistra toate privirile îndreptate asupra lui. Cred că tipu' ăsta lucrează mână-n mână cu poliţia. Nu ăştia d-aici, nu, nu ăştia d-aici. Tipu'-i din import. Mie-mi miroase a federal. CIA, te pomeneşti, aşa ceva, cu lumină verde să ucidă. Mai ştii?

Un omuleţ de la capătul îndepărtat al mesei se mişcă nervos în scaun, îşi drese glasul şi spuse:

— N-are logică, Sergio. Sunt sigur că mi-ar fi ajuns şi mie la ureche ceva dacă aşa ar fi. Crede-mă, ăia sunt înnebuniţi să pună mâna pe tipu' ăsta.

Sergio îl privi pe vorbitor cu o privire necruţătoare.

— Şi zici că tu ai avea habar de chestiile astea, ha? Eşti prea mare gaşper ca să fii lăsat deoparte într-o chestie de alcov federal, ha?

— Da, sunt, dădu celălalt din cap. Ştii bine că sunt. Încă nu te-am indus în eroare până acum, aşa e?

— Au făcut *tot ce-au putut* să ne facă felul! Strigă Sergio pierzându-şi cumpătul deodată şi izbind cu pumnul în masă pentru a da şi mai multă greutate cuvintelor. De ce să nu încerce şi *aşa ceva*? Ei?

— Pur şi simplu pentru că-i străin stilului american, răspunse omuleţul cu o voce alunecând spre nuanţe conciliatoare. Pur şi simplu nu acţionează aşa, în orice caz nu când e vorba de cetăţeni americani.

— Da' uită-te la cine-a fost omorât! se încrâncenă Sergio. A fost împuşcat vreunu' din noi? Hai? Sau măcar să se fi tras asupra noastră? Nu. Un tip care poate să nimerească un pahar pe care-aproape că-l ţineam în mână poate să-l împuşte şi pe Sergio dacă aşa pofteşte! Hai? Nu-i aşa că poate?

— Tu ce crezi, Sergio? Ce are de gând? îl întrebă Plasky.

— Război psihologic! se răsti bătrânul. Asta are de gând. Şi

poate… Ochii lui căpătară un abur visător. Poate, *bambini*, poate şi Bolan ăsta este mai mult decât un singur om.

O tăcere lungă urmă după aceste vorbe şi toate privirile se aţintiră asupra lui Sergio. Bătrânul se îndreptă în scaun, mută de colo-colo un şervet de cocktail, apoi continuă şirul gândurilor.

— Uitaţi-vă la tot ce s-a-ntâmplat, spuse el încet. Numa' uitaţi-vă. Cinci bărbaţi sunt împuşcaţi în plină stradă exact în faţa biroului nostru de la *Triangle*. Nimeni nu vede asasinul, ei? Soldatul ăsta apare acasă la Nathan. Nimeni nu-l cunoaşte, pentru prima oară daţi ochi cu el şi a şi obţinut în organizaţie locul camaradului nostru Walter. De cum s-a deprins cu câteva feţe şi câteva puncte de afaceri, aflăm prin *agentul* nostru – la aceste vorbe îşi ridică privirile scăpărând de furie spre bărbatul de la capătul mesei – prin *agentul* nostru, deci, că acest soldat este asasinul oamenilor noştri de la *Triangle*, că a pornit în lume ca să ne mătrăşească pe toţi. *Deci!* Noi stabilim contractul pe capul acestui asasin, iar el este acolo afară, şi îi aşteaptă pe cei care sunt cuprinşi în contract. Aşa-i? Iarăşi, nu-l vede nimeni din cei care suntem în viaţă. Îşi face apariţia la unul dintre sediile lui Leopold, dar iarăşi nu este văzut decât câteva clipe, şi cine ar putea spune că ăla care a dat foc este acelaşi cu tipu' care-a tras aiurea-ntr-o maşină, ei? Iarăşi, la casa lui Walter, un individ care se potriveşte ca descriere generală cu soldatul nostru are o conversaţie cu femeia de la bucătărie – dar cine ar putea spune câţi alţi oameni au fost acolo la Walter, ei? Pricepeţi voi ce-nseamnă iluzia? O *imagine*. O *imagine* a unei fantome invincibile care se plimbă printre noi nevăzută şi intangibilă, care omoară şi distruge după voie – *imaginea fricii*, ei?

Bărbaţii din jurul mesei, exact doisprezece la număr, începeau să dea semne de agitaţie. Murmure, scârţâituri de scaune. Mai multe trabucuri şi o jumătate de duzină de ţigări începură să fumege aproape în acelaşi timp.

Sergio părea să fie foarte încântat de rolul său. Acum zâmbea, cât putea el de larg.

— Începeţi să înţelegeţi, ei? *Agentul* nostru nu e chiar aşa de la *secundă*, ei? Mafia se blegeşte, zic ăia. Trai nineacă, spun ăia, din pricina asta, zic ăia. Noua generaţie a Familiei are capete de paie, spun ăia. Ia să le scuturăm creierii, spun ăia. Ia să-i împingem noi cât mai mult cu putinţă, să vedem dup-aia ce greşeli fac, ei? Ia să *ne jucăm* noi niţeluş cu Mafia, şi poate că

frica ce intră-n ei să le năruie casa-n cap. Ei?

— Chestia asta-mi place. Mai puţin decât cealaltă, făcu Seymour acru. Un gagiu singur, chiar şi o fantomă, îmi dă un sentiment mult mai mare de siguranţă decât un asalt al guvernului federal, care nici nu ţine seama de regulile jocului.

— Siguranţă? bubui Sergio. Vrei *siguranţă?* Ia-ţi siguranţa, amice, şi sub cap să ţi-o pui, auzi! Sergio Frenchi vrea un *Bolan mort!* Nu fantomă, nu distrugător invincibil, ci un *cadavru.*

— Da' tocmai ziceai că... începu Seymour pierdut, dar se dezumflă de tot şi aproape instantaneu.

— Tocmai am spus că vă trebuie nişte măduvă în oase, nu se lăsă înduplecat bătrânul. Ia mai scutiţi-mă de toată văicăreala asta şi scânceala că *vai de mine stafia lui Bolan*. Ia făceţi-l *stafie*, stafie adevărată, şi spuneţi-le ălora de la federală să ne mai trimită una. Ei? Cine-i ăla curajos şi viteaz, ei? Aud, Leopold? Femeile noastre, oare?

— Punem noi mâna pe scafalog, declară Turrin încrâncenat, şi ochii lui coborâră în faţa privirilor aruncate de bătrân.

— Da, da, aşa vom face. Şi uite *cum* vom face. Acuma, Nathan, întâi şi-ntâi vom...

Şi astfel a-nceput consiliul din întâi septembrie. Presentimentul Angelinei Turrin, că avea să se petreacă ceva rău, ar fi putut fi împărtăşit în egală măsură de Executorul Mack Bolan. De altfel chiar ea fusese cea care oferise acalmia necesară pentru a pune totul la punct. Mafia îşi lăsa pânzele umflate de un alt vânt, care avea să se dovedească nefavorabil pentru Executor.

CARTEA A TREIA

1
Un nou început

Timp de mai mult de 48 de ore, Mack Bolan a fost oaspete în apartamentul Valentinei Querente. A avut timp să afle că ea era profesoară de istorie în liceul din cartier, întâmplător aceeaşi şcoală unde fusese desemnat şi el ca instructor ROTC – o repartiţie pe care nu avea s-o onoreze vreodată. A mai aflat că avea douăzeci şi şase de ani, era nemăritată, predispusă la schimbări neaşteptate de dispoziţie, de la o gravitate profundă la veselie debordantă, părând a fi în acelaşi timp inocentă şi cunoscătoare într-ale lumii, îmbujorându-se ruşinoasă la cele mai nevinovate remarci, în schimb vehiculând cu dezinvoltură cele mai decoltate aluzii sexuale. Împărţeau acelaşi pat, o pătură făcută sul era întinsă între ei, Bolan era practic dezbrăcat, nu avea decât chiloţii pe el, iar Valentina dormea învelită într-un halat larg. Mâinile ei se mişcau fără reţinere pe trupul lui când îl ajuta în încercările sale stângace de a se dezbrăca sau îmbrăca, iar lui i-a fost dat să o vadă de câteva ori doar în chiloţi şi sutien; şi cu toate astea, trupurile lor nu s-au atins nici măcar o dată, şi nici buzele – nici măcar mâinile.

Bolan se trezi a treia dimineaţă în patul Querente cu frumoasa tânără aşezată lângă el şi uitându-se lung la chipul lui.

— Bună, o salută el, şi ochii ei se aplecară, fugind evident fâstâciţi de privirea lui neaşteptată.

— De câte ori te trezeşti, mă surprinzi privindu-te, protesta ea.

— Nici nu-mi pot închipui o situaţie mai minunată decât aceasta, de a mă trezi sub privirea ta, mărturisi el.

Mâna lui o găsi pe a ei şi, pentru prima oară, o învălui.

— Nu, ăăă... mai bine nu, scânci ea şi făcu o încercare timidă să şi-o retragă.

— De ce nu? E o mână mică, frumoasă, moale, foarte plăcută la atingere.

— Ăsta… ăăă, e braţul rănit!

— Nu mă mai doare acum. Cred că aş putea chiar să te îmbrăţişez cu el.

— Fii serios, Mack, făcu ea serioasă. Zău – motivul pentru care şedeam aşa – adică – voiam să zic, a cam sosit vremea să părăseşti cuibul, nu crezi?

— Mă arunci afară?

Ea dădu din cap.

— Mai ales că te simţi atât de întremat.

— Atât de întremat? întrebă el pişicher.

— Ca să mă strângi în braţe cu braţul ăsta rănit.

— Ia întinde-te tu frumuşel aici şi hai să încercăm, propuse el.

— Vreau şi eu asta, răspunse ea fără să-şi mai plece ochii. Tocmai de aceea cred…

— Că ar fi mai bine să plec?

— Îhî.

Îşi retrase mâna din strânsoarea lui Bolan şi-şi împreună mâinile în poală cu un gest nervos.

— Ai fost vreodată îndrăgostită, Valentina? o întrebă el blând.

— Ah, Dumnezeule, te rog, nu începe…

— Fără vrăjeli, crede-mă. Ai fost îndrăgostită vreodată?

— Bineînţeles. De două sau trei ori.

— Ce simţi?

Câteva clipe de tăcere, apoi:

— Vorbeşti *serios*, da?

— Ţi-am spus doar.

— Te-am întrebat numai aşa. Nu ştiu cum e când eşti îndrăgostit. Adică *îndrăgostit pe bune*. Îmi cade cineva cu tronc, aşa, deodată. Cred că şi tu mi-ai căzut, acum. Aşa cred.

Bolan se făcu a nu auzi declaraţia deloc surprinzătoare.

— Am treizeci de ani, spuse el visător.

— Ştiu.

— Cu ani în urmă, cu mulţi ani în urmă, mă gândeam aşa, că într-o bună zi am să mă îndrăgostesc şi eu de o fată.

— Acum câţi ani?

— Nu-mi aduc aminte să mă mai fi gândit la asta de multă vreme. De foarte multă vreme. Şi deodată uite că iar mă gândesc la asta. Cum de?

Se uită cu priviri intense la ea, de parcă se aştepta să găsească pe chipul ei un răspuns la acea întrebare.

— Ah, Mack... te rog... nu...

Braţele lui o cuprinseră şi o traseră înspre el; faţa ei se afla acum chiar deasupra lui, ca şi ochii măriţi de spaimă.

— Mack, te rog, hai să nu ne îndrăgostim, şopti ea. Nu vreau să mă îndrăgostesc de un ucigaş.

Ochii lui îngheţară şi ea văzu cum se lasă valuri întunecate asupra lor. El îşi desfăcu braţele şi ea sări din pat şi fugi pe uşă afară. Bolan murmură ceva ininteligibil. Îşi azvârli picioarele pe podea şi se uită în jur după haine. O auzea pe Valentina suspinând în cealaltă încăpere.

— Mulţumesc, murmură el. Mulţumesc pentru că mi-ai adus aminte. Se duse la baie, îşi găsi hainele, atârnând tot acolo unde fuseseră agăţate şi în prima dimineaţă, dar nu le luă imediat, în ciuda orgoliului rănit, ci mai întâi dădu drumul la duş şi se vârî sub jetul de apă. Înlătură bandajul de la umăr, dădu la o parte perdeaua şi inspectă rana în oglindă. Hotărî că apa şi săpunul nu aveau cum să-i facă rău, trase la loc cortina şi se îmbăie în voie. Apoi se îmbrăcă şi se duse în bucătărie. Valentina pregătise totul pentru micul dejun, dar de zărit fata nu se zărea nicăieri.

Mâncă mecanic, căzut pe gânduri, îşi termină şi ţigara şi tocmai sorbea din a treia ceaşcă de cafea, când auzi uşa de la intrare. O clipă mai târziu apăru şi Valentina, gâfâind uşor şi delicioasă în şort şi o bluză foarte decoltată.

— Ţi-am mutat iar maşina, îi spuse, aşezându-se pe scaunul din faţa lui şi privindu-l cu ochi înceţoşaţi.

— Mulţumesc, murmură el. Mi-ar place să te decorez pentru înalte şi deosebite servicii aduse bla-bla-bla. Da’ cred că-n loc de asta am să-ţi dau zece miare.

— Zece ce?

— În portbagajul maşinii ăleia este o grămadă de bani. Am să-ţi dau zece mii din ei.

— Nu vreau bani, spuse cu ochi brusc înneguraţi. Că veni vorba, de unde-i ai?

— Banii? Zâmbi şi-şi luă răgazul cât să-şi aprindă o ţigară. Păi, pe lângă faptul că sunt un ucigaş, sunt şi hoţ, dar chestia asta nu s-a spus în presă. Nu-şi puteau permite să dezvăluie şi acest lucru. Am furat un sfert de milion din *dolăreii secreţi* ai Mafiei.

— Mamă Doamne! ţipă ea. Şi bănetul e acolo în maşină?

El dădu din cap.

— Şi am de gând să-i păstrez. Habar n-am cât o să ţină

războiul ăsta, şi e nevoie de bani ca să finanţezi un război. Aşa că am să mă lupt cu ei cu proprii lor bani. Pricepi? Nu numai că omor, dar şi fur, înşel, mint.

— Eu... eu nu mă gândesc la tine chiar ca la un ucigaş, Mack, spuse ea plină de căinţă. Nu, nu ştiu de ce am spus ceea ce am spus.

— Nu, tu ai dreptate. Mâine încep şcolile şi tu te vei întoarce la clasă, iar eu pe câmpul de bătaie. Aşa trebuie să fie şi între cele două pur şi simplu nu mai încape nimic. Se uită la ea şi surâse. Nu ştiu ce-a fost de capul meu, îmi pare rău.

— Eu, zău că nu mă gândesc la tine ca la un ucigaş, repetă ea ocolindu-i privirea... şi eu nu vreau să te arunc afară din cuib... Poţi să stai cât vrei de mult, dar de acum va trebui să dormi pe canapea. Numai dacă...

— Numai dacă ce? înălţă Bolan din sprâncene.

— Numai dacă nimic, îngăimă ea. Cred că nu am să te arunc nici din pat. Şi... şi deodată starea ei de spirit se înseninâ, un zâmbet timid îi întinse buzele şi ochii sclipiră.

— Douăzeci şi şase de ani, niciodată sărutată şi până acum niciun bărbat în patul meu. Doar nu-ţi închipui că am să-ţi dau drumul chiar *atât de uşor?*

— Acum vorbeşti prostii şi s-ar putea să-ţi trag o pălmuţă, mormăi el privind brusc în fundul ceştii de cafea.

— Grozav, că pân-acum nimeni nu m-a pălmuit pentru că vorbesc prostii.

Câte o lacrimă se prelinse de la coltul fiecărui ochi şi alunecă mut de-a lungul obrajilor netezi. Privirile lor se întâlniră şi Bolan simţi o strângere de inimă pe care n-o mai încercase nicicând înainte.

— Dumnezeule, Val! gemu el...

Amândoi se ridicară de pe scaune în acelaşi timp şi se întâlniră la capul mesei, căzând unul în braţele celuilalt şi strângându-se cu patimă. Bolan nu luă seamă la mica împunsătură dureroasă pe care o simţi în umăr când o cuprinse şi o învălui pe fată, copleşind-o. Faţa ei se ridică spre a lui, cu buze umede şi uşor întredeschise, şi gura ei se prinse de a lui într-o disperare arzătoare, iar trupul ei mic se lipi de al lui, topindu-se într-un abandon total. Mâinile bărbatului se îndreptară automat spre carnea care vibra între brâul sortului şi bluza strânsă sub sâni, iar ea se zvârcoli o clipă, suspinând

parcă înjunghiată. Îşi desprinse cu greu buzele şi gemu.

— Nu mă pot stăpâni, Mack, nu pot, nu pot. Fără niciun cuvânt, o ridică în braţe şi o duse în dormitor, iar ea se agăţă de el, de gâtul lui, gemând şi scâncindu-i încetişor în ureche. O puse în picioare pe pat, o dezbrăcă, sărutând umed fiecare coapsă şi buricul delicat încolăcit. Degetele ei i se încleştară în păr şi trupul mlădios se lăsă străbătut de un fior; picioarele i se înmuiară, se lăsă în genunchi, braţele se încolăciră în jurul gâtului lui şi gura, flămândă, o căută pe a bărbatului când simţi pe pântec atingerea celuilalt trup.

— Ah, ah, Mack, se smulse ea din îmbrăţişare, gâfâind şi suspinând.

Buzele lui se cuibăriră în scobitura gâtului, urmând conturul delicat până spre sânii mici şi tari, cu sfârcurile vibrând excitate.

— Lasă-mă… să te ajut, vorbi ea întretăiat, în timp ce degetele ei căutară nepricepute să-l dezbrace.

Bolan îi împinse delicat mâinile la o parte şi se dezbrăcă singur. Ea se lăsă pe spate pe pernă şi rămase nemişcată, uitându-se în sus la el, cu ochii sticlind.

— Te iubesc, Mack Bolan, susură ea.

— Mulţumesc, şopti el ghemuindu-se lângă ea.

— Eşti bine-venit, suspină ea.

— Tu, ăăă, pune-ţi aşa picioarele. Val… ăăă, uite cum.

— Ah, ah, Mack!

— Dumnezeule, cât de dulce eşti, a naibii de dulce eşti tu, Val.

— Te… iubesc… Mack.

— Şi eu te iubesc, Val.

— Ahhh, Mack… *Mack!*

— Dumnezeule, Val, Doamne!

Şi aşa luă sfârşit acalmia pentru Executorul Bolan.

2
Adevărul gol-goluţ

I se ghemuise în braţe, cu partea de sus a trupului aşezată deasupra lui, într-o totală relaxare. A urmat o lungă perioadă de linişte, apoi ea se mişcă şi îşi ridică din cotlonul umărului faţa înspre el.

— Nu cred că… începu, dar tăcu imediat.

— Mmmmmm?

— Voiam să spun că n-aş vrea să se sfârşească ziua asta vreodată. Dar trebuie, desigur. Însă indiferent de ce se va întâmpla de acum încolo, sunt bucuroasă – şi îţi mulţumesc – pentru ce a fost acum.

El o privi şi o sărută.

— Îmi pare rău că s-a petrecut aşa, Valentina. Meriţi mai mult, mult mai mult.

— Cred că n-aş suporta ceva mai mult, zâmbi ea sfielnic.

— Măcar ar trebui să iubeşti un bărbat cu care să fii de acord.

— Nu mai ţine piept răului, şopti ea.

— Ce?

— Ieşi din asta! spuse cu urgenţă-n glas, răsucindu-se cu tot trupul deasupra lui şi uitându-se adânc în ochi. Pleacă şi uită de oamenii de aici. Trebuie să se găsească pe pământul ăsta un loc unde să fii în siguranţă. Merg şi eu cu tine, Mack. Merg oriunde-mi spui tu să merg.

— Stai, stai niţel, o domoli el cu glas slab.

— Nu e drept să mori, Mack, nu se lăsă ea. Chiar dacă-i înfrângi, chiar dacă-i extermini de tot, tot tu vei fi cel care va sfârşi în pierdere. Violenţa nu este o soluţie împotriva răului.

Bolan o privi la fel de serios pe cât îl privea şi ea.

— Tu aşa crezi, că noi ar trebui, cum să zic, să trăim într-o lume de dragoste frăţească – şi să întoarcem şi obrazul celălalt şi chestii d-astea, da? o întrebă el domol.

Degetele lui îi coborau pe şira spinării. Femeia se înfiora toată şi se cabra la pieptul lui.

— Nu-mi face aşa, oftă ea. Eu vorbesc acum foarte serios.

— Ce ştie o floare fragilă ca tine despre violenţă, şi despre

răul pe care şi-l fac oamenii unii altora? o întrebă zâmbind pierdut.

— Nu primeşti răul, Mack. Poţi doar să provoci răul şi în cele din urmă tot pe cei care-l provoacă îl va răni.

— Interesantă teorie, replică Bolan. Să zici atunci că evreii n-au primit răul, din mâinile lui Hitler?

— Hitler a fost supremul beneficiar al răului pe care singur l-a provocat.

— Aaaa, dar ce-ar fi fost dacă toată lumea i-ar fi întors pur şi simplu şi obrazul celălalt? L-ar fi sfârtecat şi pe acela, şi atunci ce ar fi ajuns lumea în ziua de azi?

— Şi ce-a devenit lumea în ziua de azi? îl întrebă trist Valentina. Am răspuns răului prin rău. Şi ca rezultat final, noi suntem cei care-am moştenit răul.

Îi dădu o palmă uşoară peste fesă.

— De unde-ai cules ideile astea bulbucate? o întrebă. Fii atentă la ce-ţi spun – în lumea asta există două forţe de bază, în stare de libertate. Binele şi răul. Naiba-n ea de viaţă, eu nu sunt un cruciat, Val, dar am credinţa că binele este ceva mai mult decât o stare leneşă de stat-degeaba-şi-belit-ochii. Binele trebuie să fie mult mai plin de energie şi mai – mai dinamic decât forţa contrară dacă… dacă vrea să convingă.

Tăcură o vreme. Valentina îşi aplecă faţa spre el şi-i prinse între buze buza de jos, îşi înălţă din nou capul suspinând abia auzit, apoi se retrase dintre mâinile lui iscoditoare.

— Câţi oameni, întreba ea gânditoare, crezi tu că au pornirea să facă rău în mod deliberat? Chiar şi în exemplul tău, Adolf Hitler, nu crezi că acţiona într-un sens pe care îl considera a fi binele suprem?

— Ba cum să nu, fu de acord Bolan. Dar alţii socoteau că altceva reprezenta acest bine pentru ei înşişi, opunându-se la ceea ce considerau ei a fi rău. Bunătatea, Val, este ceva foarte personal şi individual. Eu aşa văd lucrurile. Şi eu sunt o creatură instinctivă, pricepi. Uite, de exemplu, războiul ăsta din Vietnam. Foarte mulţi oameni gândesc că este un război rău. Da – aşa şi este. Dar, dracu’n ea de viaţă, nu noi am început răul ăsta, pricepi, partea noastră a considerat pur şi simplu necesar să i se opună, să se opună răului. Eu unul după această idee mă ghidez, şi atunci eu consider că mă aflu de partea binelui atunci când sunt acolo şi lupt în acel război. M-aş considera un element

foarte rău dacă aş rămâne de căruţă şi nu m-aş azvârli cu capu' înainte împreună cu tipii cei buni. Înţelegi? În ceea ce mă priveşte pe mine, este o chestie personală şi instinctivă. În acelaşi gen de situaţie mă aflu aici, cu războiaşul ăsta personal pe care tocmai îl duc. Nu eu am declanşat porcăria asta, pricepi? Mafia a făcut ce-a vrut în ţara asta şi încă pentru al dracului de mulţi ani. Ei bine, am deschis în sfârşit ochii asupra răului din Mafia. Am văzut ce făceau şi am simţit nevoia să mă pun de-a curmezişul lor. Pur şi simplu. Poţi să iei tu mult şi bine toate afurisitele alea de filosofii şi religii ale frumuseţii şi mişcări de pace, şi să le pui grămadă pe toate şi tot nu vor însemna la fel de mult cât reacţia mea individuală, instinctivă, faţă de Mafia. Indivizii ăştia reprezintă o masă puturoasă de rău, care strânge de gât ţara asta. Eu încerc s-o desfac din jurul gâtului, dac-oi reuşi. Chiar dacă la sfârşit răul va strânge toate lozurile câştigătoare.

— Ce frumos trebuie să fie să ai o asemenea concepţie, simplă şi nesofisticată, despre lume.

— Ah, haida-de, Val, aproape că se enervă Bolan. Oamenilor le place să se joace cu ei înşişi cu tot felul de jocuri filosofice, şi până la urmă se încâlcesc de tot în capetele neînnodate. Uită-te la toţi hăbăucii şi zevzecii ăştia care mărşăluiesc prin ţară şi bat toba că adică ce război imoral ducem noi. Dacă ei, într-adevăr, au asemenea sentimente puternice, de ce nu se duc acolo, să se alăture celeilalte părţi şi să lupte pentru felul în care înţeleg ei binele?

— Văd că eşti de tot subjugat de ideea violenţei şi a vărsării de sânge, nu-i aşa? observă ea grav.

— Nu, nu sunt, ci sunt convins de necesitatea acţiunii. Atâta vreme cât nu fac decât să şed şi să scheaun despre bine şi rău, înseamnă că doar întorc o întrebare pe toate feţele. Şi în vreme ce le întorc, răul pune mâna pe avantaj. Nu, Val, dacă eu cred că pot să intru în lumea interlopă şi să ies pe partea cealaltă fluierând din fluier, şi să trag după mine în închisoare toate leprele alea de gangsteri şi toţi şobolanii, atunci aşa am să fac. Pentru ce dracu' ne certăm acum? Nu eu sunt cel care a pornit toată porcăria asta. Mafia a început-o, prin simplul fapt că există. Că sunt ceea ce sunt, şi simplul fapt că sunt ceea ce sunt m-a stârnit. Şi am răspuns provocării acesteia, asta e tot şi nimic mai mult. Şi, recunosc, în această ipostază sunt dedat

violenţei şi vărsării de sânge.

— Război fără sfârşit, oftă ea.

— Da, război fără sfârşit.

Îşi trecu mâinile peste spatele ei, până jos la fesele tari ca piatra.

— Acum, oricum nu mai am cum să-l sfârşesc brusc. Acum Bolan se luptă cu întreaga lume, Val. Nu pot să cred că nu-ţi dai seama de asta. N-am să mai fiu om liber, niciodată de aici încolo pe acest pământ! Legea pământului se consideră obligată să mă cheme să dau socoteală pentru „crimele” mele. Adică, pricepi tu, până şi micul meu război personal este un război imoral. Aşa că legea e pe urmele mele. Armata e şi ea pe urmele mele şi în curând voi fi declarat dezertor. Lumea interlopă umblă şi ea după mine. Şi acum, acum tu, iubita mea, idealistă mică, şi tu eşti pe urmele mele. Cred că Bolan are de înfruntat întreaga lume.

— Şi lista de recrutări mai e deschisă? şopti ea.

— Ce?

Braţele ei şerpuiră în jurul gâtului lui şi trupul ei se strivi de al lui cu patimă disperată. Lipit de al lui, chipul ei era ud de lacrimi.

— Aş vrea să mă alătur cauzei lui Bolan, şopti ea. Se mai fac înscrieri?

El se rostogoli de o parte, răsturnând-o şi pe ea. Fata gemu senzual şi îşi bolti picioarele în jurul şoldurilor lui.

— Te alături unui pierzător garantat, o avertiză el.

— Pentru gusturile mele, pari destul de capabil.

— Mă dă gata încrederea asta a ta.

Şi mâinile lui o mângâiară fără să lase niciun locşor neatins. Ochii lui erau adâncuri uriaşe de adevăr pur.

— La fel spun şi eu, oftă ea fericită.

3
Starea vremii: în curs de-ncălzire la noapte şi mâine

Întunericul se lăsase de câteva ore. Executorul îşi pusese din nou costumul de luptă, gata de înfruntare. Femeia lui i se agăţă de gât pentru un ultim sărut. Mâna ei alunecă fără să vrea peste pistolul .45 prins la brâu şi se retrase ca arsă.

— Să fii atent, şopti ea. Întoarce-te la mine.

— Mă voi întoarce, o asigură el. Poate nu în seara asta. Poate nici mâine. Dar mă voi întoarce.

— A fost o lună de miere minunată, suspină ea.

— Dar prea scurtă, surâse el.

Ea dădu din cap zâmbind curajoasă.

— Cu adevărat prea scurtă. Îşi trecu uşor degetul peste tâmpla lui stângă. Crezi că-ţi va creşte din nou părul aici?

— Nu mai contează. Bine că nu mi-am pierdut urechea.

— Te bucuri de toate, nu-i aşa? îşi încreţi ea năsucul.

— Dacă ai fi simţit vreodată patul unei puşti grele bătându-ţi în umăr, atunci multe lucruri ţi-ar aduce bucurie, reflectă el grav.

— Mack Bolan, eu cred totuşi că tu eşti însetat de sânge. N-ai astâmpăr până nu te arunci din nou în luptă, ştiu eu.

— Ca să-ţi spun drept, nu, răspunse el cu acelaşi surâs pe buze. După ce eşti rănit îţi vine de fiecare dată tot mai greu.

— Şi atunci de ce nu… prinse ea momentul.

El îi acoperi gura cu mâna.

— Nu-ncepe din nou, îi ceru blând. Uite ce e – dacă se întâmplă ceva rău şi sunt blocat undeva, am să fac eu cumva să-ţi dau de veste. Dar nu intra în panică dacă nu primeşti niciun semn de la mine. Uneori în treburi de război, tăcerea nu e altceva decât partea cea mai bună a curajului. Înţelegi? Ţine-ţi firea.

— Am să-mi ţin firea, îi promise ea.

Bolan stinse luminile, se duse la uşă, o deschise, îi aruncă femeii o scurtă privire peste umăr şi ieşi. Ea fugi în prag ca să se uite după el, dar noaptea-l înghiţise deja. Femeia închise uşa,

umerii prinseră a i se scutura uşor, şi ea rămase aşa, o vreme, plângând mut. Ce schimbare dramatică s-a petrecut în viaţa ei. Cu un gest brusc aprinse din nou luminile şi se uită în jur, la micul ei apartament, căutând din priviri semnele schimbării. Nicio urmă, îşi spuse într-un târziu. Orice mărturie a celor întâmplate tocmai ieşise! Îşi îndreptă umerii, se duse la televizor şi-i dădu drumul, apoi se aşeză într-o veghe lungă. El se va întoarce. Se va întoarce. Se va întoarce.

Bolan se opri la primul telefon public mai izolat pe care-l găsi pe drumul pe care-l urma el, şi formă numărul locotenentului Weatherbee.

— Ce caraghios, îi spuse în loc de salut, de câte ori sun, dau peste tine, indiferent de oră. Te-i fi însurat cu slujba asta, sau ce?

— Bolan? făcu Weatherbee şi vocea lui se ridică piţigăiat spre ultima literă.

— Mda. Tocma' m-am întors din vacanţă de pe Riviera. Voiam să ştiu dacă ţi-a fost dor de mine.

— Ah, paştele, turbă Weatherbee, tocmai când începeam să sper c-am scăpat naibii de tine. Bolan, dragule, de ce nu eşti tu în Mexic?

— Nu prea am ce face acolo, replică Bolan. Că veni vorba, m-am tot uitat la televizor şi am auzit toate zvonurile. N-am fost nici în Mexic şi nici în America de Sud, ci am fost aici, sub nasul vostru tot timpul. Ce-au mai pus la cale prietenii noştri?

— Ascultă, Bolan, asta nu-i agenţie de detectivi particulari, mormăi Weatherbee. Să fiu al dracului că ai un obraz să suni aici să te ţină. Eşti căutat pentru unsprezece acuzaţii de crimă, printre altele.

— Mdaaa, mă simt groaznic din pricina asta, chicoti Bolan. Da' nu-ţi face griji, locotenente, până-n zori numărul o să crească, sunt convins.

— Bolan, pentru Dumnezeu, potoleşte-te şi lasă lucrurile aşa cum sunt acu. Ascultă-mă, te bucuri de mare simpatie, neoficială, bineînţeles, dar şi publică. Dacă te-ai uitat la televizor, nu se poate să nu fi remarcat faptul ăsta. Acum vino-ncoa. Sau spune-mi unde eşti şi vin eu însumi să te iau. Doi dintre cei mai buni avocaţi din ţară şi-au manifestat deja interesul pentru cazul tău şi pot să…

— Scuteşte-mă, locotenente, i-o reteză Bolan. Nimeni nu stă

pe loc, Mafia cu atât mai puţin, am dreptate?

— Ai *dreptate*, dracu' să te ia, se răsti poliţistul la rândul său. Poţi fi sigur că s-au folosit din plin de pauza asta a ta pe care le-ai făcut-o cadou. Acuma-s pregătiţi şi te aşteaptă.

— Cum să nu, aşa m-am gândit şi eu. D'aia am şi sunat. Mă-ntrebam dacă ai vreo informaţie utilă pe care mi-ai putea-o plasa.

Respiraţia grea a poliţistului umplu câteva secunde receptorul, după care vocea lui răsună din nou:

— De ce să-ţi spun eu ţie ceva, lua'te'ar dracu' să te ia!

— Pentru că ştii că eu sunt de partea ta, d'aia.

— Pe dracu eşti!

— Bineînţeles că sunt. În plus, nu am toate restricţiile pe care le aveţi voi. I-am zgâlţâit pe indivizii ăştia cum nici în vis n-au visat vreodată, şi tu ştii asta foarte bine. Aşa că, spune-mi tu acum de ce parte eşti, Weatherbee?

— Aici chestia nu e de *parte!* urlă poliţistul. Ci de… de…

— Da, ştiu, de chestie tehnică. Bun, n-ai decât să te joci de-a tehnica. Numai că eu vreau să ştiu ce au ăştia de gând.

— Ei cred că lucrezi pentru noi, aproape că se înecă Weatherbee.

— Poftim, vezi? *Ei* nu se prea pricep la chestiile tehnice, sau mă-nşel?

— Au echipe de comando ale lor proprii. Prima oară când mai deschizi foc asupra lor or să te arunce în aer cu tot arsenalul posibil.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. N-ai nicio şansă, Bolan. I-ai zburătăcit o dată, numai că acum au strâns rândurile. Prima acţiune ofensivă care-ţi va trăda poziţia va fi şi ultima. Lucrezi ca un cârpaci, pompiereşte. Aproape că ai distrus o operaţie de spionaj care durează de cinci ani şi pe care am organizat-o ca să-i prindem pe nemernicii ăştia.

Câteva clipe de tăcere.

— Adică vrei să spui c-aveţi un agent acolo?

— Da' bineînţeles că avem. De unde crezi că am avea toate informaţiile astea pe care ţi le dau eu ţie?

— De *cinci ani*, zici? Şi câţi mai aveţi de gând să spionaţi?

— Pentru totdeauna, dacă e nevoie. Interesul nostru este să-i radem pe ăştia pentru eternitate, Bolan, nu facem decât să

aşteptăm momentul propice.

— De cinci ani? Da' aveţi voi vreo idee câtă nenorocire au adus oamenii ăştia pe pământ în toţi aceşti cinci ani?

Vocea poliţistului devenea tot mai încărcată de iritare:

— Închipuie-ţi că ştim ce facem.

— Şi eu ştiu ce fac. Şi nici n-o să am nevoie de cinci ani ca să fac ce-am făcut. Ţine-ţi copoii departe de mine, Weatherbee. Lovesc din nou în noaptea asta.

— Dacă vom putea, te vom opri!

— N-o să puteţi. Tot ceea ce puteţi face este să asiguraţi primul ajutor şi mângâiere pentru duşmanul nostru comun. Ţine-ţi în frâu copoii. În noaptea asta atac.

Bolan întrerupse convorbirea, reveni la maşină şi rămase o vreme pe loc, întorcând pe toate feţele convorbirea cu Weatherbee.

Bineînţeles că poliţistul avea dreptate. Campania căpătase o dimensiune ce părea să-l copleşească dincolo de orice închipuire.

Mack Bolan era un militar realist. În stratagemele tradiţionale ale războiului, o forţă superioară îşi afirmă victoria asupra uneia inferioare; cu toate acestea, superioritatea n-a constituit niciodată numai o funcţie de număr. Un pluton de elită putea foarte uşor să distrugă o companie neexperimentată; un singur atac putea să măcelărească un câmp întreg de soldaţi pedeştri. În Vietnam, forţa pulberii de puşcă şi mobilitatea deveniseră cuvintele-cheie pentru superioritatea militară. Bolan îşi învăţase bine lecţiile despre supravieţuirea militară. Nu era un visător căscat, şi nici nu avusese vreodată prea mult respect pentru războiul cu flinta. Simţea nevoia să înfrunte o forţă egală lui. Până acum, strategia pe care o pusese la punct dăduse roade; scopurile sale erau toate împlinite. Obligase duşmanul să-şi dea în vileag poziţiile. Îi afumase şi-i scosese din buncărele lor de respectabilitate socială, obligându-i astfel să se regrupeze, să se realcătuiască şi cu această ocazie să se expună şi mai mult. Dar, după cum prea bine ştia, Bolan atinsese acest obiectiv iniţial cu preţul unei necesităţi militare vitale; pierduse frântura de superioritate care-i îngăduise să înainteze cu campania până în acest punct.

Aprecierea pe care o făcuse Weatherbee situaţiei de la ora de faţă era foarte exactă. Mafioţii vor fi vigilenţi şi în alertă,

pregătiţi de data aceasta şi, fără îndoială, cu ceva şmecherii tactice defensive de-ale lor. Următoarea acţiune ofensivă a lui Bolan nu va reprezenta cu siguranţă nimic mai mult decât un amărât de atac cu flinta, doar dacă… Un puşcaş singur nu putea spera să învingă o întreagă companie vrăjmaşă, decât dacă… Bolan rânji deodată, porni motorul şi intră în teritoriul nimănui. Superioritatea nu însemna neapărat un număr mare – îşi aminti el.

Se duse direct în cartierul industrial din partea de sus a oraşului, unde coti spre ansamblul de depouri şi magazii; în tot acest timp, mintea lui arunca la suprafaţă amintiri vagi. Cu câţiva ani înainte, îşi petrecuse câteva săptămâni, la una din aceste magazii. Ah, dacă ar găsi-o pe cea pe care o căuta…

O localiză mai uşor decât şi-ar fi închipuit. O construcţie din tablă ondulată, oţel şi acoperiş plat; cu aceeaşi inscripţie spălată de vreme – SURPLUS EXPORTS, INC – şi o firmă ceva mai mică – MDI, adică, îşi aminti Bolan, iniţialele de la Distribuitorii de Muniţii Internaţionali.

Ca armator priceput, Bolan fusese însărcinat temporar să ajute la catalogarea şi stocarea unui transport de arme şi muniţii aflate în surplus, şi care fuseseră vândute firmei de către guvern. Multe dintre sculele care-i încăpuseră atunci pe mână nu fuseseră niciodată folosite, deşi unele surplusuri datau încă de pe vremea celui de-al doilea război mondial.

Materialele nu puteau fi vândute cetăţenilor obişnuiţi din Statele Unite, în schimb exportul în acest domeniu fusese destul de activ pe vremea când a fost şi Bolan acolo. Spera acum ca nevoile din Vietnam să nu fi întrerupt sursa de aprovizionare de atunci.

Într-un ungher al minţii lui se clocea de multă vreme suspiciunea că multe dintre aceste aşa numite resturi de război nu erau câtuşi de puţin resturi, ci pur şi simplu supraproducţii neintenţionate ale Guvernului. Totuşi, transportul de atunci, pe care trebuise Bolan să-l catalogheze, cuprinsese şi câteva suplimente de arme dintre cele mai demodate. Iar acum el ar fi fost foarte mulţumit să pună mâna pe aceste „arme demodate”.

Bolan opri maşina în umbra peretelui şi dădu ocol clădirii pe jos, într-o misiune foarte precaută de recunoaştere, în acelaşi timp răscolind în minte pentru a-şi aminti detaliile de securitate. Apoi se reîntoarse la maşină, scotoci după o trusă de scule, iar

din şanţul roţii de rezervă pescui un pachet de monezi americane. De-acum ştia cum avea să intre.

Zece minute mai târziu înainta pe brânci prin tunelul unei guri de ventilaţie; curând după aceea reuşea să localizeze aria „armelor speciale”, ca apoi să aprecieze metodic avantajele superiorităţii militare, notând cu multă precizie pe o bucată de hârtie denumirea şi valoarea estimativă în dolari a fiecărui articol pe care şi-l însuşea.

La urmă controlă încă o dată întreaga listă, făcu adunarea, adăugă un zece la sută ca „factor de eroare” şi lăsă lista împreună cu banii într-un loc cât mai la vedere. Chiar hoţ nu era, îşi spuse. În plus, reflectă el sumbru, nici că se putea prilej mai potrivit pentru ca banii duşmanului să plătească această achiziţie.

Deconectă sistemul de alarmă, deschise larg, fără să se mai ferească, poarta depozitului, încărcă toată marfa în maşină, intră înapoi, închise uşile şi reconectă sistemul de alarmă, şi părăsi clădirea în acelaşi mod în care a şi intrat. Pe drum se intersectă cu patrula unităţii, anume angajată să apere complexul de depozite. Bolan zâmbi şi coti pe autostradă. Primul Pas, *Egalizarea*, se împlinise ca pe roate. Urma în ordine misiunea de „afumare”.

4
Preludiul

Bolan opri maşina la intrarea din spate a blocului de apartamente şi folosi liftul de serviciu până la etajul cinci, străbătu coridorul în vârful picioarelor, se opri în faţa unei uşi pe care era montat un „511” şi se înfipse în sonerie. Patruzeci de secunde mai târziu auzi zgomote în apartament şi o voce de bărbat care striga „Bine, bine, numa’ puţin”.

Se desprinse de sonerie şi-şi propti umărul în uşă. În momentul în care aceasta se deschise cât de un deget, el se împinse şi intră buzna, aproape băgându-l în boală pe cel aflat de partea cealaltă.

— Ce… ce v…? se bâlbâi omul.

— Mă cunoşti, se răsti Bolan. Îmbracă-te. Ieşim împreună.

Omul se răsuci şi fugi spre capătul celălalt al apartamentului, dar Bolan era chiar în spatele lui. Îl apucă de un braţ şi-l răsuci pe fugar spre el, înfigându-i un pumn ca un box în plexul solar. Omului i se opri răsuflarea în piept, din gâtlejul lui se auzi un râgâit, se scurse ca o macaroană pe o măsuţă. Bolan îl sprijini până când îi reveni respiraţia, apoi îl împinse fără menajamente spre dormitor.

Câteva minute mai târziu, părăsiră apartamentul, ieşiră pe uşa de serviciu şi urcară în maşina lui Bolan. Nici un alt cuvânt n-a mai fost rostit între ei de la acea primă confruntare din uşa apartamentului. Acum bărbatul aruncă o privire speriată spre mormanul acoperit cu pânză groasă pe bancheta din spate şi întrebă:

— Ce-i acolo?

— Poate nişte cadavre, răspunse Bolan liniştit. Şi tu ai putea sfârşi acolo dacă faci pe prostul.

Omul reveni cu faţa la drum şi rămase ca o stană. După scurtă vreme se aflau în faţa birourilor *Escorts Unlimited*. Omul deschise uşa fără cel mai mic semn de împotrivire, iar Bolan îl urmă înăuntru.

— Ce facem aici ? întrebă omul.

— Nu *noi* – ci *tu*. Ai să-mi faci o listare cu toată operaţiunea

prostituţiei. Totul – curvele de pat, animatoarele, însoţitoarele de plimbare, totul. Şi repede, lua-te-ar dracu'!

— Da, domnule, acceptă precipitat programatorul.

— Apeşi clapa care nu trebuie, urmează programul decesului tău. Şi bagă bine la cap chestia asta. Dacă obţin ceea ce vreau, altceva nu mai vreau. Da' dacă încerci să mă duci, te trimit şi eu dincolo. Priceput?

— Da, domnule, am priceput.

Douăzeci de minute mai târziu ieşeau pe aceeaşi uşă pe care şi intraseră. Bolan ducea cu sine un plic mare burduşit.

— Asta trebuie să rămână numai între noi doi, îl avertiză Bolan. Dacă aflu că ai scos o singură vorbă, am să cred că ai vrut să mă duci. Priceput?

— Da, domnule, am priceput, abia murmură programatorul.

Bolan îl lăsă pe trotuar, urcă înapoi în maşină şi dus a fost. În realitate, nu-i păsa nici cât negrul de sub unghie dacă tipul ciripea sau nu. Dar după ce termina el treaba cu listele, avea să le trimită locotenentului Weatherbee. Poate că avea să reprezinte vreo valoare oarecare pentru poliţie dacă reuşea să păstreze secretul până atunci. Se uită la ceas. Abia trecuse de unu. Abia începuse noaptea. Faţa lui se schimonosi într-un zâmbet crispat. Avea să fie o noapte de iad.

Bolan străbătu un coridor întunecos, se opri în dreptul unei uşi şi o clipă trase cu urechea, apoi se rezemă de peretele opus şi izbi cu piciorul în uşă, deschizând-o cu o singură lovitură. Scena care-l întâmpină prin cadrul uşii arăta ca o fotografie porno. O tânără atrăgătoare stătea goală-puşcă în patru labe, la marginea unui pat răvăşit. Coapsele îi erau răscrăcănate, iar între ele se găsea un bărbat gol-puşcă, zvâcnind viguros din şale şi ţinând-o pe femeie de şolduri. Amândoi, femeia şi bărbatul, se holbau la Bolan cu o uluială absolută, deşi activitatea fizică a bărbatului nu părea să fi fost prin nimic tulburată de această pătrundere în forţă. Toată scena, grotesc de tăcută şi cu mişcări parcă încetinite ca într-un vis, părea straniu de ireală. Bolan păşi în cameră, se apropie de pat şi trânti un dos de palmă peste faţa bărbatului care, pe loc, dădu drumul fetei şi se prăvăli în partea cealaltă a camerei. Lui Bolan nu-i plăcea defel ce făcea acum, dar îşi aminti cu îndărătnicie că un război sfânt n-avea cu moralitatea nici în clin nici în mânecă.

Aceeaşi mână care l-a deconectat pe bărbat se avântă în direcţie opusă, aplicând o palmă dură şi neiertătoare peste fesele expuse ale fetei, făcând-o să scoată un răget şi să cadă cu nasu-n cearşaf, dar repede se răsuci, se proţăpi în fund şi începu să verse la obscenităţi cât o ţineau plămânii. Fostul ei companion pescui un maldăr de haine şi ieşi mai mult de-a buşilea din cameră. Imediat, ceva mai jos pe coridor, se deschise o altă uşă şi un tânăr de vreo douăzeci şi cinci de ani se repezi în cameră cu un cuţit ameninţător în mână. Dar lui Bolan îi trebui doar o clipă să-l dezarmeze şi să-l trimită grămadă în colţul camerei. Fata se opri din ţipăt, în schimb îşi pironi privirile idioate pe silueta chircită a tânărului. Bolan se întoarse spre ea şi-şi arătă dinţii.

— Mai e vreo fată care lucrează aici? mârâi el. Ea dădu energic din cap.

— Jos în bar, abia îngăimă.

— Vedem noi, făcu Bolan.

Ieşi cu paşi mari din cameră şi porni pe coridor, deschizând uşă după uşă. Găsi şase cu totul, iar la ultima cameră puse pariu cu sine că va mai găsi una. Găsi două femei goale pe pat, încleştate într-un nod de mâini şi picioare. Nu se vedea capul nici uneia dintre ele.

— Aici n-a auzit nimeni scandalul? întrebă cu glas tare, după care prinse îmbârligarea aia de trupuri şi-o smuci pe jos.

Extazul întârziat pe chipul uneia dintre femei se transformă brusc într-o expresie îngrozită.

— Ce mama… ieşi d-aci! urlă ea.

— Care dintre voi e angajată? întrebă dulce Bolan.

Una dintre ele, mai tânără şi bine proporţionată, se ridică în picioare, măsurându-l pe Bolan cu o privire speriată.

— Unde ţi-e biciul? întrebă ea insolent bosumflată.

— Uite-l aici, răspunse Bolan calm.

Şi o trăsni peste dos cu palma larg deschisă, aruncând-o la loc pe pat, apoi smulse de pe un scaun hainele ăleia mai bătrâne şi-o împinse pe uşă afară, înfăşurându-i hainele în jurul gâtului.

— Fă-te că o ştergi fuguţa d-aici, putoarea dracului, zise arătându-şi ameninţător dinţii. Arunc spelunca-n aer.

Femeia începu să plângă. Fugi pe coridor şi dispăru dincolo de o uşă, fără să fi apucat să se îmbrace. Cu acelaşi surâs sumbru pe buze, Bolan reintră în camera invadată mai înainte. Fata se

chircise pe pat şi-şi trăsese un cearşaf boţit în jurul şalelor.

— Spune-i lui Leo că nu-mi plac bordeiele lui de pe Main Street, o instrui Bolan aruncând pe pat o medalie de ţintaş de elită – spune-i, auzi?

Apoi plecă şi ieşi neauzit pe scările de serviciu, în aleea din spate unde-i era parcată maşina. Zece minute mai târziu trase în spatele altei case, consultă una dintre listele aflate în plic, zâmbi, se îndreptă spre intrarea de serviciu. Reveni însă la maşină, luă o rangă de pe podeaua din spate şi se duse înapoi la uşă. Ranga înfiptă acolo unde trebuie, o pârâitură înfundată o clipă mai târziu, şi uşa era deschisă, iar Executorul, dincolo de prag, se trezi într-un antreu de serviciu; vedea bucătăria printr-un geam de uşă din dreapta lui, o altă uşă găsindu-se la capătul celălalt al antreului. Dincolo de uşa aceea era cineva. Muzica era dată la maximum, şi se mai desluşeau şi alte zgomote de petrecere, suficient de sugestive pentru ca Bolan să-şi dea seama de ce se petrecea. Trecu spre bucătărie, scoase din toc pistolul şi aproape în aceeaşi clipă se izbi de o fată dezbrăcată complet care se rezemase beată turtă de tejghea, încercând în zadar să scoată câteva cuburi de gheaţă dintr-o tavă abia scoasă din congelator.

— Vezi să nu-ţi îngheţe ţâţa, o avertiză el ocolind-o.

— Ceasu’ rău, bolborosi ea, fără însă a-l fi băgat în seamă.

Nimeri într-un living uriaş, prevăzut din belşug cu covoare şi draperii orientale, perne, iar dintr-un perete în altul numai trupuri şi iarăşi trupuri. Abia dacă era lumină, nimeni nu se mişca, în schimb conversaţia la nivelul podelei era foarte animată şi fără restricţii. Nimeni nu părea să fi observat prezenţa străină. Bolan se întoarse în bucătărie, se opri atât cât s-o ajute pe nudistă să scoată cuburile de gheaţă din tavă, îi îngădui să-l sărute drept mulţumire, apoi ieşi în curtea de serviciu şi inspectă gurile de apă. Când să intre înapoi în casă, descoperi furtunul pentru grădină, drept care îl luă cu sine, fixă unul din capete la ţeava de la canal, dădu drumul la apă cu toată puterea, apoi intră din nou în bucătărie desfăşurând colacul furtunului după el, trăsni o palmă peste dosul gol al fetei cu gheaţa şi merse mai departe spre living. Găsi pe perete comutatorul, îl răsuci şi încăperea fu invadată de lumină. Se auzi un murmur care crescu, până cineva strigă „Ce-i cu lumina aia?”. Bolan numără în gând aproximativ treizeci de trupuri,

goale toate, amestecate şi îmbârligate într-o harababură de torsuri şi membre. O fată din mijlocul încăperii se puse pe ţipat, un ţipăt sistematic şi calm; ochii iscoditori ai lui Bolan o descoperiră şi observă că tipa era centrul atenţiei celor de pe jos. Dintr-altă parte se mai trezi cineva care înjura lumina. Bolan dădu din cap cu regret şi urlă:

— Toată lumea trezirea. A venit Executorul!

Chiar şi la aceste vorbe, reacţiile se limitară la două-trei ridicături buimace de capete. Bolan ridică piedica pistolului şi trase un singur foc în instalaţia hi-fi. Vacarmul difuzoarelor încetă instantaneu, mult înainte ca vuietul de tunet al împuşcăturii să fi încetat să reverbereze în încăperea atât de aglomerată. Acum, însă, toţi ochii erau îndreptaţi asupra lui, într-atât de şocaţi încât nici nu mai clipeau. Bolan învârti manşonul de la capătul furtunului şi apa rece izbucni în şuvoi peste toţi. Spectacolul nu-i oferi însă nicio satisfacţie, doar ură pentru ticăloşia pe care o săvârşea.

Ţipetelor şi chiuiturilor li se adăugă acum o nouă sonoritate. Bărbaţii înjurau şi blestemau, în timp ce femeile cârâiau isterice. Bolan aruncă furtunul în cameră şi ieşi înapoi în bucătărie, o apucă pe nudistă, o strânse în braţe şi o sărută, puse o insignă pe cupa înălţată a unui sân şi plecă.

Mai avea un singur loc unde să se oprească în preludiul său. Îl alese cu grijă, apoi îşi îndreptă maşina spre suburbii. Abia trecuse de două şi jumătate dimineaţa când opri lângă tufişurile care se găseau cam la o sută de metri de palatul plăcerilor din suburbia răsăriteană a oraşului. Răscoli pe banca din spate şi scoase trei doze de mărimea unor cutii de conserve de fasole. Le vârî într-o teaşcă prinsă la brâu şi porni pe o alee ce se apropia pieziş de casă. Luminile luceau la toate ferestrele, chiar dacă palid, din pricina draperiilor bine trase. Judecând după numărul automobilelor parcate, petrecerea era în toi. Pe măsură ce se apropia, auzi muzică, şi când şi când câte un hohot femeiesc. Traversă pajiştea de-a dreptul, oprindu-se tot la zece paşi ca să asculte. La una din aceste opriri auzi voci bărbăteşti în apropiere, un bărbat râdea răguşit. Se îndreptă în direcţia de unde veneau vocile, localizând foarte repede locul cu pricina. Doi bărbaţi stăteau cu spatele la el, cam la cincizeci de paşi de latura casei; fiecare avea o puşcă sprijinită lejer de îndoitura braţului. Unul era mătăhălos şi slăninos; celălalt de înălţime

medie, la fel şi greutatea. Acum vorbea cel mic:

— Gagiii ăia sunt beha pe bune. Eu n-aş da nici mort două sute cincizeci de parai pentru o petrecere.

— Ce vorbeşti, dom'le, păi două sute cincizeci e pentru ăia cât două lovele pen'alde noi, îl contrazise celălalt. Io'aş da două ş'acu pentru dezmăţu' d'acolo.

— Credeam că se face şi Leo-ncoa, spuse mai-măruntul mutând puşca pe celălalt braţ şi scotocind după ţigări.

Găsi una, scăpără un chibrit pe ţeava puştii şi o aprinse.

— Tu nu l-ai văzut?

Mătăhălosul pufni.

— Ne, n-o să fie p-aci-n noaptea asta. Pot să jur. Omu' Negru i-a făcut pe toţi să umble ca pe plită încinsă.

— Ce n-aş da să vâr ţeava asta-n curu' lu' Leo. Ştii, chestiile astea-ncep să cântărească greu dup-o vreme, pe bune.

— Pune-o jos, se auzi o voce şoptită din spatele lor. Dar fă-o-ncet, foarte-ncet şi în mare, mare linişte. Primul sunet pe care-l scoţi va fi şi ultimul.

Cei doi se uitară unul la altul. Cel mai mic întinse braţul care ţinea puşca drept în faţa lui apoi, foarte încet, se aplecă şi o puse jos, pe pământ, cu multă grijă. Mătăhălosul însă avea chef de parlamentări.

— Şi cin' vorbeşte? ceru el informaţii fără însă a-şi întoarce spre interlocutor privirile împietrite.

— Tocmai vorbeaţi despre mine, răspunse Bolan. Port un costum negru.

— Şi cum ştiu...

Cuvintele îi fură brusc întrerupte de un ghiont neaşteptat pe care i-l dădu în tâmplă ţeava pistolului automat. Matahala se prăvăli şi atunci, în noapte, se ivi un braţ înveşmântat în negru, care prinse puşca şi-o aruncă cât colo. Vârful ascuţit al unei lame de pumnal atinse uşor jugulara mărunţelului.

— Cu voi n-am treabă, puişor, vorbi din nou vocea molatecă. Îmi daţi nişte informaţii şi sunteţi liberi să mai trăiţi, văd eu cât.

Buzele mărunţelului se mişcară din nou:

— Orice spui tu, cârâi.

— Câte gărzi?

— Încă două, doar două, încă.

— Mitraliere?

— Da. N-ar fi trebuit să ne strângem aşa cum am făcut noi.

Era limpede că şi ăsta avea chef de ciripeală.

— Io ar trebui să fiu în faţă, Charlie aici. Charlie e gagiu' pe care l-ai tuflit. Matt e la spatele casei. Andy în partea cealaltă. Înăuntru mai e doi gagii, unu' sus în hol, celalalt jos, la intrare. Fără automate, numai' pistol la toc.

— Straşnic păzit bordelu' naibii, toarse vocea.

— Numai' de când ai început tu să faci tărăboi, răspunse omul cu o undă insinuantă în voce. Ia-i scuturat bine, ne-au mărit şi leafa.

— Şi o recompensă pentru ăla care pune laba pe mine?

— Că bine zici recompensă. O sută de miare recompensă.

— Şi n-ai chef să-ncerci recompensa?

— Io? Gâtul răguşit se limpezi deodată: Cine, io? Să fiu al dracu' dacă vreau. Io n-am cu tine ce-mpărţi, Omu' Negru. Ia zi, ăăă, cuţitu' ăla aproape c-a intrat. Parca'r vrea să intre.

— Atunci stai dracu' liniştit. Acuma ia zi…

— Harry.

— Ce Harry?

— Harry, aşa mă cheamă.

— Ia zi-mi, Harry, ce-i de partea cealaltă a ferestrei ăleia mari de colo?

— Aaaa, păi acolo-i, ăăă, un fel de bar, pricepi. Ăia dă la o parte pereţii din mijloc şi are o cameră mare de club. Acuma au pus la loc pereţii şi dă-i petrecere, chef mare. Da, uite chiar acu.

— Ce petrecere, Harry?

— Ştii tu, sex party. Orgie.

— Şi sus, ce-i sus?

— Dormitoare, numa' dormitoare. Da, şi un hol lung, şi o cameră de zi. Şi locul gardianului de la etaj. E chiar în faţa camerei de zi, pe coridor.

— Şi de partea cealaltă a sălii de petrecere, ce mai e aici la parter?

— Ăăăă, păi ţi-am zis, dau pereţii la o parte şi e o singură cameră, mare, de la un cap la altu'.

— Câţi tipi zici că-s acum acolo, Harry?

— Ăăăă, păi, pot să-ţi spun exact. Am stat, adică, la intrare când au venit. Deci acolo e acum trei'j doi.

— Fără fete?

— Aaaa, păi da, e fete. E cele două'ş cinci care e mereu şi cam, ce să zic, cam cin'şpe speciale.

— Speciale pen’ce?

— Păi pentru petrecere. Le plimbă pe la petreceri p-astea, pricepi. Specialiste.

— Specialiste în ce?

— Diferite figuri, pricepi. Figuri de sex.

— Aha. Mulţumesc, Harry. Mi-ai fost de mare ajutor. Dacă aflu că m-ai indus în eroare, mă întorc şi te jupoi.

— Nu te-am dus, pe cinstea mea.

— Vom vedea, spuse Executorul.

Coborî cuţitul, însă aplică ţeava .45-ului după ureche. Informatorul vorbăreţ se prăvăli fără niciun sunet într-o rână. Bolan îi culese puşca, verifică încărcătura şi o luă cu el la fereastra cea mare din latura casei, care nu mai era păzită. Scoase una din doze de la brâu şi o aruncă pe jos, apoi azvârli cu puşca în fereastră, sărind şi el în lături ca să nu-l nimerească cioburile. Fereastra cea mare explodă cu un vuiet colosal; Bolan aşteptă doar o fracţiune de secundă, cât să mai cadă vreun ciob, apoi împinse ţeava puştii în draperia expusă, îndreptând-o în sus spre tavanul dinăuntru, şi apăsă pe trăgaci. Răsunară două bubuituri care trebuie că bubuiseră înăuntru ca zorii Judecăţii de Apoi. În draperia grea apăru o spărtură cât un pepene. Bolan luă doza, rupse sigiliu şi o strecură înăuntru prin spărtura din draperie. Prin aceeaşi gaură şi aproape imediat după asta începu să iasă un fum gros care se vălătuci şi mai mult în spaţiul dintre draperie şi cadrul ferestrei sparte. Înăuntru răsuna vuiet de infern exact în clipa în care Bolan se şi întorcea în goană la locul unde încă zăceau doi gardieni. Culese de pe jos şi cealaltă puşcă, se uită să vadă dacă avea gloanţe pe ţeavă şi tocmai atunci un om apăru în fugă de după colţul din spate al casei. Bolan îndreptă ţeava puştii în direcţia aproximativă a siluetei care se apropia şi apăsă pe trăgaci. Omul fu azvârlit în aer precum o păpuşă de cârpe, lovit în plin în piept. Bolan se răsuci brusc la auzul unor paşi înfundaţi din direcţie opusă şi apăsă din nou. Ţinta urlă şi-o văzu zvârcolindu-se la pământ, cu mâinile încleştate acolo unde-i fusese stomacul. Bolan aruncă puşca ce nu-i mai era de niciun folos acum şi puse mâna pe .45-ul său exact în clipa în care o fereastră de la etaj se deschise şi un bărbat se aplecă în afară cu o puşcă în mână, fără să-şi dea seama că se expunea în plină lumină.

Pistolul Executorului ţâşni în sus şi explodă o singură dată.

Capul omului se dădu pe spate cu o mişcare bruscă şi tot trupul dispăru din rama ferestrei. Bolan se mişcă repede în direcţia uşii din faţă, dând colţul în aceeaşi clipă în care un alt bărbat, cu puşca pregătită, se repezi de pe platforma din faţă, şi începu să tragă aiurea, cuprins de disperare. Bolan se lăsă într-un genunchi şi degetul de la mână se mişcă aproape singur, storcând două împuşcături foarte precise spre silueta care alerga. Omul se opri din răpăială, se opri din fugă, în schimb începu să ţopăie în jur. Bolan dădu colţul înapoi spre latura casei şi aruncă o altă doză fumigenă prin fereastra deschisă de la etaj, iar pe a treia o izbi de pământ, după care se retrase în spatele unui nor care creştea văzând cu ochii.

Una-două ajunse la maşină, întoarse şi porni întins spre South Hills. Hărţuielile de preludiu se sfârşiseră. Scena, îşi zise el crâncen, trebuia pregătită pentru marele masacru. Nu putea decât să spere că nu lungise prea mult motivul muzical din preludiu.

5
Adunarea

— Căcatu’ dracului, iar l-au apucat pandaliile pe nemernicu’ ăla ordinar! împroşcă abia desluşit Plasky dând buzna în dormitorul lui Sergio. Leo e pe drum, mai zise.

— Stai niţel, stai niţel, strigă bătrânul. Potoleşte-te, vrei, te rog?

Aruncă o privire scurtă bodyguardului său şi dădu calm din cap; individul răspunse cu o înclinare uşoară a capului, semn că a receptat mesajul, şi se întoarse la biroul lui din camera de zi, unde ridică receptorul de la interfon.

Sergio stătea ţeapăn pe marginea patului.

— Ei, Nathan, spune, despre ce e vorba?

— Am spus că Bolan a luat-o iarăşi razna, răspunse Plasky pronunţând rar şi desluşit fiecare cuvânt, dovadă că şi-a luat seama după observaţia pe care i-a făcut-o bătrânul. A atacat trei din sediile lui Leo în mai puţin de o oră, şi a mai şi omorât patru gărzi la Meadows! Leo e pe drum încoace, îl aduce şi pe Walt.

— Aşa deci, păi noi tocmai asta şi aşteptam, nu-i aşa? zâmbi Sergio calm.

— Mda, dar naiba’n ea de treabă, ce-ai de gând, să zaci acolo aşa?

— Şi, mă rog, cam ce-ai pofti? Să umblu pe tavan?

— Ei, drace, Sergio, trebuie să ne punem la punct sistemul de apărare. Să-i punem pe oameni să…

— Exact de aceste detalii se ocupă Terry acum, şi ochii bătrânului licăriră spre omul de la birou care dădea instrucţiuni prin telefon. Acuma pofteşte şi fă focul mic la ceaunul ăla al tău şi stăpâneşte-te. Îţi spun eu ce să faci. Du-te jos în sala de consiliu şi vezi dacă scena e pregătită, în regulă?

— Cum să nu, Sergio, cum să nu, smuci Plasky din cap, mă duc să fac şi eu o verificare.

Ieşi repede pe uşă, trecu val-vârtej pe lângă biroul bodyguardului, apoi traversă holul spre marea cameră ce se afla la al doilea etaj.

Masa de consiliu era aşezată, scaunele trase în jurul ei şi fiecare dintre ele era ocupat. Plasky zâmbi în faţa unei asemenea preocupări pentru detaliu; mai îndreptă şi el o mână a unuia dintre manechine şi apropie o sticlă de mâna-momâie. Dădu ocol mesei, privind atent şi mergând cu mâinile petrecute la spate, ca un *mâitre d'hotel* mândru de isprava lui, apoi se duse la fereastră ca să inspecteze aranjarea draperiilor subţiri ce fuseseră adăugate atunci când s-a înlocuit şi sticla uriaşului geam. Străbătu camera încet, verificând lumina, reverificând fiecare detaliu, oricât de mic, şi întrebându-se cum avea să arate totul în semiîntuneric, privit prin lunetă, de la aproape o mie de metri distanţă. Apoi apăsă pe un buton de instalaţie electronică, improvizată în mare grabă, care avea să varieze intensitatea luminii la un anumit interval de timp, simultan schimbând poziţia sursei de lumină, ceea ce ducea la o variaţie a umbrelor proiectate pe draperiile de la fereastră. Plasky simţi un ghiont în stomac atunci când văzu mişcându-se pe draperie un braţ ca o umbră, sau când un cap dădu impresia că se apleacă în faţă, sau că un trup se reazemă de masă.

Trebuia să vadă totul de afară. Ieşi repede, coborî în fugă scara care făcea o curbă mare şi ieşi în faţa casei, după care se căţără pe zidul împrejmuitor şi îşi ridică privirile spre fereastra de la catul al doilea. Mda, mda, era perfect, pur şi simplu perfect. Locul părea foarte animat, găzduind un consiliu în plină desfăşurare. Plasky râgâi de satisfacţie şi, ridicându-se de pe zid, începu să se fâţâie încoace şi-ncolo pe dalele terasei, surescitat la culme de primirea pe care Familia o pregătise în cinstea celei mai mari lepre din lume.

Walt Seymour nu mai avea mult şi exploda din pricina surescitării ce-l cuprinsese.

— De unde ştim că o să atace South Hills în noaptea asta? întrebă el nervos, iscodind chipul lui Turrin în parbrizul în care se reflectau luminile bordului.

Dinţii lui Turrin luciră printre buzele întredeschise în zâmbet; maşina părăsi autostrada şi începu să urce drumul în pantă ce ducea în zona de vile.

— Chestia asta se numeşte *modus operandi*, aşa i se spune în limbaj poliţienesc. Pe Bolan nu-l interesează să ne dea peste cap

operaţiunea casele de toleranţă, ci pe *noi* vrea să ne scoată din bârlog. O dată i-a mers, şi-şi închipuie că-i va ţine şi a doua oară. Adică, înţelegi ce vreau să spun, năvăleşte, agită ca dracu' firul ierbii la rădăcină ca să ne oblige să ne strângem în consiliu. Şi ce-şi zice el, ne are pe toţi la un loc, aşa că ne poate lua pe toţi ca din oală, ca pe şobolani în găleata cu apă. Dar, mai exact, asta am aşteptat, Walt.

— Mă-ntreb unde naiba mă-sii a fost nenorocitu' în toată vremea asta?

Turrin se-ncruntă.

— După mintea mea, cred c-a stat undeva şi şi-a lins rănile. Sunt absolut sigur că Angie l-a nimerit, noaptea aia.

Se încruntă şi mai tare.

— Da' după câte ravagii a făcut în noaptea asta – ce să spun – nu ştiu – da-mi vine să cred că n-a fost lovit chiar atât de rău.

— Poate că-i pe urmele noastre, spuse Seymour, vizibil mult mai agitat. Poate c-a stat pe-acolo pe undeva, tot timpul, urmărindu-ne cu binoclul. îl trecu un fior: Sau cu luneta aia de ţintaş. Cât sunt de bune lunetele alea, Leo? Ai fost în armată, sunt bune, lua-le-ar dracu?

— Destul de bune, dracu' să le ia, suficient de bune ca să vezi puţulica muştii de la un kilometru jumate.

— *Puţulica* muştii! explodă Seymour într-un hohot isteric de râs. Ha-ha, hohoti el.

Turrin schiţă şi el un zâmbet şi chicoti niţel, semn că tensiunea începea să i se dezintegreze şi se lăsa pătrunsă de umor.

— Dacă individu' ăla e destul de nebun ca să ne mai lovească o dată, mai zise Seymour, după o lungă tăcere, o să-i găurim curu' pentru totdeauna.

— Da, aşa zic şi eu. Dar faţa lui se încruntă din nou şi aşa rămase şi când intrară pe aleea ce urca dealul lui Sergio Frenchi.

Bolan se opri la un telefon public aflat într-o zonă întunecată din apropierea unei benzinării închise la acea oră; introduse fisa şi formă numărul bine memorat. Receptorul de la celălalt capăt fu ridicat încă înainte să se sfârşească primul ţârâit.

— Da? răspunse o voce tremurată, de femeie.

— La telefon fantoma dormitorului, anunţă el jovial.

— Mack! Ohhh, Mack! Totul e în ordine?

— Cum să nu, dar noaptea abia a început. Voiam doar să te anunţ că încă mai sunt pe ecrane. S-ar putea să fiu prins toată noaptea. Aăăăă – voiam să te-ntreb… aşteptai să te sun?

Răspunsul ei veni ca un potop de cuvinte:

— Mack, nu mă mai culc în pat până nu vii tu. Am încercat, zău am încercat, dar patul ăla vechi a *ţipat* la mine, dacă poţi să mă crezi. Nu, stă… stăteam trează, sunt aici pe canapea, ah, Mack, să ai grijă să nu ţi se-ntâmple ceva.

— Asta nu intră-n plan, chicoti el plin de încredere. Da, ăăă, ştii, Val, există întotdeauna posibilitatea ca lucrurile să nu meargă-ntotdeauna după plan. Şi am uitat să-ţi spun despre bani. Sunt într-o valiză de piele în raftul debaralei din hol. Dacă se-n…

— N-am nevoie de nenorociţii ăia de bani! ţipă ea.

— Ascultă-mă, dacă ceva nu merge ca lumea, aş vrea să păstrezi tu banii ăia… Vorbesc foarte serios. Sunt averea mea, aşa să-i consideri. Şi-mi aparţin mie la fel de mult ca şi oricui altcuiva.

— Mack, mai *bine* vino înapoi la mine. *Trebuie*, auzi!

— Drace, îmi pare rău că ţi-am spus, făcu el încurcat. Oricum, am puştiul ăla de frate-meu. Ţi-am zis de el. Ar putea să capete şi el nişte bani, şi…

— Mack, încep să ţip!

— Nu face asta, se grăbi s-o potolească. Nu-ţi face griji, totul o să se rezolve aşa cum trebuie. Mă gândisem doar aşa, să-ţi spun de bani ca cine ştie… nu se ştie niciodată.

— Eu te vreau pe *tine*, pur şi simplu. Acum plângea. Renunţă, Mack. Vino înapoi. Vino acum înapoi.

— Îmi faci să-mi fie foarte greu, iubito. Ştii bine ce am de făcut.

— În regulă, spuse ea recăpătându-şi stăpânirea de sine. Sunt curajoasă. E mai bine aşa?

— Mult mai bine. Fii fată cuminte acum şi du-te şi te culcă. Vreau să fii frumoasă şi proaspătă când vin acasă.

— Am să încerc.

— Te iubesc, Val.

— Dumnezeule mare, Mack, şi eu te iubesc la nebunie.

— Ce grozav e! se bucură el cu voce numai încântare.

— Da, da, iubitule, e minunat.

— Atunci, înapoi la treabă. Ţine-ţi firea.

— Promit. Am să-mi ţin firea. Şi tu. Şi, Mack…

— Da?

— Nu-mi pasă pe cine trebuie să omori, sau câţi. Numai să te întorci la mine.

— Mă voi întoarce, spuse trimiţându-i un pupic.

Închise. Zâmbetul îi pieri, se uită cu priviri sumbre la cutia neagră. Ce ciudat, îşi zise, cum te copleşeşte uneori viaţa cu trandafiri şi roze, şi de fiecare dată exact atunci când nu e momentul. Acum avea atâtea pricini pentru care să trăiască, cum nu avusese niciodată înainte, tocmai acum când se afla în faţa celui mai crâncen şi mai ameninţat moment al vieţii lui. Oftă şi murmură: „Mă voi întoarce, Val”, depuse o bezea pe plasticul microfonului şi Executorul plecă pentru a lua şi el parte la adunare.

Locotenentul Al Weatherbee, de la Poliţia metropolitană, apucă somnoros termosul cu cafea şi sandvişurile şi se îndreptă spre garajul poliţiei împreună cu tânărul său sergent, John Pappas.

— Ei, Johnny, spuse obosit, dacă agentul nostru este bun, atunci asta e noaptea.

— Spuneţi că le-a lovit trei bordeluri şi-n noaptea asta? întrebă Pappas zâmbind.

— Da, şi nu te mai hlizi aşa din pricina asta. Să ştii că noi apărem ca nişte maimuţe din pricina lui.

Intrară în lift şi rămaseră tăcuţi până ajunseră în garaj. La fel de tăcuţi aşteptară ca cele şase maşini de patrulare să iasă înspre stradă, şi abia apoi se îndreptară spre maşina lor. Pappas se aşeză la volan şi se întinse peste scaunul celălalt, să-l ajute pe Weatherbee cu pachetele din braţe.

— Aveţi de gând să mâncaţi totul în noaptea asta?

— Păi, împreună cred că le răzbim. Şi crede-mă că va fi o noapte foarte lungă, foarte lungă.

— Acuma-i trei, abia am mâncat la două.

— Ei, poate să mai fie încă foarte mult până la micul dejun, spuse Weatherbee depunându-se în scaun.

Făcu semn din cap către companionul său, şi maşina porni urcând în forţă panta de ieşire.

— Câte unităţi au fost mobilizate? se întrebă Pappas cu voce

tare.

— O duzină de maşini în zonă, opt destinate direct nouă, iar celelalte patru pentru acoperire, după cum cere situaţia. Ia şi şeriful parte la chestia asta. Am promis că trimite cel puţin zece oameni în canion, de partea cealaltă, poate chiar câteva unităţi călări. Dacă se arată, şi cred că se va arăta, nu ştiu cum va reuşi să scape de data asta. Decât dacă... îşi scărpină gânditor obrazul şi întoarse un zâmbet uscat către partenerul său: decât dacă nu cumva este cu adevărat o fantomă, aşa cum spun ziariştii.

Ajunseră la autostradă cu sirenele aprinse, trecură pe pista a patra şi băgară viteză în plin.

— Nu cred că trebuie să ne grăbim chiar aşa, Johnny, spuse Weatherbee oarecum stânjenit.

— Nu se ştie niciodată, replică Pappas fulgerându-l pe superiorul său cu o privire piezişă. Şi al dracu' să fiu dacă vreau să pierd asta.

Locotenentul oftă, îşi scărpină obrazul şi spuse încet:

— Şi când te gândeşti că i-a adunat într-un loc care în ebraică înseamnă Armageddon.

— Ce? făcu Pappas, îndrăznind să mai arunce o privire scurtă.

— Din Apocalipsa lui Ioan. Într-adevăr, numele pare potrivit momentului.

Scuturat brusc de un Hop, Pappas se aplecă şi mai mult asupra volanului.

— Armageddon, repetă el dus pe gânduri. Un fel de iad, sau mă înşel?

— Nu, spuse Weatherbee liniştit, agăţându-se de mânerul portierei ca să nu-l zgâlţâie prea tare maşina săltăreaţă – se zice că e locul unde va avea loc bătălia finală între forţele – Cristoase! – fii atent la drum, ia te rog!

Pappas făcuse puţin slalom printre două maşini care mergeau prea încet, ceea ce produse o legănare mai puternică a locotenentului şi înjurăturile de rigoare strecurate printre dinţi.

— Între care forţe? continuă Pappas fraza fără să ia seama la protestele superiorului.

— Ale binelui şi răului. Fir'ar al dracu', o să ne găsim Armageddonul aici pe autostradă dacă nu încetineşti afurisita asta imediat. Auzi, Johnny, fir'ar al dracu', e un ordin!

Fără entuziasm, Pappas ridică piciorul de pe acceleraţie.

— Ne grăbim la adunare, nu-i aşa, făcu el zâmbind, şi credeţi-mă că al dracu’ să fiu dacă vreau să pierd Armageddonul.

— Am să-ţi amintesc de vorbele astea când va fi vremea, îl avertiză calm Weatherbee.

6
Colina execuţiei

Executorul îşi lăsase maşina într-un loc ales cu multă grijă dinainte, într-un desiş din apropierea crestei împădurite a dealului aflat exact în faţa casei South Hills, proprietatea lui Sergio Frenchi; acum era la al cincilea drum pe care-l făcea între maşină şi punctul strategic de pe coasta dealului. „Colina Execuţiei” cum o poreclise el, era în cea mai mare parte nelocuită, doar cu trei sau patru reşedinţe pe toată acea ridicătură de pământ, iar în zona anume în care se afla el nu era nicio construcţie, de niciun fel. Cu toate acestea, auzise niscai zgomote ce trădau prezenţa unor fiinţe omeneşti prin zonă, şi asta numai în intervalul de timp cât făcuse aceste drumuri între maşină şi câmpul de luptă – foşnituri şi voci; la un moment dat auzi pe cineva înjurând cu străşnicie, iar la al treilea drum un cal cu călăreţ i-au tăiat poteca la numai cincizeci de paşi mai la deal; calul fornăia şi aluneca pe panta abruptă, iar călăreţul îi spunea vorbe de îmbărbătare.

Executorul căuta să facă totul cu cât mai multă precauţie, în cât mai multă linişte, dar avea de mutat mult echipament şi era nevoie să-şi ducă treaba mai departe în ciuda efervescenţei poliţieneşti ce cuprinsese zona din jurul punctului său strategic. Alesese o depresiune nu prea adâncă, la poalele unei stânci ce ieşea din pământ, înclinată într-o parte la un unghi de treizeci de grade, iar în faţă, în direcţia casei, unghiul de înclinaţie era de zece grade; totul era bine mascat de o perdea de iederă. Măsurătorile le făcuse înainte, ca şi cele de tragere, pentru o distanţă aproximativă de cinci sute de metri. Acum însă adusese cu el un telemetru din dotarea armatei, cu care să stabilească toate aceste date cu multă precizie, şi, spre surprinderea lui, descoperi că aprecierile sale erau foarte aproape de realitate. Corectă calculele pentru cinci sute treizeci de metri, consultă graficul pe care-l avea întocmit pentru Marlin şi hotărî că va trebui să ţintească mai sus cu treizeci de centimetri faţă de ceea ce stabilise el iniţial, pentru ca glonţul să nimerească la ţintă. Refăcu toate calculele şi pentru celelalte arme pe care şi

le „comandase” mai devreme de la depozitul de arme, alte cincisprezece minute le consacră „organizării”, apoi îşi îngădui să fumeze în linişte o ţigară, ascunzând cu grijă bobul de lucire de orice privire ostilă ce s-ar fi putut afla în preajmă.

Şi în timp ce fuma, îndeplini tradiţia soldatului ce pleacă la luptă şi-şi notă gândurile într-un carnet negru cu coperţi de piele. După ce isprăvi şi această treabă, se sculă în picioare şi-şi uşură trupul de greutăţi, desprinzând de la brâu toate accesoriile cu excepţia .45-ului şi a pumnalului, golindu-şi până şi buzunarele laterale de deasupra genunchilor de orice încărcătoare de rezervă, apoi ieşi din bârlog pentru o „recunoaştere” a zonei.

Weatherbee îi spusese că Familia zăcea în aşteptarea următorului său atac. Ceea ce putea să însemne un contraatac planificat, care, ca să aibă eficacitate, trebuia să fie foarte concentrat. Bolan nu-şi prea făcea griji în legătură cu capacităţile lor în această direcţie, decât dacă, cine ştie, armata Mafiei fusese recrutată din veterani instruiţi pentru tipul respectiv de luptă şi încercaţi în război. Bolan îşi înnegrise faţa şi chiar şi cerurile păreau să fie de partea lui în acea noapte, căci pătura de nori o făceau şi mai întunecoasă. Se opri sub un copac atunci când o spărtură în acoperişul norilor trecu pe deasupra, lăsând luna să lumineze palid pentru câteva clipe Colina Execuţiei. În timp ce aştepta, împietrit şi abia respirând, un chibrit scăpără la câţiva metri mai sus, şi Bolan auzi cu claritate exhalarea puternică a fumului de ţigară. Întunericul de plumb reveni în clipa următoare şi Bolan porni în acelaşi moment, mişcându-se neauzit, într-un cerc strâns în susul pantei, fără să piardă din ochi vârful de foc al ţigării. Ajuns mai la deal de acel punct, se lăsă la vale, până la câţiva paşi în spatele fumătorului. Individul era singur, stătea cu spatele la el, aşezat pe un bolovan şi aplecat uşor în faţă. Bolan scoase din teacă pumnalul, se lăsă pe vine la pământ, pipăi, găsi o nuia, o luă şi o aruncă peste capul bărbatului. Beţigaşul se lovi de un copac şi trupul bărbatului înţepeni.

— Hank? întrebă el şoptit.

Bolan se prăvăli asupra lui, strângându-i gâtul în menghina braţului şi înfigându-i pumnalul în piept.

Trupul se muie, o puşcă se răsturnă şi alunecă până într-un tufiş; Bolan lăsă la pământ silueta inertă. Strivi cu piciorul ţigara

care căzuse şi ea pe jos, apoi coborî panta la vale, cu pas neauzit, continuându-şi misiunea de căutare-şi-distrugere.

Poliţia călare, care patrula la poale, nu-l prea preocupa, în schimb nu putea îngădui patrule duşmane pe panta colinei. În momentul în care pornea atacul principal, planul pe care-l concepuse pentru luptă avea să-i limiteze mult mobilitatea; prin urmare, zona trebuia eliberată înainte de lansarea atacului. Urechile sale foarte sensibile detectară un alt sunet undeva în dreapta; într-acolo se îndreptă şi el prin întuneric, el însuşi un element al întunericului şi al tăcerii, însăşi moartea.

Ceea ce urmează este un fragment din jurnalul Executorului, intitulat „Gânduri pe Colina Execuţiei”.

„Presupun că diferenţa esenţială între mine şi oamenii obişnuiţi este aceea că eu recunosc provocările vieţii şi nu pot să le întorc spatele. Nu pot să las pe altcineva să omoare în locul meu, sau să se mânjească de sânge în locul meu, sau să fie judecat în numele meu. Dacă există vreo bătălie ce trebuie purtată, eu trebuie să mă duc şi să lupt. Dacă trebuie vărsat sânge, eu trebuie să-l vărs. Dacă trebuie judecat cineva, eu mă duc în faţa judecătorului să fiu judecat.

Presupun că nu sunt pe deplin civilizat. Poate că sunt o creatură atavică, ce aparţine altui timp, altei specii, altui ideal. Dar atâta lucru ştiu: sunt viu în noaptea asta din pricină că violenţa umblă slobodă prin lume. Fiecare respiraţie a mea este plătită cu lucruri ce-au fost odată vii dar au fost zdrobite şi macerate. Violenţa este felul de a fi al lumii, căci numai competiţia duce la perpetuarea vieţii. Fără violenţă nu poate fi competiţie, şi fără competiţie nu poate exista viaţa. Ceva moare în fiecare clipă în care altceva trăieşte.

Tocmai mi-a trecut prin minte că sunt morbid şi de ce nu? Viaţa însăşi este o treabă morbidă. Fiecare viaţă trăită este construită pe un munte de morţi; fiecare trup este un monument viu al morţii, un mormânt în mişcare. Aşa este alcătuită viaţa, chiar – nu, mai ales – într-o civilizaţie. Dar într-o civilizaţie există călăi anume desemnaţi, unii cu sarcina de a servi binele, alţii cu sarcina de a servi răul. Eu m-am desemnat cu de la mine putere, dar acest fapt nu alterează cu nimic responsabilităţile slujbei.

Valentina, Dumnezeu s-o aibă în paza Lui, ar prefera să moară decât să crape capul unui juncan – dar copila asta atât de blândă mănâncă pofticioasă fripturile de viţel. Pentru a împlini interesele Valentinei, a fost desemnat un călău de juncani, un călău care să crape capul juncanilor şi astfel să pună la dispoziţie hălcile sângerânde ce vor poposi pe masa blândei Valentina.

Valentina, Dumnezeu să o aibă în grija Lui, este total oripilată şi dezgustată de răul adus pe lume de indivizi de teapa *Mafioţilor*, dar e gata să suporte orice umilinţă, până la umilinţa finală a morţii, însă n-ar pune mâna pe puşcă pentru a extermina viermele. În folosul Valentinei a fost desemnat un călău care să extermine viermele – în folosul tuturor Valentinelor de pretutindeni. Autodesemnarea, prin urmare, este necesară în civilizaţia asta a noastră, iar eu unul nu mă pot sustrage de la această responsabilitate.

Viaţa este o competiţie, şi eu sunt un concurent. Am uneltele şi pregătirea necesare, deci trebuie să accept responsabilităţile. Voi duce bătălia, voi vărsa sânge, mă voi mânji eu însumi cu el, şi voi sta la tribunal în faţa judecăţii pentru a fi zdrobit şi masticat şi digerat de cei pe care-i servesc. Aşa este făcută lumea. Ordinul final. Fiţi gata, *Mafioţi*, Executorul a sosit!

7
Comandă de asalt

Sergio Frenchi era omul căruia îi plăcea o încăierare bună; era un lucru absolut evident. Ochii cei bătrâni scăpărau de surescitarea aşteptării, şi părea că şi ceilalţi se molipsiseră de la entuziasmul lui. Familia era prezentă în păr, şi dacă s-ar fi făcut apelul, ar fi fost ca un apel de vot la Marea Cameră de Comerţ. Practic, toate straturile lumii afaceriştilor şi a cercurilor profesionale îşi aveau aici reprezentanţii. Bancheri, avocaţi, doctori, contabili, directori executivi de la asigurări, profesori de primă mână; mânecuţele şi ţarii jocurilor de noroc, politruci mărunţi şi gangsteri de toate calibrele.

Era primul consiliu lărgit, cu toţi membrii din ţinut, la care Leo Turrin avea privilegiul să asiste. Era uimit şi impresionat în acelaşi timp de numărul şi statutul celor prezenţi. Se apropie de Nat Plasky şi-i şopti:

— Nu pricep, de ce i-a adunat pe toţi într-un asemenea moment?

Întrebarea primi răspuns de la Sergio în persoană, de parcă ar fi urmat la replică. Bărbatul îşi ridică braţele ca să potolească vacarmul.

— Când Familia se află la ananghie, Familia este strâns unită, cântă el. Zâmbi şi-şi plimbă privirile prin camera spaţioasă. În plus – mulţi dintre voi n-au fost niciodată obligaţi să facă faţă unei ameninţări reale. Sunteţi *gingaşi* – uitaţi-vă la voi, cu manichiura făcută, cu trabucuri de doi dolari – cum vă închipuiţi că vă puteţi bucura de toată această *siguranţă*, ei? Vă bucuraţi de ea din pricina unor oameni ca *mine*, oameni care nu se pot niciodată relaxa îndeajuns pentru a se bucura şi ei de manichiura aia şi de trabucuri scumpe, şi care au ieşit să se lupte şi să acapareze încă pe când voi eraţi în pântecele mamelor, uite-aşa vă bucuraţi.

— Acum primim o lecţie-la-obiect, spuse Seymour *sotto voce.*

Şi iarăşi ca pe fază, Sergio continuă:

— Voi, băieţi, nu ştiţi ce-nseamnă să se tragă asupra voastră şi…

— Pe dracu’ nu ştim, mârâi Plasky.

— … poate că este adevărat ceea ce se spune despre organizaţie, ei? Poate că ne-am pleoştit cu afacerile astea cu credite pe care le avem. Nu uitaţi de unde a pornit totul! Nu uitaţi de dolarii ăia murdari! Ia ascultaţi! Întinse un braţ cu un gest dramatic spre un grup aşezat în dreapta sa: Am auzit chiar că şi unii membri ai Familiei au început să strâmbe din nas la băieţii care fac treaba asta: Leopold, care este aici de faţă, şi operaţiunile sale cu fetiţele. Oare ştiţi dumneavoastră, *domnilor*, câte milioane am câştigat cu operaţiunile lui Leo în acest an? Ei? Atunci aflaţi că oricare dintre voi este un căcat pe lângă ceea ce a făcut Leo! Auziţi! Căcaţi! Împunse aerul cu un deget tremurător în direcţia unui bărbat bine îmbrăcat, care şedea la masă în stânga: Tu, Scali, de unde crezi c-au venit cele cinci milioane cu care ţi-au acoperit rezervele pentru asigurări, ei? Din cer? Făcu semn cu degetul şi-l pironi pe director cu o privire de gheaţă: De la bordeluri au venit, da, da! Şi, dumneavoastră, bunilor domni, cum credeţi că reuşim să le ţinem în funcţie pe fetele astea, ei? Prin contactele pe care le avem cu Camera de Comerţ? Ei? Să vă zic una – *toţi sunteţi nişte papă-lapte!* Iar eu…

— Nu l-am auzit înfierbântându-se aşa de cincisprezece ani, şopti Seymour.

— Tare-aş vrea să se desfierbânte, spuse Turrin stânjenit, dar ochii săi nu-l slăbeau pe bătrânul luptător, puternic şi convingător, aşezat în capul mesei. Pun pariu c-a fost un bărbat cumplit la vremea sa, adăugă mormăit.

— A supravieţuit războaielor, mormăi Seymour la rândul său. O să supravieţuiască şi acestuia de acum. A pus cineva pariuri pe rezultatul final?

— Nici pomeneală, susură Plasky.

— Acuma sunt arme pe perete aici lângă uşă, zicea Sergio. Majoritatea dintre voi poate că n-o să aibă ocazia să tragă cu una, da’ fiecare să ia în mână una când va ieşi pe această uşă. Nu iese nimeni la loc deschis, rămâneţi aici jos şi nimeni să nu facă vreo prostie. Camera de consiliu am aranjat-o astfel încât de-afară pare că avem o şedinţă acolo. Nu s-arată nimeni pân’ nu-ncepe el să tragă, şi chiar şi atunci nu trage nimeni pân’ nu ştiţi în ce trageţi. Pentru Dumnezeu, să nu-ncepeţi să vă împuşcaţi unul pe altul. Acuma încă ceva, când…

Şi îşi continuă lecţia pentru încă cinci minute, apoi îi lăsă să plece. Ieşiră în grupuri de câte trei şi patru, unii făcând bancuri atunci când îşi luau arma din rastel. Turrin rămase mai la urmă, sperând să poată vorbi între patru ochi cu Tata Sergio. Plasky şi Seymour se alăturară cetei excitate; Seymour aruncă o privire nerăbdătoare peste umăr lui Turrin, apoi plecă însă fără el.

Sergio îl apucă pe Turrin de braţ.

— E ca-n vremurile de demult, zise. Mi-ar fi plăcut să fie şi unchi-tu Augusto aici cu noi, ce zici?

— Ar fi fost grozav, spuse Turrin zâmbind. Mă, ăăă, mă gândeam la dealul ăla de dincolo de canion. Avem pe cineva acolo?

Bătrânul zâmbea cu toată gura.

— Nu, nu pe deal, Leopold. Nu-ţi face griji din pricina asta. Sergio e gata de război.

— Cum să zic, mă gândeam şi eu aşa, insistă Turrin, tipu' ăsta-i soldat, ştii doar. Gândeşte ca un soldat, şi mă gândeam…

Sergio îl bătu cu afecţiune pe braţ.

— Nu te frământa din pricina soldatului, spuse el cu fală. S-a luptat şi Sergio în câteva războaie.

— Aş vrea să mă duc până acolo şi să dau o tură, îi scăpă lui Turrin.

— Serios? Sprâncenele bătrâne se ridicară până sub chică. Să te duci tu acolo, de unul singur, ca să te întâlneşti cu ăla pe întuneric?? Da?

— Da. Se legănă de pe-un picior pe celălalt, intimidat de privirea intensă. În ciuda cantităţii de arme pe care am masat-o aici, s-ar putea să scape nevătămat. Aş vrea să mă duc până acolo şi să-i blochez orice portiţă de scăpare.

— Ce te face să fii atât de sigur că atacul lui se va da acolo?

Tonul bătrânului era uşor batjocoritor.

— Ţi-am zis, gândeşte ca un soldat. Şi eu la fel.

Bătrânul izbucni în râs.

— Eşti un soldat bun, zise, şi un *Mafiot* bun. Cum să nu, cum să nu, du-te până acolo şi prinde-l în plasă pe Bolan ăsta. Sunt sigur că poţi.

Turrin încă nu era foarte sigur dacă nu cumva bătrânul îl tachina sau vorbea foarte serios, dar luă vorbele acestuia ca pe o învoire oficială. Îl lăsă acolo şi fugi pe scări în sus, ieşi în parcare, îşi dibui şi-şi scoase maşina din toată învălmăşeala şi o

luă din loc cu pedala apăsată până la podea.

— Un’ se duce Leo? întrebă careva uitându-se după maşina care aproape că nu se mai zărea.

Rezemat de perete, cu braţele încrucişate la piept, Sergio zâmbea.

— S-a dus să-l radă pe leu la el în bârlog, spuse mândru, apoi adăugă, abia auzit: *Sper*.

Difuzorul păcăni şi o voce tensionată anunţă:

— O maşină iese în plină viteză de pe domeniu.

Weatherbee apucă microfonul.

— Las-o să treacă! spuse, nu se mişcă nimeni de la locuri, până nu vă dau eu semnalul!

— Ce vă închipuiţi că se petrece acolo? întrebă Pappas.

— Multe, aş zice, mormăi Weatherbee. Aş da un ban să pot intra şi să mă uit la câteva din meclele alea. Pun pariu că unele dintre ele sunt foarte interesante.

— De unde credeţi că va lovi Bolan?

— Iată o-ntrebare bună. E ca şi când încerci să ghiceşti deznodământul ştiind doar începutul. Să-ţi spun drept, nu-i invidiez pe mafioţii ăştia. Trebuie să şadă şi să-l aştepte să lovească, fără să aibă habar cum să reacţioneze şi unde. Ca şi când aştepţi începutul unui atac atomic, aşa-i cu Bolan ăsta.

Pappas zâmbea.

— Oricum, e un rol nou pentru Mafia. S-au întors mesele, ca să zic aşa.

— Mda. Cât e ceasul?

— Trei-patruzeci.

— Vezi, ţi-am spus eu c-o să fie o noapte a dracu’ de lungă. Vrei un sandviş?

Pappas clătină din cap.

— N-aş putea mânca nici măcar buricul unei dansatoare din buric.

— Nervos?

— Da, cam aşa ceva. Am mai fost eu la supravegheri d’astea nocturne, dar asta…

— Dar la asta îţi vine să treci de partea cealaltă, nu-i aşa?

Pappas se foi stingherit şi-şi aprinse o ţigară.

— Aşa e?

— Draci, căcat, şi ce dacă? Îl admir pe gagiu, asta e.

— Nu te jena, Johnny – şi eu. Sper să nu-ncerce să-şi taie drum printr-o linie de poliţişti, asta e tot.

— Şi-atunci de ce crezi c-am fluturi în burtă? întrebă râzând Pappas.

— Nu ne putem permite să lăsăm sentimentele să stăpânească degetul-trăgaci, Johnny.

— Parcă n-aş şti, lua-m-ar dracu'.

— Un poliţai sentimental este un poliţai mort.

— Ştiu asta, lua-m-ar dracu'.

— Ordinul este să tragi fără somaţie!

— Fir'ar al dracu', ştiu şi asta.

Weatherbee zâmbi sumbru.

— Numa' nu uita, mai spuse liniştit.

8
Marele masacru

Executorul îşi mai verifică o dată armamentul şi făcu o repetiţie mentală asupra secvenţei evenimentelor, după care se întoarse la telemetru pentru a controla a doua oară poziţia exactă a dealului din faţă. De treizeci de minute adunătura aia făcea exact aceleaşi mişcări, după cum arătau umbrele de la fereastra cea mare. Ori aveau un serviciu religios, sau vreun ritual laborios…

Continuă să se uite prin telemetru, îşi aduse şi ceasul mai aproape şi începu să cronometreze. *Marchează* – tipul din capul mesei ridică un braţ exact în aceeaşi clipă când al treilea tip de la capăt se apleacă… *marchează* – trei secunde, şi cineva trece prin spate… *marchează* – cinci secunde, şi braţul coboară, celălalt tip se îndreaptă… *marchează* – trei secunde, trece înapoi prin spate… *marchează* – cinci secunde, şi…

Bolan studie mişcarea umbrelor timp de cinci minute, apoi zâmbi şi îşi mută atenţia asupra altor lucruri. Drăguţ, chiar drăguţ, trebuia să recunoască, al dracului de drăguţ – da' acum, *pe bune*, unde naiba se strânsese congregaţia? Se zăreau puţine lumini. Din acestea puţine, toate erau la nivelele inferioare, cu

singura excepţie acel pătrat palid de la etajul doi.

Putea zări un colţ al parcării şi, uitându-se mai bine, văzu o maşină mişcându-se rapid prin vizorul limitat al lentilelor telescopice; o urmări, văzu farurile ţâşnind strălucitoare şi maşina înclinându-se când luă curba pe alee. Se miră, dar numai câteva secunde, căci îşi reîntoarse atenţia asupra casei. Din acoperiş nu zărea nimic, decât un contur abia schiţat pe negreala nopţii. Se întoarse iarăşi la nivelul de jos şi surprinse silueta unui bărbat care stătea de unul singur pe terasă, în dreptul unui zid înalt până la piept, pe jumătate ascuns de umbre. Omul se mişcă, frecă ceva de umăr. Un pistol – îşi scarpină umărul de ţeava unui pistol. Ce imbecil. Ce-au strâns acolo – idioţi? Telemetrul urmă linia zidului, căutând alte semne de viaţă omenească. O uşă se deschise, aruncând o rază orbitoare de lumină pe dalele terasei, dar numai o secundă, şi fu repede închisă la loc. Păstră obiectivul pe punctul respectiv şi văzu din nou uşa deschizându-se, de data aceasta fără revărsarea de lumină, şi doi bărbaţi ţâşniră pe uşă afară şi alergară pe nişte trepte în sus, la colţul clădirii. Bolan zâmbi. Învăţau, dar prea încet. Îi pierdu pe oameni în întunericul de sus, ceea ce făcu să-i crească respectul pentru acea zonă neagră a acoperişului.

Bolan se uită la ceas şi aşteptă. Îşi planificase acţiunile după cronometru şi prefera să înceapă cât mai repede. Câteva minute încă. Îşi îngădui să se mai gândească o clipă la Valentina, la Mama şi la Tata, la Johnny, puştiul pe care abia dacă-l cunoştea şi de-acum probabil că n-avea să mai aibă niciodată răgazul să-l cunoască, la Cindy pe care o cunoscuse mai bine decât pe oricine altcineva şi totuşi n-o cunoscuse niciodată.

Încă un minut până la asalt. I-a promis Valentinei că se va întoarce. Vană promisiune, nu-şi închipuia că o va împlini vreodată. Bolan era soldat – cunoştea şansele soldaţilor, ştia ce şanse avea să coboare viu pe coasta asta de deal. Copoii erau peste tot; poate că erau şi câini. Dacă nu punea Mafia mâna pe el, or să pună poliţiştii. Dulcea de Val. Micuţa de Val, blândă, înfocată, dulce – o fată care şi-a păstrat iubirea numai ca să o dăruiască unui om condamnat. Ce tristeţe; da, ce tristeţe.

Alungă tristeţea şi se concentra asupra obiectului cu tub lung ce era plasat lângă telemetru, mai verifică o dată azimutul şi începu numărătoarea inversă de zece secunde. Tubul râgâi,

sâsâi şi proiectilul vui pe traiectorie. Începea Marele Masacru.

— Isuse Cristoase, scheună Pappas. Ce-a fost asta? De unde-a venit?

— Rachetă, sau aşa ceva! urlă Weatherbee. Flacăra-proiectil vuise prin aerul nopţii cu o viteză ameţitoare şi se izbise de colţul de jos al clădirii, provocând o explozie asurzitoare. Toate luminile se stinseră, nu se mai zăreau decât flăcările săltăreţe care lingeau colţul devastat. Un bărbat urla agonic şi vocile agitate, îngrozite ale celorlalţi bărbaţi se puteau auzi chemând şi strigându-se unele pe altele.

Weatherbee şi Pappas erau în picioare, lângă maşina patrulei, parcată la periferia domeniului, şi priveau înspre casă de la o înălţime de trei sute de picioare.

— De unde-n mă-sa a venit chestia aia? repetă Pappas excitat la culme.

— De la dealurile alea de-acolo, se răsti Weatherbee. Dă-mi binoclul!

— Să nu mergem jos acolo, poate le dăm o mână de-ajutor?

— Eşti sărit de pe fix? Ne-ar împuşca la fel de repede ca şi când l-ar împuşca pe Bolan. Unde pui că încă nu a isprăvit *el* cu ei, pun pariu pe ce vrei.

— Sfântă Fecioară, Maică Precistă! urlă Plasky. Ne bombardează!

— Taci dracu', taci, taci şi apleacă-ţi capu', imbecilule, lătră Seymour. Pentru Dumnezeu, asta-i doar prima împuşcătură!

— Împuşcătură? Împuşcătură? Asta-i la tine împuşcătură? Unde-i Sergio? Ce-n mă-sa face Sergio?

— Toată lumea să stea jos şi să-şi păstreze calmul, se auzi distinct vocea lui Sergio, plutind spre ei de la nivelul superior. A văzut careva de unde a venit?

Un adevărat cor de voci încercă să dea fiecare raport în acelaşi timp.

— Din cer! urlă una.

— Colţul de sud! se desluşi alt răspuns.

— A venit direct din lună-n paştele mă-sii, răspunse o voce din apropierea lui Seymour.

— Ah, căcat, strigă Sergio. Căscaţi dracu' bine ochii acu'!

— Capu' sus, băiatu' şi aşa mai departe, dondăni Seymour ca

pentru sine.

Executorul isprăvea a doua numărătoare inversă. *Zero*, şi o bubuitură urmă în aceeaşi secundă. Zâmbi, luă Marlin-ul, căută prin lunetă. Câteva secunde mai târziu, ghiuleaua de foc se deschise exact deasupra casei lui Frenchi şi pluti frumos spre pământ, împrăştiind strălucire şi luminând zona ca un soare personal. Luneta lui Bolan căuta deja acoperişul casei atunci când ghiuleaua se deschisese în toată strălucirea ei, iar degetul exersat al lui Bolan acţiona instantaneu. Arma cea mare bubui şi-l izbi; se forţă s-o ţină cât mai nemişcată şi să nu-şi clintească ochiul de la lunetă, astfel că-şi văzu ţinta căzând, cu mâinile încleştate pe burtă. Bolan dădu din cap în semn de confirmare a corecţiunii pe care o făcuse; de la bărbie la burtă erau cam cincisprezece degete. Mişcă luneta puţin mai la stânga şi prinse altă ţintă; altă apăsare şi altă cădere; încă două grade la stânga, altă ţintă, altă apăsare; şi o alta, şi alta, şi alta, şi nu numărase mai mult de cinci secunde. Puse Marlin-ul jos şi-şi aplecă ochiul asupra telemetrului, pentru o perspectivă mai largă. Acoperişul era plin de oameni, unii încă în picioare, uitându-se ca tâmpiţii la lumina aceea, alţii aparent îngheţaţi de frică şi uluială, mai era unul care încerca să sprijine un trup însângerat şi în mod clar mort; dar majoritatea erau cel puţin pe jumătate ascunşi în spatele unui parapet scund de la marginea acoperişului. N-avea nicio îndoială că nimeni nu-i observase scăpărările puştii; pentru că nu urmă niciun foc de represalii. Bolan clătină din cap cu tristeţe.

— *Cine*-i amatorul? murmură şi începu o nouă numărătoare.

— Patru morţi şi un rănit aici sus, strigă de pe acoperiş o voce alarmată.

— Sergio? Sergio? Ce facem?

— Cât ard porcăriile astea?

— Jos, jos, toată lumea culcat şi ochii deschişi.

Era vocea lui Sergio, gâfâind de agitaţie.

— Pete! Barney! strigă, începeţi să seceraţi coasta dealului!

Răpăiala bruscă a unei mitraliere sfâşie linţoliul funebru, apoi altă răpăială şi încă una, şi nimănui nu-i păsa cu adevărat dacă exista vreo ţintă în care să tragă sau nu. Numai şi sunetul unei arme care pornea din tabăra lor şi însemna o mângâiere pentru

ei. Apoi o altă lumină brăzdă întunericul.

— Cristoase, uite-o, altă zbârnâială!

Racheta se izbi de acoperiş cu un bubuit de-ţi oprea inima-n piept şi cu lumină orbitoare, şi oamenii, piatra, mortarul se împrăştiară pe dalele de dedesubt ca stropii de ploaie. Urlete de groază, gemete de agonie izbucniră, apoi nu mai urmă nimic, decât întunericul înspăimântător al nopţii. O mitralieră îşi reluă răpăiala, trăgând din când în când, dar niciun chiot de bucurie nu-i însoţea mesajul neputincios. Bărbaţii fugeau orbi, care-ncotro prin noapte. Înjurături înfundate, respiraţii greoaie, exclamaţii de durere şi groază stăteau martore pentru destinul unor falşi combatanţi neinstruiţi; şi încă nu era sfârşitul, ci doar începutul. Căci acum urmară exploziile plimbăreţe, răspândind şi mai multă teroare şi dislocând sau măcar crăpând fiecare piatră a casei. Şi chiar şi mitralierele încetară pârâiala lor inutilă, iar Exodul Familiei nu mai putea fi stăvilit.

— Îi loveşte cu aruncător de mine, anunţă încrâncenat Weatherbee. Dumnezeule mare, trebuie că e iad acolo jos.

— De unde-a *găsit* gagiu’ chestia aia? se miră Pappas cu o voce plină de veneraţie.

— Nu asta-i problema. Problema este că ştie cum s-o folosească. Mamă, Doamne, ăsta-i război, nu glumă. De cealaltă parte, da-da, numa’ că mie de ăştialalţi mi-e milă. Isuse Cristoase!

Vibraţiile canonadei se simţeau până şi în punctul lor de observaţie, şi o aşchie de şrapnel izbi portiera maşinii de patrulare, ratându-l pe Pappas doar la câteva degete distanţă.

— Loveşte-i în mă-sa de căcaţi, zise calm şi se trânti cu faţa la pământ lângă maşină.

— Cred că l-am dibuit, declară Weatherbee. Lângă vârful dealului, exact în faţa casei. De la aruncător nu se vede nimic, dar dacă mai trage o rachetă din aia – vezi numa’ ţine-ţi ochii beliţi în partea aia, acolo.

Ochii sergentului erau însă beliţi în altă parte, într-acolo jos de unde răsuna oroarea aceea de zgomot, vibraţie, explozii; apoi o altă flamură lumină cerul, şi sergentul îşi feri ochii de strălucirea ei şi îi miji conştiincios în partea cealaltă, la dealul îndepărtat.

— Ce gagiu’, spuse încet. Ce gagiu, dracu’n el să se bage.

Dracu’n el de gagiu era tulburat de propriile sale gânduri negre. Prea uşor mersese totul.

Duşmanul se risipea ca potârnichile şi nicio ameninţare, nici o singură ameninţare nu îi fusese destinată lui. Ori îi supraestimase în mod grosolan, ori… Îşi puse ochii la luneta Martinului şi trase fulgerător cinci focuri într-un automobil care lua curba în plină viteză. Maşina părăsi aleea, se roti, sări înapoi pe asfalt, se răsturnă într-o parte ca o jucărie, apoi explodă. O altă maşină, care o urmase pe prima, se izbi de carcasa în flăcări şi câteva clipe mai târziu explodă şi ea. Scena care apăru luminată de cea de-a doua explozie era un omagiu adus carnagiului şi distrugerii. Casa nu mai avea aproape nimic în picioare, două ziduri doar care împungeau grotesc un văl de praf şi fum. Multe maşini din zona de parcare erau îngropate sub moloz; ferestre sparte dovedeau trecerea obiectelor zburătoare şi forţa suflului. Peste tot, trupuri omeneşti.

— Trebuie că au un punct de întăriturі undeva, murmură Bolan. Sigur, sigur.

Mai trase o rafală şi începu să caute printre dărâmături cu telemetrul; apoi auzi un zgomot familiar, pe care nu-l mai auzise atât de aproape de când fusese în Vietnam; un elicopter, aproape, îngrozitor de aproape. Poliţaii? se întrebă. Sau marea lovitură a Familiei?

Alese repede o rachetă, de semnalizare cu aprindere rapidă, refixă azimutul la aruncătorul de rachete şi-o aruncă. Racheta se aprinse, luminând cerul la altitudine înaltă, deasupra canionului, luminând elicopterul ca-n plină zi. Era atât de aproape, că Bolan aproape zări pilotul cum îşi ridică un braţ la ochi să şi-i ferească, şi mai zări şi faţa uimită a unui bărbat cu părul alb. Dar aceeaşi lumină dezvălui şi poziţia lui Bolan; elicopterul se pierdu repede în întuneric, exact atunci când Bolan puse mâna pe Marlin. Îl auzi foarte aproape, întorcând în curbă strânsă şi, avântându-se înapoi în cercul de lumină al rachetei, începu să scuipe foc asupra lui printr-un orificiu de la spate, în acelaşi timp cu o mitralieră care îşi descărca încărcătorul în aceeaşi direcţie. Telemetrul zbură cât colo, smuls din locul lui de un glonte în cămaşă de oţel, iar Bolan se rostogoli, strângând Marlin-ul la umăr şi stăpânindu-şi pornirea de a trage din dreptul şoldului, şi apoi elicopterul dispăru din nou. Bolan se rostogoli până la rădăcina unui copac şi rămase nemişcat, în aşteptare, căutând

prin lunetă în direcţia de unde se auzea morişca.

Şi dintr-o dată se năpusti înapoi, din cealaltă direcţie, şi ochiul lui Bolan căută prin lunetă, iar degetul se puse în aşteptarea ţintei. Un cap cărunt de bărbat apăru în vizor, suficient de clar ca să se vadă ochii bulbucaţi de excitaţie, şi în aceeaşi clipă degetul îşi îndeplini misiunea, arma cea grea explodă şi excitaţia dispăru din ochii larg deschişi ai capului cu păr alb, pe fondul sonor al pârâitului de mitralieră ce întâmpină provocarea.

— Îl văd! strigă emoţionat Pappas. Şi ei îl văd. Hei! Au o mitralieră în elicopterul ăla!

— Fă-ncoa binoclu! se răsti Weatherbee.

— Uite – drace C nici nu-i nevoie de el! drace – e ca la reportajele alea din Vietnam.

— Dar aici nu-i Vietnam pustiu, murmură Weatherbee.

— Draci, ce, eu nu ştiu?

— Puiul ăla de căţea. Ce-i cu puiul ăla de căţea?

Rat-ata-ta-ul greu al Marlin-ului se auzi distinct deasupra celorlalte zgomote, apoi *staccato*-ul mai gros al mitralierei, punctat de trei ori de răspunsul Marlin-ului. Vâlvâitul elicei păru să capete un alt ritm şi elicopterul începu să se încline şi să se rotească nebun, încă vizibil în flacăra înaltă a rachetei.

— Ei, să fiu al naibii, cred că i-a lovit, gâfâi Weatherbee.

— Să mor eu, ăla chiar cade!

— Executorul a trecut prin Armageddon, dădu Weatherbee verdictul pe un ton plat.

Executorul nu s-ar fi grăbit să aprobe verdictul locotenentului Weatherbee. Rana de la umăr se redeschisese şi sângele îi înmuia partea stângă. Urmări elicopterul cum se prăbuşea printre copaci, aşteptă explozia, mârâi când se petrecu, apoi şchiopătă înapoi spre culcuşul său şi scotoci după trusa medicală. Păţise ceva la gleznă când se refugiase sub copac, iar acum auzea nişte zgomote de deasupra sa, din pădure. Împături repede o compresă de tifon, o puse peste rana de la umăr, apoi se furişă şchiopătat în umbra altui copac, lăsând Marlin-ul în groapă şi dorindu-şi din tot sufletul ca racheta aia să se stingă naibii odată.

Cineva cobora panta dealului, încercând vădit să nici nu facă zgomot şi să se şi grăbească, chestie imposibil de realizat în acea pădure. O piatră, de mărimea unei mingi de baseball,

prinse a se rostogoli la vale şi se izbi de un copac, doar la puţine picioare de locul unde stătea Bolan. Câteva clipe mai târziu, Leo Turrin apăru din umbră, abia răsuflând din pricina oboselii şi a încordării, cu venele gâtului ieşite în afară peste marginea tricoului.

— Bolan, chemă încetişor. Bolan, eşti aici?

Bolan clătină trist din cap.

— N-ai să te înveţi niciodată minte, Leo? întrebă, păşind de după trunchiul copacului, cu .45-ul gata pregătit.

— Fir-ar a dracului, omule, mă bucur că te văd, declară înflăcărat Turrin. Veneam să-ţi spun despre elicopter, dar, să fiu al naibii, nu te-am găsit.

— Pe cine dracu'ncerci tu să duci? întrebă Bolan pe un ton uimit şi dispreţuitor în acelaşi timp.

Turrin întinse ambele mâini în faţă şi se aşeză pe pământ.

— Rahatu' mă-sii, trebuie să renunţ la ţigări, spuse. Abia mai pot respira.

— Va trebui să renunţi la mai multe, puştiule.

— Pot să-mi scot un pantof?

Bolan simţea că-şi pierde minţile din pricina durerii şi a arsurii din umăr.

— Asta-i ultima ta dorinţă? întrebă iritat.

— Da, da, spune-i aşa, dacă vrei. Pot să-l scot? Racheta începea să se stingă, să dispară peste orizontul copacilor. Bolan se apropie şi se lăsă într-un genunchi, fără să coboare ţeava pistolului îndreptată înainte.

— Dacă vrei să mă duci cu vorba până se-ntunecă din nou, renunţă, îl avertiză el.

Turrin îşi scoase un pantof, apoi tălpica interioară, de sub care apăru un pătrat din plastic. I-l dădu lui Bolan.

— Întâi uită-te la asta, vrei? ceru el blând.

Bolan studie pătrăţelul în lumina tot mai slabă, încercând să nu-l scape din ochi nici pe captivul său. Chicoti şi-i înapoie cartonaşul.

— Ştii cât de aproape ai fost să fi un agent secret *mort*?

— Drace, atâtea rugăciuni mi-am spus…

— Nu eşti interesat să mă arestezi? făcu Bolan şiret.

Îşi duse o mână la umăr unde apăsă compresa pe rană, fără însă a slăbi pistolul din strânsoarea mâinii tot mai neputincioase.

— N-am nicio autoritate de această parte a canionului, spuse Turrin încă zâmbind. Doamne, cum i-ai mai pocnit pe ticăloşii ăia! A mai rămas ceva pentru lege?

— Mă-ndoiesc, spuse Bolan brusc preocupat de un alt gând. Leo, despre sora mea…

— Eu sunt vinovat, recunoscu neutru. Făcea parte din paravan, bineînţeles. Numai Dumnezeu mi-e martor cum mă simt din pricina puştoaicelor ălora, aşa cum a fost şi sora ta. Am încercat să fac aşa ca să le fie mai uşor – cum să spun – să le aranjez nişte întâlniri bune la început, dar – ce să zic – sunt de mulţi ani implicat în cazul ăsta, sergent. Sunt lucruri mai importante decât copilele astea luate fiecare în parte. Nu pot decât să sper că vei înţelege asta.

— Înţeleg asta, zise printre dinţi. În regulă. Hai, şterge-o în sus şi trimite-i salutări domniţei. Ah, apropos, Leo. Semnalele cele fierbinţi pe care le primeam de la Weatherbee, erau de la tine?

Turrin dădu din cap fără să mai zâmbească.

— Şi tu tot timpul voiai să-mi zbori fundu'.

— Draci, trebuia să-mi fi dat şi alt semn, se burzului Bolan.

— Pentru un singur lucru nu te pot ierta, sergent, declară Turrin cu faţa căzută deodată. N-am să te pot ierta pentru c-ai amestecat-o pe nevastă-mea în toată povestea asta. Acum o să am o femelă îngrijorată care o să-mi stea toată ziua în cârcă.

— Numai cu atât să rămâi, spuse Bolan molcom. Simţea cum i se scurge sângele din trup. Hai, drumu' la deal. Trebuie să arunc în aer groapa asta.

Turrin se încălţă la loc, se ridică, îl salută milităreşte pe Bolan şi dispăru în pădure. Bolan gemu şi abia se mişcă din pricina durerii, înapoi la groapa lui, îşi luă de acolo câteva obiecte personale, făcu o nouă încercare de a opri hemoragia, apoi se lăsă la vale, spre canion.

Maşini urcau în mare viteză pe ambele pante ale canionului şi Bolan înţelese că poliţia voia să înconjoare tot locul pentru a culege ce se mai putea culege. Un cal necheză undeva la dreapta lui Bolan şi, cu un curaj inspirat de disperarea hemoragiei, strigă: „Aici, aici, hei! Aici!"

Păşi într-un tufiş şi aşteptă, şi o clipă mai târziu văzu un om care se apropia pe jos, ducând de căpăstru un cal. Bolan înfipse ţeava pistolului în tâmpla ofiţerului şi apucă frâiele, se aruncă în şa şi porni în galop spre canion. Zorii se iveau în mai puţin de o

oră. Nu mai avea mult timp ca să ajungă înapoi la femeia lui îngrijorată. Ştia că n-o să izbutească să meargă tot timpul călare. Nu dorea decât să câştige distanţă, şi puţin timp şi mult noroc. Poate că nu va fi prins nici de data asta. Victoria nu era dulce pentru Executor, victoria însemna un umăr care-l ardea, o gleznă scrântită şi durere în inimă pentru blânda şi drăgăstoasa lui femeie care-l aştepta. Dar, încă nu fusese prins, măcar atât.

9
Victoria

Bolan se trezi sărind şi dădu de fântânile adânci din ochii căprui ai Valentinei.

— Doamne, de câte ori te trezeşti mă prinzi uitându-mă la tine, spuse ea veselă.

Bolan clipi.

— Am visat? întrebă firav, sau s-a mai întâmplat şi înainte?

Umărul îi era proaspăt bandajat şi era conştient de cearşafurile care-i înveleau pielea; era gol.

— Da, s-a mai întâmplat, spuse răspunzându-şi singur la întrebare.

Valentina se aplecă şi-l sărută uşor pe buze.

— Ai leşinat, în prag. Nu-ţi aminteşti?

— Mă simt doar slab, slab, slab, murmură el.

— Ce să spun, aşa-ţi trebuie, îl mustră ea.

Ridică în dreptul ochilor lui un ziar, pe care-l ţinuse împăturit în poală.

— Zice-aici c-ai omorât douăzeci şi trei noaptea trecută şi ai rănit grav cincizeci şi unu.

— Zice asta?

— Îhî. Nu vezi titlurile?

Îşi concentră privirile pe tipăritura neagră din susul paginii. „Executorul nimiceşte Mafia”, citi cu glas tare, apoi închise ochii şi întinse o mână ca să o apuce pe a ei. Era caldă, moale, mică – şi inima lui Bolan tresări.

— Dumnezeule, Val, credeam că n-am să reuşesc, murmură el.

Femeia se întinse lângă el pe pat, având grijă să nu îi atingă rana, şi îşi lipi faţa de a lui.

— Nu te-aş fi iertat niciodată dacă n-ai fi reuşit, şopti ea.

— De-acum o să fie bine, o asigură el.

— Ştiu. Războiul s-a terminat, şi tu ai câştigat.

— Nu şi războiul, iubito, doar o bătălie. Trebuie să înţelegi asta. Războiul continuă. Nu am câştigat decât o bătălie.

Ea se crispă lângă el, dar numai o clipă, apoi se lipi iarăşi

toată.

— Când dormeai, murmurai tot timpul că nu-i victorie, nu-i victorie. Ce-ai vrut să spui?

— Nu ştiu, răspunse sincer.

— Dar, zi-mi, chiar nu simţi nicio bucurie a victoriei?

Bolan o înconjură cu multă grijă cu braţul cel slab, apoi o prinse strâns cu cel bun. Bineînţeles că simţea victoria – dar abia acum, abia în acest moment.

— Un bărbat luptă *pentru* lucruri, nu împotriva lor, spuse.

Femeia se retrase ca să-l privească în ochi. El deschise ochii şi o privi la fel de direct.

— Eşti foarte adânc, ştii, făcu ea. Foarte, *foarte* adânc. Acum să-mi zici ce-ai vrut să spui cu asta?

El zâmbi, neluând seamă la durerea din umăr.

— În traducere liberă, înseamnă, blândă Val, că te iubesc la *nebunie*.

— Asta-i o victorie? întrebă ea cu ochii scăpărând.

— Este singura victorie pe care o poate cunoaşte un bărbat, o asigură el.

Ea se depărtă de el, se ridică în picioare, îşi îmbrăcă halatul de casă, singurul veşmânt pe care-l avea pe ea, şi se întinse din nou pe pat, lipindu-se de trupul lui.

— De cum îţi recapeţi puterile, am să te pun să dovedeşti această victorie.

— La naiba, nu-i nimica rău cu puterea mea, spuse surâzând. Puterea mea nu stă în umăr, prostuţo.

— Ştiu foarte bine unde-ţi stă puterea, murmură ea. Luna de miere nu a fost chiar atât de scurtă. Oricum, încă nu s-a terminat. Aşa e?

— Unele lucruri, cum e iubirea, sau războiul, nu se termină niciodată, cugetă el strângând-o iarăşi la piept.

— Şi asta înseamnă? întrebă ea tremurat.

— *Asta înseamnă victoria în amândouă.*

Ea oftă şi-şi cufundă faţa în adâncitura umărului.

— Ce dulce e victoria, şopti.

EPILOG

Bătălia din Pittsfield nu se încheiase. Pentru Bolan, victoria nu a însemnat o epocă, ci un punct minuscul în timp, care şi dispăruse în ceaţa trecutului, în momentul în care a fost absorbit şi neutralizat de pericolele prezentului, iar viitorul nesigur o ameninţa permanent. Bolan nu omorâse o idee, niciun sistem; nu făcuse decât să radă de pe faţa pământului o fărâmă din cea mai puternică organizaţie ilegală din lume. Ştia că, deja, organizaţia îşi strângea toate resursele ca să nimicească ţânţarul ce-i înţepa şi-i sorbea ţurloiul. Bolan nu se amăgea cu nimic; ştia că poate el era cel mai marcat om din toată istoria interlopă. Peste noapte, devenise o legendă americană; o pană pe care-o putea culege orice om al legii ambiţios din ţară; o sursă de venit pentru orice punkist cu puşcă ce s-ar fi oferit să-l ochească; o datorie rămasă neplătită de către fiecare membru în parte al mult răspânditei Familii mafiote de peste tot din lume.

Mack Bolan era însemnat cu semnul morţii; ştia că era la fel de condamnat ca orişicare alt om condamnat la moarte prin împuşcare. Dar el era hotărât să întindă cât mai mult acel ultim kilometru, să lupte în acest război până la ultima suflare, să le „sfârtece pântecele în timp ce ei încearcă să mă digere”.

S-a îngrijit să micşoreze cât mai mult riscurile ce priveau propria sa persoană. Şi-a vopsit părul, şi-a lăsat mustaţă şi şi-a pus ochelari cu rame de baga. Masca asta, spera el, îl va ajuta, probabil, să ajungă până pe Coasta de Vest. Acolo îl aştepta un paravan mai bun, respectiv talentele unui fost chirurg din Armată, care-i datora lui Bolan viaţa. Experienţele de pe câmpul de luptă i-au format specialitatea cu care se mândrea acum – chirurgie plastică. Pe Coasta de Vest, Bolan avea să-şi găsească o nouă faţă. În urma lui, în Pittsfield rămâneau un frate orfan, o grămadă de bani şi o fată drăguţă care să aibă grijă de amândouă. Lăsa în urmă şi o identitate; o identitate pe care, probabil, niciodată nu va mai putea să şi-o revendice.

Bolan intră cu noua sa maşină pe autostrada de la vest de Pittsfield, în seara zilei de 12 septembrie, amestecându-se în

traficul intens de la acea oră, şi încă stăpânit de emoţia despărţirii de Val scăldată în lacrimi. În urma lui rămânea tot ceea ce iubise el vreodată. În faţa lui tot ceea ce năştea în el teama, îşi eliberă mintea de urmele de autocompătimire, de imaginea lui Val cea iubitoare, şi se năpusti spre strălucirea soarelui care apunea. Înaintea lui nu se mai găsea decât iadul. Pentru iad el unul era pregătit, dar mai era cineva care trebuia să se pregătească pentru acelaşi iad. Căci ultimul kilometru al lui Mack Bolan avea să fie sângeros. Executorul avea de gând să-şi trăiască viaţa până la ultima suflare.